SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sayı 87 / Mart 1989 / 3 DM.-

'89 NEWROZ'UNDA HALKIMIZ DAHA İSYANKAR, ERNK DAHA GÜÇLÜ!

NEWROZ'DA ARGK DAHA GÜÇLÜ VURDU

Yeniyıla ve yeni bir mücadele dönemine girişte birlikte ulusal kurtuluş mücadelemizdeki ivme de hızlandı. Faşist Türk sömürgecilerinin binlerce askeri güç, tank, helikopter, uçak vd. ağır silahlar eşliğinde baştattığı operasyon boşa çıkarıldı. Bahara girmeden, ulusal kurtuluş güçlerimizi imha etme çabaları da etkisizleştirildi. Faşist özel savaş yönetiminin mücadelemizi bahara girmeden boğma çabalarının akıbeti değişmedi. Sömürgeciler eli boş olarak operasyonları sonuçlandırmak zorunda kaldılar.

Newroz'un tarihimizde çiderek çuğlenen, çeşitlenen anlamı ile, bunun bahara denk gelmesi, mücadelemizde yeni atılım dönemlerinin başlangıcı da olmaktadır. Bu dönemin, siyasi ve askeri olarak yoğun bir atılım dönemi de olması, düşmanın, bu atılımı boşa çıkarmak için karşı-devrimci saldırılarını bu dönemde daha da arttırmaktadır. Her yıl yaşanan bu durum, 1989'da bir kez daha yaşandı.

1989 Newroz'u halkımız ve ulusal kurtuluş mücadelemizin önderi PKK açısından son derece önemli bir dönemi de ifade etmektedir. Ulusal kurtuluş mücadelemiz önceki yıllara nazaran bu yıl daha ileri ve güçlü mevziere sahıptır. 5 yıllık savaş süresince ulusal kurtuluş mücadelemize karşı sürekli kaybeden faşist Türk sömürgecileri, 1989 yılında atılımımızı engellemek için karşı-devrimci saldırıları yoğunlaştırdılar. Bu saldırıların Newroz'un hemen öncesine denk getirilmesi de bunun açık bir göstergesidir. Şehir ve dağlık alanlarda yapılan operasyonlarda binlerce yurtsever tutuklanarak, mücadelemizin kitle temeli bitirilmek istendi. Bunun için de işkence ve insanlık dışı uygulamaları alabildiğine yoğunlaştırdılar.

Diğer yandan sömürgeci basında yaygın bir kampanyaya girişti. Operasyonları başarılı gibi göstermenin yanısıra, mücadelemize yönelik bir iftira kampanyası da başlattılar. TV'de, basında Partimiz PKK üzerine dizi program ve yazılar hazırladılar. Bu iftira kampanyasında Partimizin "bitirildiği" imajı işlenerek, sömürgeci özel savaş yönetiminin iflası ve yenilgisi gizlenmeye çalışıldı.

Bölge Valliğinden yapılan açıklamalarda bu Newroz döneminde alınan önlemlerle Partimizin atılımını durduracakları söyleniyordu. Özel savaşın bir gereği olarak, düşman hep kendisini güçlü göstermeye çalışır. Propagandalarını da buna göre yapar. Newroz dönemine girerken,özel savaş yönetiminin, bu eskimiş taktiklere yeniden başvurması, zayıflığını gizleme çabasıdır.

Newroz dönemi, ulusal kurtuluş güçlerimiz açısından yeni bir atılım ve gelişme dönemi oldu. Düşmanın tüm karşı-devrimci saldırılarına rağmen, çok az bir kayıpla girilen Newroz dönemi, başarılı eylemlerle, ulusal kurtuluş güçlerimizin, **"Bir parça özgür vatan toprağı yaratma"** hedefi doğrultusunda ilerlemesiyle güçlü bir şekilde yaşanıyor.

Cizre'de pusu

Sömürgeci operasyonların en çok yoğunlaştığı alanlardan biri Cizre'ydi. Sömürgeciler Cizre'de binlerce yurtsever tutuklayarak, işkencelerden geçirdiler. Yeşilyurt köylülerine insan dışkısı yedirerek, vahşetlerini akıl almaz boyutlara vardırdılar. Bütün bu saldırılarla, kitleselleşen ulusal kurtuluş mücadelemizin Cizre'de gelişimini durdurmaya çalıştılar. Şehir ve köylerde yapılan operasyonlarda kitlelerle, ulusal kurtuluş güçlerimizin bağını da koparmaya çalıştılar.

Düşmanın tüm öfreng ve alçakça saldırılarına rağmen, ulusal kurtuluş güçlerimiz, Cizre halkının kararlılığının verdiği destekle de, düşmana peşpeşe darbeler vurdular. Şehir merkezi ve kırsal alanda, ordu güçlerine, polis ve ajanlara karşı eylemler gerçekleştirildi, yaygın kitlesel toplantılar yapıldı.

En son 20 Mart gecesi, düşmanın Newroz dolayısıyla özel talimat yayınlayarak aldığı tüm önlemlere rağmen, ordu birliklerine karşı eylem gerçekleştirildi.

Newroz günü, Cizre'nin Hisar köyü yakınlarında Gavit dağında pusu kuran ARGK gerilla birliği, bir astsubayı öldürdü, birçok askeri de yaraladı. Daha sonra yaralılardan da ölenlerin olduğu söyleniyor.

Gavit dağı eylemi, sömürgecilerin aldıkları özel tedbirlerin de ulusal kurtuluş güçlerimizin eylemliliğini durdurmayacağının diğer bir kanıtı oldu.

Şırnak-Dereler'de Çatışma

Şırnak'a bağlı Dereler köyünün Dolay mezrası yakınlarında meydana gelen çarpışmada sömürgeci ordu güçlerine kayıp verdirildi. 22 Mart günü, Dolay mezrası yakınlarında konaklayan ARGK birliği, sömürgeci ordunun operasyon kolluna yönelik saldırıya geçti. Saldırı sonucu meydana gelen çatışmada, ilk alınan haberlere göre birçok asker öldü veya yaralandı.

Türk sömürgecileri, Şırnak alanında, özellikle de Cudi dağı çevresinde büyük bir askeri güçle operasyonlara girişti. ARGK'nin, binlerce ordu gücüne rağmen, bu alanda peşpeşe başarılı eylemler gerçekleştirmesi, Türk sömürgecilerinin operasyonlarının boşa çıktığının bir kanıtıdır.

Newroz, törenlerle kutlanıyor

İstanbul ve Diyarbakır başta olmak üzere, birçok şehirde öğrenciler mitingler düzenleyerek, ateşler yakarak Newroz'u kutladılar.

İstanbul Üniversitesi, Yıldız Üniversitesi ve İstanbul Teknik Üniversitesi bahçesinde toplanan öğrenciler, sloganlar atarak Newroz'u kutladılar. Başka bir grup ise, Sultanahmet meydanında ateşler yakarak Newroz'u kutladı. Kürtçe ve Türkçe atılan, "Bijî Newroz" sloganları kalabalığın daha da artmasına yol açtı.

Diyarbakır'da Dicle Üniversitesi öğrencilerinden bin kişilik bir grup gösteri düzenledi. Yakılan ateş etrafında toplanan öğrenciler, Kürtçe türküler söyleyip, halay çektiler. Sıkı sıkı da "Bijî Newroz, yaşasın Newroz!" sloganlarını attılar.

Ayrıca Newroz dolayısıyla İstanbul'da birçok yere bombalı pankart asıldı. Bazı kuruluşlara karşı bombalı saldırılar düzenlendi. Birleşik Arap Emirlikleri Havayolları bürosuna atılan bomba, buyuk hasar meydana getirdi. Çeşitli sol örgütlerin düzenlediği eylemler, İstanbul'da Newroz kutlamalarına güç verdi.

Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde bulunan Kürdistanlı emekçiler de yaygın olarak Newroz'u kutlamaktadırlar. Yapılan gece ve toplantılarla Newroz ve ERNK'nin kuruluş yıldönümü kutlanmakta, şehitlerimiz Mazlum DOGAN ve Mahsum KORKMAZ anılmaktadır.

Botan Eyaletinin Şırnak, Eruh, Uludere ve Beytüşşebap bölgelerinde 1988 yılı içerisinde gerçekleştirilen eylemlerin bilançosu

1— 1 Mayıs 1985 tarihinde Şırnak'a bağlı Ceniver köyü yakınlarındaki Piran Dağı eteklerinde düşman güçleri ile 15 Ağustos ve 14 Temmuz gerilla birlikleri arasında çıkan ve günboyu süren çatışmada 10'a yakın asker vuruldu, birçok asker de yaralandı.

2 – Mayıs 1988 tarihinde Şırnak'a bağlı Deryan ile Beytüşşebap'a bağlı Üçkardeşler mezrasında bulunan Mala Beyri'ye ait ahıllara aynı gecede bir baskın düzenlendi. Baskında evde bulunan Osman Babat adlı hain ile oğulları, karısı ve bunlara uşaklık, aynı zamanda devlete ajanlık yapan toplam 16 kişi ölümle cezalandırıldı. Bunlara ait ev ler yakıldı, hayvanları (450) telef edildi. Eylemi 15 Ağustos ve 14 Temmuz gerilla birlikleri gerçekleştirdiler. Eylemde 1 adet kalaşnikol, 1 adet bruno, 3 adet av tüfeği ve bunlara ait reçel ve mermi ele geçirildi.

3— 3 Haziran 1988 tarihinde düşman güçleri ile 15 Ağustos ve 14 Temmuz gerilla birliklerimiz arasında çıkan ve günboyu süren çatışmada iki asker öldürüldü, 4'ü de yaralandı. Gerilla birliklerimiz kayıp vermeden geri çekilmeyi başardılar.

4— 27 Mayıs 1988 tarihinde, 15 Ağustos ve 14 Temmuz gerilla birliklerinden karma bir gerilla birliği Teyan aşiretine mensup bir zornu yakından taradı, bir 1 vuruldu.

5— Ağustos 1988 tarihinde Teyan aşiretine ait bir zorna yapılan baskında 3 çete öldürüldü, bunlara ait 750 koyun imha edildi. Eylemi 14 Temmuz gerilla birliğine ait bir takım gerçekleştirdi.

6— 13 Temmuz 1988 tarihinde Şırnak şehir merkezine bağlı ve aynı zamanda yakın bir noktada pusu kuran gerilla birliğimiz, gelen düşman gücüne açılan ateş sonucu 3 özel tim vuruldu, birçoğu da yaralandı.

7— 18 Temmuz 1988 tarihinde Şırnak'a bağlı Cevizdüzü köyü yoluna mayın döşendi. Mayının patlaması sonucu, çeteylerden uç kişi öldü, yedısı yaralandı, bunlara ait bir araba da tahrip oldu. Eylemi 14 Temmuz gerilla birliğine bağlı bir manga gerçekleştirdi.

8— 13 Temmuz 1988 tarihinde Cudi Dağında düşman kuvvetlerle, 14 Temmuz gerilla birliğinden bir takım arasında çıkan çatışmada 7 asker, 1 astsubay öldürüldü, birçok asker de yaralandı. Bu çatışmada, 1 G-3, bunlara ait mermi ve şarjörler ele geçirildi. Bu eylemi 14 Temmuz gerilla birliği gerçekleştirdi.

9— 15 Ağustos 1988 tarihinde, Şırnak'a bağlı Cevizdüzü köyü yoluna mayın döşendi. Mayına çarpan bir askeri araç tahrip oldu. İçindekilerden 1 astağmen, 2 er öldü, birçoğu da yaralandı.

10— 20 Ağustos 1988 tarihinde Cudi'de askerlerin konumlandığı bir noktaya mayın döşendi. Mayının patlaması sonucunda 1 astsubay ile 3 er oldu.

11— Ekim 1988 tarihinde Şırnak'a bağlı Gundikê Remo köyünde düşmana ajanlık yapan 3 hain ölümle cezalandırıldı. Yukarıdaki üç eylemi de 14 Temmuz gerilla birliğine bağlı bir takım gerçekleştirdi.

12— 27 Kasım 1988 tarihinde Şırnak'a bağlı Şelerut köyünde düşmana bilgi veren bir hain ölümle cezalandırıldı. Eylemi 14 Temmuz gerilla birliğine bağlı bir manga gerçekleştirdi.

13— 5 Aralık 1988 tarihinde Cudi dağında düşman askerleriyle 14 Temmuz gerilla birliğine bağlı iki takım ve 18 Mayıs gerilla birliğine bağlı bir manga arasında çıkan ve günboyu süren çatışmada 16 asker vuruldu, birçok asker de yaralandı. Ölen askerlerden 1'i üsteğmen 2'si astsubaydı. Eylemde 1 G-3, şarjörleri ve mermileri ile ele geçirildi. Ayrıca iki sırt çantası, kasatura, matara vb. eşyalar da ele geçirildi.

14— Eylül 1988 tarihinde Şırnak'a bağlı Nayvan köyü civarında düşman güçleri ile 15 Ağustos gerilla birliği arasında çıkan ve 8 saat süren çatışmada iki asker öldü, birkaçı da yaralandı. Çatışmada 1 savaşçı da yaralandı.

15— Aralık 1988 tarihinde Şırnak'a bağlı Nayvan köyü civarında düşman güçleri ile 14 Temmuz gerilla birliği arasında çıkan çatışmada iki asker öldü, birkaçı da yaralandı.

16— Aralık 1988'de Eruh'a bağlı Rusur civarında 14 Temmuz gerilla birliğimizin kurduğu pusuya düşen düşman kuvvetlerinden 3 asker öldü, birçoğu da yaralandı.

17— 27 Mayıs 1988'de Eruh'un Zivinga Hecı Atya'da yapılan baskında 8 çete ölümle cezalandırıldı. Bunlara ait 500 koyun telef edildi. Bu eylemi 28 Mart ve 15 Ağustos gerilla birlikleri gerçekleştirdiler.

18— Haziran 1988'de Eruh'a bağlı Memiran köyünde 4 ajan ölümle cezalandırıldı. Bu eylemi 28 Mart gerilla birliğimize bağlı bir takım gerçekleştirdi.

19— Haziran 1988 tarihinde Şırnak'a bağlı Xudan köyünde bir ajanın evi yakıldı. Eylemi 28 Mart gerilla birliği gerçekleştirdi.

20— Temmuz 1988 tarihinde Şırnak'ın Zurun yoluna mayın döşendi. Mayının patlaması sonucunda 3 ajan çete öldü, bir araba da tahrip oldu.

21— Temmuz 1988 tarihinde Şırnak'a bağlı Amuryan köyü civarında düşmanla çıkan çatışmada 2 asker yaralandı.

22— Ağustos 1988'de Şırnak'a bağlı Serefiye'de yola mayın döşendi, mayının patlaması sonucu 1 çete öldü, 11'i yaralandı.

23— Şırnak'a bağlı Serefiye yoluna ikinci kez mayın döşendi, patlama sonucunda 1 dozer tahrip oldu.

24— Şırnak'a bağlı Berê Mirê köyü karakoluna baskın düzenlendi, 3 kayıp verdirildi.

25— Şırnak'a bağlı Meydın köyü karakolu üzerine yuvarlanan kayalar sonucunda karakol tahrip edildi, birçok asker de yaralandı.

26— Gabar dağındaki TV vericisine giden elektrik hatı kesilerek tahrip edildi.

27— 20 Ekim 1988 tarihinde Şırnak'a bağlı Sêredeh köyü civarında düşman güçlerle 15 Ağustos ve 28 Mart gerilla birlikleri arasında çıkan ve günboyu devam eden, birçok savaş taktiğinin uygulandığı hareketli çatışmada, düşmana 5 ölü, sayıları kesin bilinmeyen çok sayıda yaralı verdirildi. Birliğimiz hiçbir kayıp vermeden geri çekilmeyi başarmıştır.

28— 23 Ekim 1988 tarihinde Gabar dağının Deşalalo köyü civarında üslenen bir başka birliğimiz ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada düşmana 5 ölü, çok sayıda yaralı ve kayıp verdirildi. Bu çatışmada 1 ARGK savaşçısı da şehit düştü. Bu eylemi 15 Ağustos ve 28 Mart gerilla birliklerimiz gerçekleştirdiler.

29— Ekim 1988 tarihinde Eruh'a bağlı Evên köyünden, Zivinga Hecı Atya'ya taşınmak istenen bir özel time ait olan tüm malzemelere el kondu. Her türlü askeri malzemenin bulunduğu bu araç-gereçlerin toplam yekûnü 13 katır yüklüdür. Bu eylemi 28 Mart gerilla birliğimiz gerçekleştirdi.

30— Ekim 1988 tarihinde Şırnak'a bağlı Berê Mirê köyü karakoluna karşı bir saldırı düzenlendi. Önceden yapılan kaşif ve istihbarat faaliyetleri temelinde, oluşturulan planlama ile hedef üzerine gidildi. Düşmana 10'dan fazla kayıp verdirildi. Bununla birlikte çıkan çatışmada, düşmanın helikopterlerinden biri isabet aldı.

31— Ekim 1988 tarihinde Eruh'un Çirav Dağında düşman pusu birliğine açılan ateş sonucunda düşmana kayıp verdirildi. Eylemi yapan 28 Mart gerilla birliğimizdir.

32— Mayıs 1988'de Uludere'nin Kror köyünde 8 çete ölümle cezalandırıldı.

33— Haziran 1988 tarihinde Uludere'nin sınıra yakın bölgesinde kurulan pusuda 2 düşman askeri yaralandı.

34— Mayıs 1988 tarihinde Uludere'nin Ziravik köyü ilkokulu yakıldı.

35— Ağustos 1988'de Uludere'nin Evli köyünde konumlanan düşmanın bir mevzisine saldırı düzenlendi. Saldırıda 10'a yakın kayıp verdirildi. Eylemi 15 Ağustos ve 18 Mayıs gerilla birliklerimiz gerçekleştirdiler.

36— Ağustos 1988 tarihinde Uludere'nin Elcan mıntıkasında kurulan pusuda 5 düşman askeri öldürüldü, birçoğu da yaralandı.

37— Ağustos 1988'de Uludere'nin Elcan mıntıkasında askeri amaçla kullanılan yola mayın döşendi. Kara kol malzemelerini taşıyan arabanın mayına çarpması sonucu tahrip oldu.

38— Mart 1988'de Uludere'de, Elcan mıntıkasında askerlerin yoluna mayın döşendi. Patlayan mayın düşman askerlerinin ölmesine neden oldu.

39 – Eylül 1988 tarihinde Uludere'nin Kela Memê Dağında düşman güçleri ile 15 Ağustos ve 18 Mayıs gerilla birliğinden bir takım arasında çıkan ve günboyu süren çatışmada, düşman askerlerinden 10'a yakını öldürüldü. Bunlardan biri Mola Beyräye mensup, biri de özel tim görevlisiydi. Çatışmada bir helikopter de isabet aldı. Bu çatışmada gerilla birliğimize mensup 3 arkadaş şehit, 1'i de esir düştü.

40— Ekim 1988 tarihinde Uludere'nin Meydan karakolu yoluna döşenen mayının patlaması sonucu 1 traktör imha oldu.

41— Temmuz 1988 tarihinde Uludere'nin Miğin köyünde bir ajan, milisler tarafından cezalandırıldı.

42— Eylül 1988 tarihinde Uludere-Beytüşşebap yolu üzerinde, devlete ait 2 araba yakıldı. Yol üzerinde toplanan kitlelerle toplantı yapıldı.

43— Eylül 1988 tarihinde Beytüşşebap-Hakkari yolu üzerinde bulunan Pilaşın karakoluna baskın düzenlendi. Baskında 3 düşman askeri saldırı bırakıldı.

44— Ekim 1988 tarihinde Komata yakınlarındaki mıntıkada düşman güçler ile 18 Mayıs gerilla birliğimiz arasında çıkan ve 7 saat süren çatışmada düşmana kayıp verdirildi. 1 helikopter de açılan ateş sonucu isabet aldı.

45— Ekim 1988 tarihinde Beytüşşebap'ın bir köyüne yapılan anı baskın ve operasyonda köy denetime alınarak tüm köy halkı bir araya toplatıldı. Köylüler arasında çeteleşen 14 kişi silahsızlandırıldı. Belli bir sure propaganda yapıldıktan sonra köy terkedilerek üslere dönüldü. Eylemi 18 Mayıs gerilla birliğine bağlı bir takım gerçekleştirdi.

46 – Ekim 1988 tarihinde Beytüşşebap'ta mültecilerin silahlarını satan tüccarların silahlarına el konularak 15 adet silah kamuflajtırıldı.

47— Ekim 1988 tarihinde iki ayrı yerde düşmanla çıkan çatışmada (Merge civarında) 2 asker öldürüldü, 1'i yaralandı.

48— Kasım 1988 tarihinde Beytüşşebap'ta girilen çatışmada 1 asker öldürüldü.

49— Mayıs 1988 tarihinde Meydan karakolu civarında çıkan çatışmada, ölü ve yaralı hakkında kesin sayı bilinmiyor. Yukarıdaki 3 eylemi 18 Mayıs gerilla birliğimiz gerçekleştirdi.

50— Haziran 1988 tarihinde Uludere'nin Dejuh köyünde milisler tarafından ajanların evi tarandı.

51— Kasım 1988 tarihinde Beytüşşebap'ta, karayollarına ait iki dozer yakılarak tahrip edildi. (Milisler tarafından.)

52— Mart 1988 de Uludere'nin Nêrweh köyünde milisler tarafından çete evleri silahla tarandı.

Botan Eyalet Komutanlığı
20 Aralık 1988

Halepçe unutulmayacak, intikamı alınacak

5 bin insanımızın vahşece katledildiği Halepçe'ye kimyasal silahlarla düzenlenen saldırının ardından 1 yıl geçti. II. Dünya Savaşında Hiroşima ve Nagazaki'den sonra, en büyük kimyasal katliam Kürdistan'da gerçekleştirildi. Dünyayı dehşete düşürecek kadar insanlık dışı olan bu katliam karşısında aynı dünya dehşetle susu, suskunluğa gömüldü. Oysa, böyle bir vahşet karşısında durulmalı, susulmamalıydı.

Dünya susarken, halkımızın sırtına kene gibi yapışıp, yıllardır kanını sulak gibi emen ilkel milliyetçi ve küçük-burjuva reformistler de katliamın emperyalistlere ve sömürgecilere pazarlamakla uğraştılar. Halkımız, tam bir pardeneye sıkıştırılmaya çalışılıyor.

Halepçe katliamının 1 yılında halkımız kimyasal ölüme beyaz düşüm de eklenerek, canderedeyse yok edilmeye çalışılıyor. Özellikle de Kuzey-Batı Kürdistan'da Partimiz PKK öncülüğünde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi benbir birlik komplo ve oyunla engelleniyor. halkımız yan katlıamlarla karşı karşıya bırakılmak isteniyor.

Halepçe katliamının 1. yılında tekrar yıldınlıyoruz. Halkımıza karşı suç ortaklarına, onu çağımızın akıllara durgunluk veren vahşet ve yakıncılıkla uygulamalarına tabi tutanları affetmeyeceğiz. Halkımızın üzerinde sömürgecilerin ve emperyalistlerin oynamak istedikleri oyunlara alet olan, ışbirlıçi yaparak bunları kolaylaştıran ajanlar da devrimci kınınızdan kurtulamayacaklardır. Halkımızın, bir daha Halepçeler yaşanmaması için, Partimiz PKK, katillerden suçlarının hesabını mutlaya sormasını bilecek. Yaşamlarını ülkemizin kurtuluşu için veren binlerce yiğit savaşçının, binlerce kadın, çocuk ve yaşlının ansanın da bir gerçeği olarak bağımsız ve özgür Kürdistan bayrağını göndere dikecekler.

Bismil'de büyük çatışma

Bismil'in Ağıl koyunde meydana gelen çarpışmada ARGK savaşçılarından Abdülmenaf ORMANCI, Seyithan AKKOYUN, Abdülgafur KARAER, İhsan FİDAN ve isimini tesbit edemediğimiz diğer bir ARGK savaşçısı şehit düştü. Saatlerce süren çarpışmada, Turk sömürgecileri de ağır kayıp verdiler.

Bismil direnişi destanı, faşist Türk sömürgecilerinin halkımıza ve ulusal kurtuluş mücadelemize karşı yoğunlaştırdıkları özel savaşın da fiyaskosuna diğer bir ornektir. Bahar dönemine girişle birlikte, Turk sömürgecileri kış boyunca dayattıkları özel savaştan sonuç almayı, ARGK gerillalarının teslim olmasını bekliyorlardı. 26 Şubat'ta Ağıl koyunde meydana gelen bu çarpışma, sömürgecilerin bu beklentilerinne ölücü bir darbe daha vurdu.

Birkaç hainin teslim olmasıyla birlikte, ihanetin, pişmanlık yasasını yeniden dayatma ve sonuç almayı da düşleyen özel savaş yönetimi, kış ayları boyunca yaygın bir operasyon düzenledi. Operasyonun bir hedefi, kitlelerin ulusal kurtuluş mücadelesine karşı çıkarmak, desteği kesmek, dağlar bir hedefi de gerillaları dağda sıkıştırarak teslimiyete çekmekti.

Kışın son günlerinde Bismil'de meydana gelen ve 5 ARGK savaşçısının kahramanca direnişine tanık olan çarpışma, düşmanın tüm bu beklentilerini de yerle bir etti. Kitleler yaratılmak istenen pasifikasyona karşı daha fazla ulusal kurtuluş saflarına akarken, ARGK gerillaları direnişi daha da yükseltiler. Bu gelişmeler, özel savaş yönetiminin karşı-devrimci saldırılarını daha da işlemez kıldı.

Bismil'de yaratılan direniş destanı, Newroz dönemine girişte halkımızın öncülerinin, halk kahramanlığına layık bir direnişi döneminin açıktıklarının da göstergesi oldu. Bismil direnişi, Newroz'un halk geleneğimize yaraşır bir şekilde kutlanacağının da bir ornegi oldu.

Bismil'de yakılan direniş ateşi, Newroz ateşini gurleştirerek, tüm Kürdistan'da Newroz'un nasıl karşılanması gerektiğini de gösterdi. Bismil kahramanları halk tarihimizde, yeni Newrozlara giderken, bizi daha kararlı ve cesaretle yürüten bir destanın adı olarak sürekli anılacaktır.

Sakine Cansız, eylemin amaçlarını açıkladı:

Amasya Cezaevi'nde açlık grevi

Adı mahkumların bulunduğu Amasya Cezaevi'ne yapılan yeni surgunlerle içlerinde Sakine Cansız, Muzaffer Ayata gibi PKK'li savaş esirlerinin de bulunduğu bir grup devrimci tutuklu getirildi. Elimine göre inşa edilmiş ve zemin katı olması nedeniyle tünel kazmaya elverişli olmadığı gerekçesiyle siyasi davalardan tutuklu devrimcilar bu cezaevine getirildi.

Devrimci tutuklulara Diyarbakır ve diğer cezaevlerinde kazanmış oldukları hakları vermemeye, zaten kötü olan cezaevi koşulları daha da ağırlaştırılmaya başlandı. Bunun uzerine PKK'li savaş esirleri ve diğer devrimci tutuklular 2 Mart'ta süresiz açlık grevine başladılar. Açlık grevinin 18. gununde mide kanaması geçirip, hastaneye kaldırılan devrimci tutuklıuların durumu ciddiyetini koruyor. Şekerli su ve tuz vermiyeyen eylemde, her an olumlerin olabileceği de bildiriliyor.

Sakine Cansız'ın açlık grevi öncesinde eylemde başlama nedenleri ve amaçlarına ilişkin olarak gonderdiği mektubu yayınlıyoruz:

"Buradaki siyasi bileşim başka yerlerden farklıdır. Cezaevi, 88 sonlarında buraya gelen bir surgunlerle siyasi bir niteliik kazandı. Ancak, siyasi bir alt yapıya hiç tanık olmamış. Eylemlerimizle bu temeli attık. Ne ki, hala arzu edilen duzeyde değil. Anlaşmada verilen sozler yerine getirilmedi, sorunlar ertelendirildi. Diyalog ve diğer dayatmalarla cozum yolunu açmaya çalıştık. Bu mümkün olmayınca eylemle karar verdik. 2 Mart'ta eylemle başlayacağız.

Statukocu karakteri olan gruplar (D.Y, TKKKÖ, ve DHÖ vb. gibi) buna yanaşmıyorlar. Diyalogla çozulecekleri nehala inanıyorlar. Biz, D.S. ve Acil eylem birliği olusturduk. Zaten ortak eylem programımı ilk bez ve D. S. sundu. Acil sonra kaıldı. Aslında, mümkun olduğu kadar eylem ve guç birlikteliklerinin sıhırini genis tutmaya calısıyoruz; en geniş birliktı sağlamaya calıştık. Yine de arzu edilen bir katılım dağıl sı an. Adamlar her bir yerde ayrı kafadan hareket ediyorlar. Yanımızdaki TİKB'li bayanlar da grup kararıyla, infazlarını yakmaya neden olacak eylemliliğe katılmayacaklar. Yani, Türk solundan bazı gruplar yaşam şansını bulduktan bu alanların artık rolünü oynadığına, bunu tamamladığına, sırasını dısarıya geldiğine inanmaya başlamışlar. Çıkıp dışarıda mucadele edecekler! Çok tehlikeli bir anlayış. Bu şekilde geçmiş cezaevi direnişçiliklerini golgeleyecekler; bu onu bir yerde yadırmakır. Bu anlayışlarını eleştiriyoruz. Cezaevi mücadelesini tatil ediyorsunuz diyoruz. Tabi adamlar, bu kararı bazı elemanları için aldıklarını soyluyorlar. Neyse, herkesin bilecegi seydir.

Eylem programı, 88 genel eylem programımız çerçevesindedir. Diyarbakır vb. yerlerdeki duzeyi tutturmaya ya da en azından oraya yakın bir duzeye ulaşmayı onunuze koyduk şu an. Bir-iki eylemle kazanımlar, kökleştirmek mumkun gorunmuyor burada. Daha çok çaba istiyor. Bunun acı ve zorluklarını da yine bizler (PKK) çekecegiz. Bu açık bir gerçektir.

Sorunlar dayatmış, biz de bize ne duşuyorsa onu yapacağız. Kamuoyunun tavrı ne olacak, duyarsızlığını yenebilecek mi bilmiyorum, onu şu an için kestirmek zor. Ama eylemler yayginlaşır ve belli bir aşamaya gelirse tepkisiz kalmaz. Aslında son eylemlıilik surecinde önemli ıs sevindirici bir guç haline geldi aile hareketimiz. Fakat koordinesizlik bazı şeylerı zorlaştıracak. Amasya'nın içi bu tip gelişmelere yabancı, bu nedenle dış destek beklenilen duzeyde olmayacak herhalde. Yine de eylemler doğal etkilerini yaratacaktır."

1989 NEWROZ'UNDA HALKIMIZ YENİ BİR ATILIMI YAŞIYOR

Partimiz PKK, Cephemiz ERNK, Ordumuz ARGK, Mazlum ve Mahsum yoldaşların anılarının da bir gereği olan, "Bir Parça Özgür Vatan Toprağı Yaratma" mücadelesinde, bu yılı da bir zafer yılı haline getirecek ve kazanacaktır.

Halk ve ulusal kurtuluş mücadele tarihimizde büyük bir yeri olan Newroz ve ERNK'nin kuruluşunun yeni bir yıldönümüne, **"Bir Parça Özgür Vatan Toprağı Yaratma"** şıarının pratikte kanıtlanmasının daha da yakınlaştığı bir gelişme düzeyiyle giriyoruz. Partimiz PKK'nin öncülük ettiği ulusal kurtuluş mücadelemiz, her zamankinden daha fazla bugun, bir parça özgür vatan toprağı yaratmaya yakın. Partimiz, halkımızı sömürgeci-faşist Turk devletine karşı ayağa kaldırmakla kalmamış, ulusal kurtuluş yolunda vazgeçilmez olan silahları da eline vermiştir. Bütun bunlarla da halkımız, bugun tarihinin en elverişli, ulusal kurtuluş atılımını mutlaka başartacak koşullarına da ulaşmıştır.

Halkımızın, tarihinde eline geçirememiş olduğu fırsatlara bugun kavuşmuş olması, Partimiz PKK'nin Newroz'a çağdaş bir anlam kazandırması ile mümkun olmuştur. Newroz'u sadece bir kutlama olarak gormeyen Partimiz, en onemli atılımlarını bu donemde gerçekleştirmiştir. Her Newroz dönemi, Partimizin ulusal kurtuluş yolunda yeni atılımları gerçekleştirdiği bir donem olmuştur. Newroz'un ozune bu temeldaki bağlılık, sadece bir 21 Mart'la sınırlandırılmayan direniş geleneği sonucunda Partimiz, halkımızı bugunkü gelişmelere ulaştırmış, onu buyuk onemde olan silahların sahibi yapmıştır.

21 Mart 1982 de Mazlum DOGAN yoldaş yaktığı direniş ateşiyle zindanlarda yaratılmak istenen teslimiyet ve ihanete bir hancer gibi saplanarak, direniş geleneğini sürdürmuştur. Çağdaş Kawaliga ulaşan Mazlum DOGAN yoldaş, Newroz'un isyan, direniş geleneğini zindanlarda yaktığı direniş ateşi ile daha da güçlendirmiştir. Dehak'ın zulmünü aratmayan koyu karanlık bir baskı ortamında direniş meşaleşini yakarak, direnişçilere aydınlık yolu gostermiştir. Bu, PKK'nin, Newroz'a çağdaş bir içerikle yaklaşmasının en somut orneklerinden birıdır.

21 Mart 1985'te kuruluşu ilan edilen ERNK, hem Newroz'un ulusal dzeliğine ve hem de Mazlum DOGAN yoldaşın anısına verilmiş bir cevap oldu. 1986 Newroz'unda Mahsum KORKMAZ yoldaşın onderliğinde yoğun bir eylemlılik yaşandı. Bu, ERNK'nin kuruluşunun I. yılında Newroz geleneğinin surdurulmesiydi. Partimiz PKK, Newroz'un bu geleneğine sıkı sıkıya bağlılığı ile ulusal direniş mucadelemizi bugunkü gelişme duzeyine kadar ulaştırmayı başardı.

Reformist, ışbırlıkçi guçlerin ve ılkel milliyetçi hareketlerin tersine, Partimiz PKK, Newroz'u boyle bir yaklaşımla ele almış ve çağdaş anlamına kavuşturmuştur. Partimiz, küçük-burjuva reformistlerinin ve ılkel milliyetçi guçlerin Newroz'a ısmen sahip çıkıp, pratikte bunun geleneği olan direnişten uzak kaçmalarına karşın, ulusal kurtuluş eylemliliğini yuksetmiş ve tarihimizin son derece onemli başarılarına ulaşmıştır. Bu başarılar sayesindedir ki, bugun geleceğe dair kendimize duyduğumuz buyuk bir guvenle konuşuyor, umutlarımızı guçlendirebiliyoruz. Gelecekten bu kadar emin konuşmamızın temelinde yatan, Partimiz PKK'nin Newroz geleneğine, başarmak kararlılığı ile gosterdiği bağlılıktır.

Halkımız bırakalım geleceği, gunluk çıkarlarını bile dusunemeyecek bir ortamdan, bugun buyuk zaferlerin sahıbı olan bir konuma yukselmiştir. Halkımız, tarihimizin hıçbır donemınde geleceğinden bu derece emin olmadı. Geleceğinin zaferle taçlanacağı konusunda bu derece bir kesinliğe ulaşmadı. Bu onemli bir aşamadır. Dunun köle, yarının bıle dusunemeyecek kadar zayıf, çağın hakkında "ölü" yargısını verdiği bir halk, bugun, akıllara bile gelmeyen zaferleri elde ediyor, yeni yeni mevzıler kazanıyor. Dunun köle halkı, kendi geleceğini ozgur bir temelde çiziyor, bunun için ayağa kalkıyor, kurtuluş savaşına dori elle sarılıyor. Partimiz PKK'nin yarattığı bu gelişmeler, küçuk-burjuva reformistlerinin ve ılkel milliyetçilerin akıllarına bile gelıtmeyecekleri, gelişmelerdir. Onlar, bağımsız bir Kurdıstan ıçın degil eyleme kalkmak, bir dusunce bile olusturamayacak kadar zayıf bir konumu yaşıyorlardı. Somurgeciliğin yarattığı karanlık ortam ıçinde, zorbela "Doğu" sozcuğunu lelaluz etme ile uğraşıyorlardı küçuk-burjuva reformistleri PKK, bu guclerin hayallerinde bile gormeye cesaret edemedikleri bir çıkışı başardığı ıçın, en azgın saldırıları PKK'ye karşı yonelttiler. Partimiz bu saldırıları da boşa çıkarmasını bıldı ve gelişmini devam ettırdı.

1989 Newroz'unda ulaştığımız gelişmelere baktığımızda ılk gunden bu gune alınan mesafenin hıç de kuçumsenmeyecek bir onemde olduğunu goruyoruz. Tüm alçaka saldırılara ve ıftıralara rağmen, elde edilen kazanımlar paslanmayan çelik gıbi nel bir durumda. Hıçbir karşı-devrimci çaba, bu kazanımları golgeleme başarısını gosteremez.

Halkımız bugun geleceğinden emin konuşuyor ve kendi elıyle geleceğini yaratıyorsa, bu, buyuk bir kazanımdır. Yaşam umutlarının tıkandığı yerde yenıden hayata donmekle de kalmayıp, ulusal kurtuluş yolunda ısyana kalkmak... Işte, PKK'nin halkımız açısından onemi burdadır. PKK, yıllar oncesinin Newroz geleneğini, bu kez Çağdaş Kawalar onculuğunde, halkımızı, yine despot bir zalımın elinden kurtarmak ve dunya ılerıcı insanlık ailesindeki yerine oturtmak ıçın devam ettırıyor.

1989 Newroz'u bu geleneğin daha bir ust aşamasıdır. Halkımızın bir parça ozgur vatan toprağına daha da yakınlaştığı bir donemdır. Dağlarda yukselen direnış, kıtlelerin duşmanın her turlu baskısına karşı koymaları, gerillaya daha fazla destek sunmaları, toplumun her keşminin; kadınların, ogrencilerin, işçilerin suskunluğu kırarak sokağa dokumleri, cezaevlerinde buyuk kazanımlarla suren direnış, bu umudumuzu daha da guçlendıren ogelerdır. Bugun Kurdistan'da kıtleler, direnişin saflarına daha fazla akıyorlar. PKK'nın 1989 Newroz'una geleceği daha da aydınlatarak gırmesi, bu kıtle akışının nedenıdır. Halkımız, Partımız şahsında geleceğin aydınlık olacağına kesın bır şekılde ınanmaktadır, bundan dolayı da duşmanın her turlu vahşetine karşı, Partimiz etrafında daha sıkı kenetlenmektedirler.

Partımız PKK, halkımızın guvenini buyuk ölcude kazandı. Bu demektir kı, onumuzdekı donem, halkımızın ERNK saflarında orgutlenerek kahramanlıklar yaratacağı bir donemdır. Buyuk fedakarlıklarla desteklerini arttıran halkımızın kendi oz bırlıklerınde daha genış orgutlenmesi, halk savaşımızı kıtlesel temelıne otortacak ve duşmanın yaratmak istedığı tercrıt çemberi kırılacaktır. Gelişmelerin bu doğrultusu, bugun kesin bır şekılde ortaya çıkmıştır. Kıtleler de, akmaya baştayan nehır gıbi yatağına kavuştu. Bu yatak halkımızı bağımsızlık ve ozgurluk denızıne ulaştıracak ve onu çağdaş-ılerıcı insanlığın degerlı bır uyesi haline getırecektır.

Gelişmelerin yonu kesin olduğu gibi, zafer de halkımızındır. Duşmanın tum gucunu 1988 de harcadığı bilınıyor. 1988 yılı, ulusal kurtuluş mucadelemizin bitirildiği bir yıl haline getırılmek istenıyordu. Faşıst Turk somurgecılerının butun hazırlıkları bu yonluydu. Bu amaca ulaşmak ıçın de, ozel savaşın ne kadar uygulaması varsa hepsini Kurdistan'a getırdıler. Turk somurgecıleri tarıhlerının en buyuk askerı harcamalarını yaparak, Kurdistan'dakı askerı gucunu kat kat arttırıp, bunlarla 1988 yılını bizim tukenış yılımız haline getırmeye calıştılar. Ulke ıçerısındekı bu saldırılara, yurt dışında da provokasyonu hortlatarak yenı saldırılar ekleyıp, sonuç almak istedı. Icerde ezılen ulusal kurtuluş mucadelemız dışarıda da provokasyonun amacına ulaşması ıle bırlıkte, tamamen taşlıye edılecekti. Bunun ıçın hem ıçerıde hem de yurt dışında direkt saldırılar gunderme konuldu. Kurdıstan'da Turk ordusunun yaptığını, Almanya'da Alman polisi yaparak, provokasyona zemin yaratmaya çalıştı. Somurgecı operasyonların çağın en vahşı ozel savaş metodları ıle surduğu bir donemde de provokatorler Partımız ve onderı Abdullah ÖCALAN'ı hedefleyerek, karşı-devrımcı saldırılara bır yenısını ekledıler.

Partımız PKK, 1988 yılını bır tukenış yılı haline getırmek isteyen duşmanın saldırılarını gerıletmekle kalmayıp, mucadelemızı daha ıleri mevzılere de taşıdı. Duşman 1988 yılı ıçerısınde tukenışe bıraz daha yakınlaştı. Oynamak istedığı tum oyunlar da bırer bırer fıyaskoyla sonuçlandı.

Boylesine muazzam bır kazanımla 1989 yılına gıren Partımız, ulusal kurtuluş mucadelemızın bundan sonra da buyuk atılımlarla ılerlemesı ıçın sağlam bır temel olusturdu. Duşman da bu gelişmenın farkına vardığından, ozellıkle de 1989 un ılk aylarında yoğun operasyon ve tutuklamalara gırıştı. Kıtlelere yonelerek, ERNK etrafında bırleşmelerını, kendı orgutlerını geliştırmelerınıı engellemek istedı. Dağlarda yukselen sılahlı savaşmı engelleyemeyen faşıst somurgecıler, kıtlesel bır karaktere bu rınmesını engelleyerek, savaşın yaygınlaşmasının onune geçmeye çalıştılar. Operasyonların hedefinin kıtlelerı olmasının nedenı de buydu. ERNK'nın 5. yılına daha kıtlesel olarak gırmesi ulusal kurtuluş savaşımızın kıtle dayanağının daha da genışlemesini beraberınde getıreceğini bılen duşman, bu atılımmızı onlemek ıçın kıtlelere orteçağda bıle uygulanmayan metodları uyguladı. Buna rağmen, kıtlelerin kararlılığı bır an olsun azalmadı. Işkencenın tüm

öğrenciliğine rağmen, yurtsever kitleler, ulusal kurtuluş aleyhine düşmana güç verecek bir adım dahi atmadılar. İşte, kitlelerdeki bu kararlılıkta, Partimiz PKK'nın yarattığı önemli diğer bir gelişmedir. Kürdistan halkının bu seviyeye getirilmesi ulusal kurtuluşun büyük oranda kazanıldığının bir işaretidir.

Partimizin yeni bir Newroz dönemine büyük gelişmelerle girmesi, faşist Türk sömürgecilerini yeni tedbirler almak zorunda bırakmaktadır. Özel savaş yönetiminin son bir çaba olarak 1989 yılına yükleneceği açık olan bir durumdur. Bu nedenle de tüm gücüyle özel savaşı geliştirmek ve sonuç almak istiyor. Askeri yöntemlerin yanısıra, emperyalizmin de desteğiyle olası gelişmeler karşısında devreye girecek siyasal çözümler için hazırlığını yapıyor. Avrupa metropollerinde ve ABD'de ölçüleri hazırlanan ve halkımıza giydirilmek istenen otonomi, dil-kültür özerkliği gibi, ulusal bağımsızlık mücadelesinin önüne dikilmek istenen engellerle 1989 yılına yükleneen faşist Türk sömürgecileri, bu yılda köhnemiş düzenlerini yaşatmak için mutlaka sonuç almak istiyorlar.

1989 yılı, her yıldan daha fazla kader tayin eden bir yıl haline geldi. Bu yıl, ulusal kurtuluş güçlerimizle faşist Türk sömürgecilerin daha şiddetli bir şekilde karşılaşacakları bir yıl olacaktır. Faşist Türk sömürgecileri son bir çaba ile savaşımızın yaygınlaşmasını engellemeye çalışırken, ulusal kurtuluş güçlerimiz de bu yılı ulusal kurtuluş savaşımızın daha da yaygınlaştığı bir dönem haline getirmek, "Bir Parça Özgür Vatan Toprağı Yaratma" şiarını gerçekleştirmek için savaşa daha fazla yüklenecekterdir. Bu da, bu yılın kader tayin edici bir yıl haline gelmesine yol açıyor. 1989, ulusal kurtuluş savaşımızın yeni bir aşamaya sıçramasına elverişli koşullara da sahip. Bu bakımdan da her iki güç açısından 1989 kıyasıya bir mücadeleye fahik olacaktır.

Faşist Türk sömürgecileri bu yılı ne kadar lehlerine çevirebilirler? Ulusal kurtuluş güçlerimizin hem sayısal ve hem de nitel olarak daha zayıf olduğu bir dönemde, başarıya gidememiş bir gücün bugün sonuç alması mümkün değildir. Bugün ulusal kurtuluş güçlerimiz son derece önemli bir seviyeye ulaşmıştır. 5 yıllık silahlı mücadele pratiği, bunun tecrübelerinin yoğun bir şekilde yaşanması, silahlı güçlerimizin bu temelde savaş kabiliyetlerini geliştirmeleri, Türk sömürgecilerine bu yılda da başarılı olma olanağı tanımayacaktır. Türk sömürgecileri, hem ulusal kurtuluş mücademizin ulaştığı düzey açısında, hem de yaşadığı derin kriz nedeniyle başarılı olma şansına sahip değildir.

Karşı-devrimin tüm tecrübelerini kendisinde toplamasına ve özel savaş uygulamalarını yoğunlaştırmasına rağmen Türk sömürgecileri, TC tarihinin en zayıf dönemini yaşıyorlar. Askeri açıdan olduğu kadar siyasi, ekonomik açıdan da yaşanılan kriz derindir. Rejim, tüm çabasına rağmen, krizi aşma gücünü gösteremiyor, daha da derinleşmesini engelleyemiyor.

Askeri açıdan yapabileceğinin en fazlasını yapmış, özel savaşı vardıracağı sınıra vardırmıştır. Bağajında bulunan ne kadar yöntem varsa hepsini de uygulamış ama, sonuç alamamıştır. Köy korucularının sayısını tüm çabasına rağmen daha fazla arttıramamış, bunun için de "teritoryal birlikler" oluşturmaya gitmiştir. "Teritoryal birlikler"le savaşı daha fazla Kürdistanlılaştırarak, sonuç almaya çalışıyor. Özel timler sayı olarak arttırılmalarına, en modern silahlarla donatılmalarına rağmen, ulusal kurtuluş güçlerimiz karşısında başarılı olamadılar. Türk sömürgecilerinin askeri yönden sonuç alamayıp, daha fazla çöküşe gitmelerinin yanısıra, diğer yönlerden de çöküşü derinleşiyor.

Rejim ekonomik açıdan bu kadar derin bir çöküşe başka bir dönemde girmedi. Enflasyon en yüksek rakamlara ulaşmış, yatırımlar durmuş, ihracat olanakları oldukça azalmış, halkın yaşam seviyesi en alt sınırına inmiş, döviz darboğazı, ödemeler dengesindeki açık büyümüştür. Bir de Kürdistan'daki özel savaşı finanse etmek için harcanan milyarlarca liranın bütçeye yüklediği yük, rejimi ekonomik olarak en sıkışık döneme sokmuştur.

Siyasal açıdan da rejimin bunalımı durmuş değil. Tam tersine daha da ağırlaşma eğilimi gösteriyor. 26 Mart yerel seçimleri, bu bunalımın tam bir krize dönüştüğü bir dönemeç olacaktır. Evren-Özal kliğinin yönetemez duruma gelmesi, sorunların üstesinden gelemeyip bunalımının daha da ağırlaşması, bu kliğin siyasal kurumlaşmayı sağlama çabalarını da başarısız kılıyor. Özellikle de Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelesi, rejimin bunalımını derinleştiriyor, burjuvazinin çeşitli kliklerini arasındaki çelişkileri kızıştırıyor..

26 Mart yerel seçimleri, hem burjuvazinin çeşitli klikleri arasındaki çelişkilerin şiddetlenmesi açısından ve hem de rejimin geleceği açısından son derece büyük önem taşıyor. Yerel seçimler, genel seçimler düzeyinde bir öneme sahip olmasa da, 26 Mart yerel seçimleri böylesi bir öneme kavuştu. Bu seçimlerin önemi şurdan geliyor: Sonuçları, rejimin geleceğini tayin etmede son derece önemli bir yere sahiptir. Bu bakımdan mevcut burjuva klikleri ve emperyalist çevreler, 26 Mart yerel seçimlerine büyük bir önem veriyorlar.

Evren-Özal kliğinin yönetimde kalıp kalmayacağı bu seçimlerde daha da netleşecektir. Evren'in, Asya ülkelerinden Pakistan, Singapur vb.. gezilere çıkarken yaptığı açıklamaları, kliğin Evren kanadının 1989 sonbaharındaki cumhurbaşkanlığı seçimlerinde gidici olduğunu gösterdi. Evren bir daha seçilmek istemediğini söyledi. Ama, tümden de kapıyı kapamadı ve yeniden cumhurbaşkanlığına seçilebilmesi için kapıyı aralıklı bıraktı. Aslında Evren, bu açıklamasını, emperyalist çevreler ve Türk tekelcilerinden yeni bir dönem daha görevde kalmak için onay görmemesi üzerine yaptı. Kitleler de Evren-Özal kliğine karşı artan muhalefetin Kürdistan'daki silahlı mücadele ile birleşmesi, rejimi toptan bir çöküşe daha da yakınlaştıracaktır. Bu bakımdan rejime karşı muhalefeti, sahte politalarda eritmek için yeni girişimlere başvuruluyor.

Evren-Özal kliğinin ömürlerini 1990'lara kadar sürdürme çabaları, gerek tekelci çevrelerde ve gerekse de emperyalist çevrelerde yönetime karşı artan kitlesel muhalefet nedeniyle gerekli desteği kaybetmeye başladı. Kitlelerdeki yeniden canlanışı işçi ve öğrenci hareketlerinde görülen yükseline rejimin Kürdistan bağımsızlık mücadelesi yanında diğer bir sorunla da karşı karşıya gelmesine yol açıyor. İşte, sözkonusu çevreler; Evren-Özal kliği ile bu gelişmelerin üstesinden gelemeyeceklerini görüyorlar. Sözkonusu yaklaşım giderek, Avrupa ve ABD çevrelerinde de ağırlık kazanıyor.

26 Mart yerel seçimleri, rejimin geleceğini tayin etme üzerindeki özelliğinden dolayı, bir genel seçim kadar önem taşımaya başladı. Seçim sonuçlarının açıklanacağı 27 Mart sabahı, rejimin Özal ile yol alıp almayacağı da ortaya çıkacaktır.

ANAP oldukça yıpranmış bir durumda. Basının yaptığı son komuoyu yoklamalarında ANAP oylarında büyük bir düşme gördüğüdü anlaşılıyor. ANAP'ın bu oy kaybı hükümet etme koşullarını da ortadan kaldıracak bir gelişme olarak değerlendriliyor. Muhalefet ANAP oylarının %32'nin altına düşmesi halinde, erken genel seçime gidilmesi üzerinde ısrar ediyor. Seçimden böyle bir sonucun alınması, Türkiye'yi yeni bir seçim ortamına sürükleyecektir. Bu seçimlerin bu yılın sonbaharında yapılacak cumhurbaşkanlığı seçiminin öncesine rastlaması, sıkıntıyı daha da arttıran bir husus. Pespeşe gelen seçimler, rejimin bunalımını ağırlaştıran ve bir türlü çözüme kavuşmamasının nedenlerinden biridir.

Evren cumhurbaşkanlığından ayrılırsa da Özal'ın onun yerini alma gibi bir düşüncesi vardı. Seçim sonuçları bir de bu yönden önem taşıyor. Özal, yeteri oy alırsa, 1992'ye kadar hükümet süresinde bir değişiklik yapmayacağı gibi, cumhurbaşkanlığına da meclisin çoğunluğunu elinde bulundurduğu için kolaylıkla gelebilecektir. Ama, bütün değerlendirmeler böyle bir sonucun çıkmasını ihtimal dışı bırakıyor. Ancak, ANAP, iktidarın verdiği olanaklarla oylarını arttırmak için çeşitli yöntemlere başvurmaktan da geri kalmadı. Oylarını düşürmemek için ANAP önceden de oy alabildiği, rüşvet, şantaj gibi yöntemlere yeniden başvurdu. Oylarını böylelikle arttırmasa bile düşürmemeyi, en azından %32'lerin altına indirmemeyi düşünüyor.

Muhalefet partilerinin seçim kampanyası, mevcut partiler arası çelişkileri daha da derinleştirdi. Bunun yanısıra, öteden beri ANAP içerisinde varolan çelişkiler de yeniden şiddetlenmeye ve su yüzüne çıkmaya başladı. ANAP'ın oy kaybetmesi ve Özal'ın yıpranması karşısında, ANAP içerisinde yeni arayışlar başladı. Hatta seçim sonrasında ANAP'ın oy kaybının yüksek olması halinde yeni bir sağ parti kurma hazırlıklarından da bahsediliyor. ANAP İstanbul Belediye Başkan adayı Bedrettin Dalan saçım kampanyasında ANAP ve Özal adını kullanmadı. Bu, Dalan'ın Özal ile çelişkisini gösterdiği gibi, Özal'a alternatif olarak hazırlıkları olduğu da basına yansıdı. Bu hazırlıklar, 26 Mart yerel seçimlerinin sonuçlarına göre devreye sokulabilecek planlardır.

Muhalefet partileri ANAP oylarını düşürmek için seçim kampanyasına aşırıken, Özal da yeni manevralara başvurarak, oylarını düşürmemeye çalışıyor. Daha önceki seçimlerde rüşvet, fonlardan aktardığı maddi kaynaklarla oyları alan Özal, yine bu oyuna başvuruyor. Özal sık sık iktidar ile yerel yönetimler arasında paralellik olmasını söyleyerek, muhalefetin alacağı belediye başkanlıklarına destek sunmayacağını açıktan ilan ediyor. Bununla da kitleleri muhalefet partilerine oylarını yeniden toplamak istiyor. Savurduğu bu tehditlerin yanısıra, fon adı altında topladığı kaynakları rüşvet olarak kullanıp, oy satın alma yöntemini de deniyor. Hatta, birçok bucağı ilçe yapacağı, ilçeleri de il yapacağı sözü veriyor. Açıkça "oy verin size, ilçe yapalım" diyor. Bu taktiklerin yanısıra, seçime bir gün kala Özal yaptığı basın toplantısında bu yönlü yeni açıklamalarda bulundu. Özel basın toplantısında geçen yıl sonuna kadar kamu arazisi üzerine yapılmış olan gecekondulara tapu verecağini ve ayrıca esnaflarda alınan peşin verginin de %50'den %30'a indirileceğini açıkladı. Bu açıklamalar, hükümetin varlığını sürdürmek için denediği yeni bir rüşvet girişimidir. Zaten rejim şimdiye kadar da böylesi oyunlarla varlığını sürdürdü. Toplum elinde hiçbir şey bırakmayacak kadar önce onları soyuyordu. Daha sonra da bu soygundan onlara da pay vererek kendisine bağlıyor. Açıkca düşürdüğü insanları satın alıyor.

Halk kitlelerine verecek bir şeyi olmayan iktidar, fonlarda biriktirdiği paraları rüşvet olarak aktarıp, yine bu tur manevralara başurarak yönetimini surdurmek istiyor. Tehdit, şantaj, rüşvetle yönetimini surdurmek isteyen Özal, yerel seçimlere giderken aynı kozu bir kez daha kullanıyor.

26 Mart yerel seçim sonuçları ANAP'ın aleyhinde olması Özal'ın gidici olmasının bir işareti de olacaktır. Özal, basın toplantısında muhalefete düşmesi halinde, siyaseti bırakacağını da açıkladı. Bu seçim sonrasında yeni alternatif arayışlarına da imkan sağlayan bir karardır da aynı zamanda. Zaten Özal da kaybedince bir daha kendisinin tercih edilmeyeceğini çok iyi biliyor ve anlıyor.

26 Mart yerel seçimlerini B. Avrupa ve ABD de yakından izliyor. B. Avrupa çevreleri, Özal'a gidici gözüyle bakıyorlar. Avrupa'nın siyası kurum ve partilerinde yapılan değerlendirmelerde Özal'ın seçimde oy kaybetmesinin halkın güvensizliği anlamına geleceği belirtilerek, erken genel seçime gidilmesi isteniyor. B. Avrupa çevreleri bu durumda Özal'ın cumhurbaşkanlığına yönelmesine de sıcak bakmıyorlar. Halk kitlelerinden ve muhalefet partilerden gelen tepkiler sonucu, Özal'ın cumhurbaşkanlığının yeni sıkıntılar yaratacağını söyleyen B. Avrupa çevreleri, Özal'ın cumhurbaşkanlığını da istemiyorlar. Benzeri bir eğilim ABD çevrelerinde de gelişiyor. Genel Kurmay Başkanı Necip Torumtay'ın seçimden bir gün önce döndüğü ABD gezisinde, olası seçim sonuçlarına göre ABD'den ne yapılacağına ilişkin tavır hakkında görüş aldığı da açık olan bir durum. ABD, yine ordu vasıtası ile olası sorunlara müdahale edip, rejimi içine girdiği krizden kurtarmak istiyor.

26 Mart yerel seçim sonuçları ve sonrası hakkında mevcut olasılıklar bu kapsamda belirtilebilir. Sonuçlar, rejimin siyasal krizini daha da derinleştrecek bir eğilimde olacaktır demek bir kehanet sayılmaz. Emperyalist çevrelerin Evren-Özal kliğini gözden çıkarmaya başlaması, yeni arayış ve alternatifleri de aramayı hızlandırdı. SHP, DYP, sağda yeni bir parti, SHP-DYP koalisyonu veya başka bir çözüm, ANAP sonrası hükumet için düşünülen olasılıklar. Ancak, hangi alternatif gelirse gelsin, rejimin bunalımı aşması mümkün olmayacaktır. Seçimler ve peşinden gelen yeni seçimler de bu krizi derinleştiren öğeler olacaktır.

1989 yılına girerken, rejimin krizleri böylesi aşılmaz bir boyuta gelip dayanmıştır. Evren-Özal kliği veya yerine gelebilecek yeni bir klik, bu krizi aşma gücünü gösteremeyecektir. Rejimin çöküşü daha da hızlanacaktır. Rejime karşı, Kürdistan bağımsızlık mücadelesinin yanısıra, işçi ve öğrenci eylemliliğinin de yaygınlaşması çöküşü daha da arttıracak, burjuvazinin kendi iç çatışmaları da buna eklenince rejimin çözümsizliği derinleşecektir.

Faşist Türk sömürgecilerinin askeri şiddeti arttırıp, özel savaşı yoğunlaştırmaları da bir çözüm olmayacaktır. Rüşvet, şantaj, tehdit ve atabilidğine yoğunlaştılan soygunlar da rejimin şimdiye kadar aldığı desteği sürdürmesine yetmeyecektir. Türkiye işçi sınıfı önemli bir dönemece gelmiştir. Birçok işkolunda grev dalgası kabarmakta, sendika yönetimlerinin çabaları da bu dalgaları durduramamaktadır. Yine, öğrenci hareketlerindeki yükselme de devam ediyor. Bütün bunlar rejimin kısa sürede yeni sorunlarla karşı karşıya geleceğinin açık işaretlerindir.

Rejime karşı en önemli ve sürekli gelişme gösteren unsur, Kurdistan ulusal kurtuluş mücadelesidir. Rejimin çıkmazini aşması ulusal kurtuluş mücadelemizin ezilmesine bağlı. Yine Türkiye'deki hareketlenmeyi durdurmak da buna bağlı. Bunun için de faşist Turk sömürgecileri, Kurdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı bu dönemde en yoğun saldırılara girişiyorlar.

Kurdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin gündemin baş sırasında oturması, yerel seçimlerde de ortya çıktı. Partiler, Kürdistan'daki adaylarını tespit ederken ve propaganda çalışmalarında hep bu öğeyi göz önünde bulundurdular. Örneğini, Kürdistan açısından hep özel bir önemi olan Diyarbakır'da sergilenen pratik buna açık bir işarettir. ANAP'ın adayı PKK davasından Diyarbakır cezaevinde de yatmış olan Felat Cemiloğlu, ANAP, bir yandan oy almaya çalışırken, bir yandan da Abdulhamit benzeri dönekleri etratında topluyor. Böylece yönetimini sağlamlaştırmak istiyor. Diyarbakır'da seçime katılan tüm partilerin adayları Kürt sorununa değindiler, Halepçe için anıt dikme sözü verdiler. Yoğun bir biçimde propagandalarını, bu zemine oturttular. Bu şekilde de, kitlelerin oylarını çekmeye çalışıyorlar.

Partilerin Kurdistan'da açıktan böyle bir propaganda yapmaları, ulusal kurtuluş mucadelemizin ulaştığı düzeye bir örnektir. Halkımızın varlığının açıktan inkar edilmesi yolu terkedilerek, sorunun dil-kültür vb bazı hakların verilmesi gibi bir sonuçla kapatılmak isteniyor. Bunun için de çeşitli manevralara giriliyor. Bütün bunlara başvurulmasının nedeni açık, ulusal kurtuluş mucadelemiz tarihinin en güçlü gelişmelerini yaşıyor. Halkımız nihai kurtuluşuna her gün biraz daha yakınlaşıyor.

1989 Newroz'unda Partimiz PKK, bu gelişmeleri daha da ilerletecek bir hazırlıkla girdi. PKK, yürüttüğü yoğun hazırlıklara, büyük başarma olanaklarını sunan bu gelişmeleri en iyi karşılayacak bir düzeye de kendisini ulaştırdı.

Partimiz PKK, Cephemiz ERNK, Ordumuz ARGK hiçbir dönemde bu kadar hazırlıklı olmadı. Yine halkımız, yabancı egemenlik tarihinde hiçbir zaman bu kadar savaşmaya kararlı olmadı. Düşmanımız tarihinde hiçbir zaman bu kadar ağır ekonomik, siyasi, askeri kriz içerisine girmedi. Bütün bu gelişmeler, yeni bir Newroz döneminde ERNK'nin kuruluşunun 5. yılına girişini daha büyük atılımlarla kutlama koşullarını son derece elverişli hale getiriyor. Mazlum ve Mahsum yoldaşların anılarına verilen sözlerin gereklerini yerine getirmek için olanaklar bugün daha gelişmiştir. Bunlar 1989 Newroz'unu tarihimize layık bir kutlamaya dönüştürmek için büyük bir güç veriyor.

Halkımızın kararlılığı, mutlanların usta ve büyük savaşçılığı ile '89 Newroz'una giren Partimiz PKK, Cephemiz ERNK, Ordumuz ARGK, Mazlum ve Mahsum yoldaşların anılarının da bir gereği olan, "Bir Parça Özgür Vatan Toprağı Yaratma" mücadelesinde, bu yıla da bir zafer yılı haline getirecek ve kazanacaklardır.

Botan'da savaşan bir ARGK komutanı ile yaptığımız söyleşinin Newroz'a ilişkin bölümünü bu sayımızda yayınlıyoruz

"HER NEWROZ, BİR ZAFER DÖNEMİDİR"

□ ***Serxwebûn:*** *Ulusal kurtuluş mücadelemizin son derece önemli gelişmeler yaşadığı bir dönemden geçiyoruz. Bu döneme damgasını vuracak bir Newroz sürecine girmiş durumdayız Newroz'un tarihteki ve günümüzdeki önemi biliniyor. Newroz sürecine girerken, bu dönem için söyleyecekleriniz nelerdir?*

□ **ARGK komutanı:** Geride bıraktığımız 17 yıllık mücadele tarihimiz, önümüzdeki 1989-90 yılları mücadelesini, hatta 10'yılları nasıl kazanmamız gerektiğini de çok açık bir şekilde gösteren bir aynadır. Yine, 5 yıllık silahlı mücadele deneyi de bu konuda neler yapılması gerektiği hususuna son derece açıklık getirmektedir. Bu yıllar mücadele doğrultumuzu netleştirmiş, yapılması gerekenlerin neler olduğunu ve bunların nasıl yapılacağını da en güçlü bir şekilde ortaya koymuştur.

Bu gerçeklerden yola çıkarak, önümüzdeki döneme bakmak gerekiyor. Newroz'u devrimci anlamda karşılamak; geçmiş mücadele deneyimimizden doğru dersler çıkarmak; bu dersleri yeni dönemi kazanmada pratiğe doğru yaklaşmada kullanmak ve uygulamaktan geçiyor. Ancak, böyle bir karşılanışla Newroz'a gerçek anlamı verilebilir.

Newroz, halkımızın direniş, birlik ve isyan gunudur. Halkımızın dayandığı en temel direniş zeminlerinden biridir. Bugun Newroz daha da anlamlılaşmıştır. Newroz'u mücadeleleri, fedakarlıkları ve kanlarıyla daha da kızıllaştıran Mazlumların, Ağıtlerin direniş geleneğini surdürmek, özgür vatan parçalarını yaratmak ve devrimde zaferi kazanmakla mumkundur.

□ ***Serxwebûn:*** *Bu konuyu biraz daha açmanızı isteyeceğiz. Bilindiği gibi, bugünkü Newrozlara kolay gelinmedi. Newroz'un çağdaş anlamına kavuşturulmasında yüzlerce şehidimizin direnişi, binlerce insanımızın emeği var.*

□ **ARGK komutanı:** Mücadele tarihimizin de kanıtladığı gerçeklerden biri, bu günleri öyle kolay yaratmadığımızdır. Bugunlere ulaşmamız, gerçekten zorlu, güçlü ve fedakar bir mücadelenin sonucu olmuştur. Bunda, başta Partı Önderliği olmak üzere, Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin, Ağıtlerin ve bulun şehit yoldaşların payları belirleyicidir. Onlardaki anlayış, Newroz'u sürekli zaferle taçlandıran hiçbir biçimde geri adım atmayı tercih etmeyen yurtseverdevrimci bir anlayıştır. Bunun sonucudur ki, bugunku kazanımları elde etmeyi başardık.

□ ***Serxwebûn:*** *Bu değerlendirmeler temelinde, gelinen aşama için neler söylenebilinir?*

□ **ARGK komutanı:** Bugun, bu direnişler temelinde belli bir aşamayı tutturduğumuz açıktır. Bu, önumuzdeki dönemde de Newroz'a böylesi bir anlamı kazandırmak için önemli avantajlar sağlıyor. PKK'nin bugün ulaştığı seviye, yarattığı kazanımlar, zaferi mümkün kılabilecek bir duzeydedir. Boylesi bir temelde girdiğimiz '89 Newroz'unun önemi de ortaya çıkıyor. '89 Newroz'unu bu temelde karşılamak, **Bir parça özgür vatan toprağını kurtaran** bir devrimci atılım içerisinde olmak, dönemi böyle ele almak hem gerekli ve hem de mümkündür.

Partı Önderliğimiz, Partimiz, halkımıza böylesi bir zaferi kazanması için gerekli imkanı sunmuştur. Her şeyden once, Kurdistan'da kımın, nasıl ve ne şekilde savaşması, hangi değerlere bağlı kalınması gerektiğini Partimiz öğretmiştir. Partimiz, Kürdistan'da gerçek bir yaşamın nasıl anlamlılaşacağını göstermiştir. Buna ulaşmanın kendisi bile, başlı başına bir atılımdır.

Halkımıza kendi geleceğini kendi elleriyle yaratma silahı verilmiştir. Bugun mucadelemizin geldiği aşama budur. Olası gelişmeler de geleceğin bu temelde gelişeceğini göstermektedir. Bu geleceğin, vatanımızı parça parça dusmandan kurtarma yonunde olacağını da kanıtlamaktadır.

Her şeyden once halkımız bugun gerçekten kendisine en ileri duzeyde, yetkince onderlik eden bir ulusal ondere sahip olmuştur. Başkan APO onculuğundeki Partimiz kurtuluşu sağlatacak bir konuma ulaşmıştır. Bundan daha buyuk bir silah olamaz halkımız icin. Bu silah bugun halkımızın eline verilmiştir.

Bunun da otesinde halkımızın etrafında örgutlenebileceği, birlik olacağı ve bin yıllık kölelik tarihının hasabını sorabileceği bir cephe silahı da oluşturulmuştur. Yine, dusmana buyuk darbeler vuran ve Kurdistan dan dusmanı sokup atabilecek bir ordu silahı da yaratılmıştır. Partı silahının yanısıra, Cephe ve Ordu silahları da halkımızın eline verilmiştir.

Bir halk böylesi silahlara ulaştı mı, bunları elde etti mi, o halkın artık nihai zafere ulaşmaması mumkun değildir. Bu sadece dusunce duzeyinde soylenen, ileri surulen bir goruş değildir. Pratik gerçekleşirliği her zamankinden daha fazla olan goruşlerdir.

□ ***Serxwebûn:*** *Bu goruşlerin gerçekleşirliğinin dayanakları nelerdir sızce?*

□ **ARGK komutanı:** Her şeyden once uzerinde hareket edebileceğimiz, dayanabileceğimiz 17 yıllık bir mucadele tarihimiz vardır. Bine ulaşan şehitlerimiz ve bu temelde yarattıan gelişmeler vardır. Partimiz, Cephemiz, Ordumuz ve savaşmaya kararlı milyonlarımız var.

Bugun dusman, bırakalım askeri zorunu kullanarak Kurdistan'daki mucadelenin onune geçmeyi, mucadeleyi bastırmayı tutturamamaktadır. PKK'nin açmış olduğu bayrak altında mucadeleye katılan halkımız karşısında dusman her gun geri adım atmaktadır. Turk ordusu, ulkemizde savaşamaz bir duruma gelmiştir. Ozellikle de Botan'da dusmanın her turlu yapı ve kurumu işlemez bir hale gelirilmiştir.

Halkımızın genç fertleri her turlu fedakarlığı goze alarak seve seve canlgonulden ordularının saflarında yer almakta, ARGK'ye akın akın gelmektelar. Binlerce yıllık karanlıkta bırakılan, kendi gerçekliğine karşı çıkarılan, kullanılan halkımızın evlatları, bugun gruplar halinde ARGK saflarına katılmaktadırlar.

Duşmanın uyguladığı hiçbir savaş taktiği ulkemizde tutmamaktadır. Rejim öyle bir duzeye gelmiş ki, one surduğu yeni taktikleri de tamamen iflas etmektedir.

□ ***Serxwebûn:*** *Bu yoğun gelişmeler ortamında halkımızın durumu nasıldır?*

□ **ARGK komutanı:** Halkımız geleceğe artık buyuk bir güvenle bakmaktadır. Halkımızı bu derece kesin konuşturan gelişmeler az şeyler değildir. Bu gelişmeler artık tamamen zaferi mümkün kılacak olan gelişmelerdir.

Bir kez halkımızın, Başkan APO, Partimiz PKK, Cephemiz ERNK, Ordumuz ARGK şahsında zafere olan inancı buyuk oranda artmıştır. Bunlar şahsında yakaladığı zaferi, kendisi için vazgeçilmez bir gerçeklik olarak ele almaktadır. Bu da halk tarihimizde ulaşılan en yuksek noktayı göstermektedir. Bu duzeye ulaşmamız da halkımızın, Partimiz onderliğinde gosterdiği fedakarlıklar da az değildir.

Şimdiye kadar olduğu gibi, bundan sonra da halkımız en buyuk fedakarlıkları gosterecek bir durumdadır. Ulusal kurtuluş mucadelemizin zaferine olan inancı gelişip, guclenmiştir. Kararsızlığını buyuk oranda aşmış, mucadelemizin saflarına akmıştır.

□ ***Serxwebûn:*** *Halkımız '89 Newroz'unda buyuk gelişmeler yaşamaya hazırlanıyor. Buna karşı ilkel milliyetçi ve reformist guçlerin durumu tam bir çelişki gosteriyor. Bu konuda neler soyleyebilirsiniz?*

□ **ARGK komutanı:** Partimiz, kısa mucadele geçmişine rağmen, halkımızın davasına doğru bir temelde yaklaşmış ve bugunku gelişmeleri yaratmıştır.

Buna karşın Kurdistan adına, Kurtluk adına hareket ettiklerini soyleyen guçlerin durumuna da bakmakta yarar var. Bu guçler, halkımızı yıllar boyunca adeta satılığa çıkarmış, çeşitli guçlere pazarlamışlardır. Halen de bunun arayışı, çabası içerisindedirler.

Bu guçlerin Kurdistan'da şu veya bu biçimde sıradan bir Kurdistan insanını bile kandırmaları mumkun değildir. Bunların gerçek yuzleri ortaya çıkmış durumdadır. Mucadelemiz bunu başarmış ve bu guçlerin teşhirlerini sağlamıştır. İlkel milliyetçiliğin bugun içerisine girdiği durum gozonundedir. Tamamen bir yıkılışı yaşıyorlar.

İlkel milliyetçi guçler yok oluşa giderken, tum Kurdistan halkını da PKK şahsında olume gotürmek istedıler. PKK ya karşı TC'nin gazetelerine verilen demeçler işbirliğini gosterme açısından bazı onneklerdir. Bunlar, halkımızın ve hatta ilerici insanlığın en azgın bir dusmanı olan TC ile en kirli ilişkiler içerisine girdiler. Hala bu işbirliğini çeşitli biçimlerde surdurmek istiyorlar.

Diğer guçlerin, kuçuk-burjuva reformistlerin durumları da bunlardan farklı değildir. Bunlar da halkımızın gelişen kurtuluş mucadelesi onunde engel olmak için binbir turlu engel geliştiriyorlar. Sahte birliklere yonelerek, halkımızın çıkarını pazarlamaya çalışıyorlar.

Butun bu engelleme çabalarına rağmen, Partimiz 1988 yılını, bir zafer yılı olarak halkımıza kazandırmayı başarmıştır. Bundan da gorulmaktedir ki, artık hiçbir guç PKK'nin gelişmesi onunde engel oluşturamaz. İsler duşmanın dolaysız, isterse de dolaylı saldırıları PKK'nın zaferi mumkun kılan bu gelişmesi onunde duramaz.

□ ***Serxwebûn:*** *1989 yılı ulke içinde olduğu kadar ulke dışındaki halkımıza da gorevler yuklıyor. Tabii ki bu sadece bu yıla karşı gorevlerle de bitmiyor. Bağımsızlığa ve sonrasına kadar uzanan gorevler vardır. Bu konuda neler soyleyebileceksiniz?*

□ **ARGK komutanı:** Kurdistan'da zaferi mumkun kılacak olan PKK'nın yurutuğu mucadeledir. Bu mucadelenin zaferi de PKK'nın doğru uygulanması ile mumkundur. İşte, PKK'nın doğru uygulanma sorunu, sadece ulke zeminunde bulunan halkımız için bir gorev değildir; dunyanın dort bir tarafına savrulmuş tum Kurdistan halkı icin de bir gorevdir. Halkımızın bu parçası da PKK gerçeğini en ileri duzeyde yaşamalı, mucadeleye her turlu maddi ve manevi desteklerini yoğunlaştırmalıdırlar. Halkımızın bu parçasının desteklerini yoğunlaştırmaları buyuk onem taşıyor. Çunkü, bir kez geleceğimiz garanti altına alınmıştır. Bu geleceği daha da yakınlaştırmak, halkımızın mucadeleye böylesi bir katılımına yakından bağlıdır.

Partimiz daha ilk adımı attığı bir donemde de böylesi bir yaklaşımı temel almıştır. Partimiz, halkımızın ozgucune dayanarak, buna guvenerek her turlu kohnemiş engelin uzerine yurumuştur. Bu engellere yurutturğu dişe dış bir mucadele ve buyuk fedakarlıklar sonucu Partimiz buguna ulaşabilmiştir.

Burdan çıkardığımız sonuc: zaferi garanti altına alan halkın ozgucu ve desteğidir. PKK, halkımıza bu biçimde bir değer biçmektedir. Ve bundan daha yuce bir şey de olamaz.

□ ***Serxwebûn:*** *Bu temelde '89 Newroz'u ve gelecek hakkında daha neler soyleyebilirsiniz?*

□ **ARGK komutanı:** Mucadelemizin aydınlattığı geleceğin zafer dolu bir gelecek olacağını daha şimdiden belirtebiliriz. Gelişmeler, tamamen geleceğin boyle zaferle dolu olacağını gostermektedir.

Duşman bugun sadece askeri değil, siyasal, ekonomik, sosyal, kulturel ve ahlaki açıdan tamamen bir tukenişin içerisindedir. Buna karşı halkımız ise gerçekten savaşabilecek, kendisini zafere gotürebilecek bir mucadele silahına ve ortamına kavuşmuş durumdadır. Bilindiği gibi, 5 yıllık bir silahlı mucadele pratiğimiz vardır. Yine bu mucadele icerisinde sayıları binе ulaşan şehidimiz, gorulmemiş fedakarlıklar vardır. Işkenceden geçirilmemiş tek bir ferdimiz kalmamış, binlercesi göc etmiştir. Bu işkencelere rağmen, halkımızın kendi oz çıkartarını temsil eden, gerçekten kendisini kurtuluşa gotureceк olan Partimiz, Cephemiz ve Ordumuz etrafında sal tutmuştur.

5 yıllık, silahlı direniş mucadelemiz surecinde halkımız her turlu fedakarlığı ve çabayı gostermiştir. Onumuzdeki donemde, ulusal kurtuluş mucadelemize gerçek anlamda katılmak isteyenler, bu gerçekleri gozonunde bulundurmak zorundadırlar. Katılım bu temelde olmalıdır. Hala bu konuda en ufak bir kararsızlık, ikircilik duymak bile gerçek yurtseverliğe sığmaz bir tutumdur. Kendisine yurtsever m diyen ve değerlere bağlı olanlar, donemin gerektirdiği bir pozisyonda olmak zorundadırlar. Gelecek, parça parça vatan toprağını kurtarma ve ozgurleştirme donemidir. Bugun ulaşılan duzey, elde edilen olanaklar, boylesi bir gelişmeyi tamamen mumkun kılmaktadır.

Faşist Turk somurgeciliğine karşı dağlarımızda kahramanca savaş yuruten savaşçılar olarak, yeni bir mucadele donemine, '89 Newroz'una girerken, tum halkımızı donemin gereklerini yerine getirmeye, bunun icin azami çaba sarfetmeye çağırıyoruz. Gerekleri yerine getirildiğinde, zaferi yakalayacağımız ve savaşın tamamen tehlmize sonuclanacağı açık olan bir durumdur. Yine, halkımıza dağlarımızda azgın duşmana karşı savaşan komutan ve savaşçılar olarak, gosterilen fedakarlığa, mucadele azmine, bundan sonra daha layık olacağımıza, savaşı sürekli yukselteceğimize ve halkımıza bir parça ozgur vatan toprağını armağan edeceğimize soz veriyoruz.

O halde, Partı Onderliğimizin etrafında topyekun bir halk olarak, PKK saflarında birleşelim. Geleceğimizin guvenceleri olan PKK onderliğindeki Cephemiz ve Ordumuz icinde genç, yaşlı, kadın demeden yerimizi alalım. Gelecek bizimdir, bizim olacaktır.

—Yaşasın zaferi olanaklı kılan Başkan APO onderliğindeki Partimiz PKK!
—Yaşasın halkımızın birlik, isyan ve direniş geleneği NEWROZ!
—Yaşasın ERNK, ARGK!

'89 atılımının ilk ölümsüz kahramanı Binevş AGAL (Berivan) yoldaş kalbimizde sürekli yaşayacaktır

Binevş AGAL (Berivan) yoldaş, 1 Ocak 1966 yılında Siirt-Başir'in Bezivan köyünde orta halli bir ailenin çocuğu olarak gözlerini dünyaya açtı. Öğrenimini ilk okuldan sonra sürdüremedi. Öğrenimini sürdürmek istemesine rağmen, bu olanağı elde edemedi. O, okuyup öğrenmeyi bir ihtiyaç olarak görüyordu. Daha küçük yaşlarda bağ-bahçe, tarla, ev işleri vb. yerlerde çalışarak ailesinin geçimine katkıda bulundu. Aile içerisinde huzursuzluğun çıkmaması için büyük fedakarlıklarda bulunarak sorumluluklar üstlendi. Ailenin en küçüğü olmasına rağmen tüm işlere koştu. Böylelikle aile bireylerinin sevgisini kazandı. Partiye yazdığı bir raporunda bu konuda şunları belirtiyordu:

"Küçük yaştan beri ailenin içinde sorun çıkarmayan, emirleri eksiksiz yerine getiren ve hep çalışantardan biriydim. Aile içerisinde huzursuzluğun çıkmasını hiç istemedim. Sırf huzursuzluk çıkmasın diye her işe koşardım. Bu durumdan ötürü doğal olarak annemin, babamın ve kardeşlerimin sevgisini kazanmıştım. Aileye bu bağlılığım Avrupa'ya gidene kadar devam etti."

Ailesi de yurtsever özelliklere sahip olan Binevş yoldaş, kurtuluşu hep umut etti. 14 yaşındayken, bir kısım akraba çevresinin bulunduğu Avrupa'ya gitti. Bu dönemde henüz Partimizle tanışmamıştı. *"Batı Almanya'da meslek okuluna gittim. Bazen da kaçak işlerde ve evlerde çalışarak geçimimi sağlıyordum. Kitap okumayı çok seviyordum. Dil öğrenmek, konuşma yeteneğimi arttırmak için elime geçen her kitabı okuyordum. Fakat Avrupa'daki yaşam bana çok dar ve basit geliyordu. Hep ülkeye geri dönmek istiyordum. Kaldığım akrabalarıma, akrabalık ilişkilerine dayanarak DDKD'liler geliyorlardı. Devrimci bilincim olmadığı halde, DDKD'lilere büyük tapkım vardı. O zamanlar PKK'li arkadaşları tanımıyordum, ama tüm teslimiyetçi örgütlere duyduğum tepki beni arkadaşlardan yana taraf tutmaya götürüyordu."* Binevş yoldaş, o dönemi kısaca böyle belirtmişti.

Binevş yoldaş, ihtilalci ve atak bir kişiliğe sahipti. Bu özelliği, O'nu erkenden Parti mücadelemizle tanışmaya götürdü. Bir raporunda durumuna ilişkin şunları belirtiyordu Binevş yoldaş:

"Aşırı bir yurtsevdiğim vardı. Bazı inkarcı ve teslimiyetçi Kürt örgütlere büyük tepkim vardı ve sürekli bu güçlerin mensuplarıyla sert tartışmalarım olurdu. Kaldığım alanda faaliyet yürüten arkadaşlarla ilişkiye geçtim. Arkadaşlar arasındaki devrimci ve dürüst ilişkiler beni çok etkiliyordu. Diğer yandan da edindiğim devrimci bilinç arttıyordu. Ve böylece ulusal kurtuluş mücadelesine katılmaya karar verdim."

Binevş yoldaş; sömürgeci, feodal-aşiretsel ve mezhepçel çelişkilerin en yoğun olduğu bir alandan geliyordu. Halkımızın Yezidi kesimine mensuptu. Bir de bu yönüyle sömürgeciliğin direkt ve indirekt özel baskılarından pay alıyordu. O, daha küçük yaşlarda bir arayış içerisindeydi. Baskıların, zulumlerin sorumlularına kin ve nefretle doluydu. Bireysel kurtuluşun olamayacağına, aile içerisinde hapsolmanın ve koleliğin bir çürüme olacağına inanıyordu. Bu nedenle sınırlı düzeydeki maddi olanakları elinin tersiyle itiyordu. Yücelmenin sömürgecilik koşullarında ve Avrupa metropollerinde gerçekleşmeyeceği sonucuna ulaşarak, hedefine toplumsal kurtuluşun yolunda savaşmayı koymuştu.

Cesaret, fedakarlık, yurtseverlik hamuruyla yoğrulan ve devrimciliğin seçkin örneğini gösteren Binevş (Berivan) yoldaş, yaşamının en canlı ve en verimli yıllarını halkının kutsal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin geliştirilip güçlendirilmesi faaliyetlerine adayarak geçirmiş; bir an bile karamsarlığa ve ikircikliğe düşmeden en ön saflarda yer almıştır. Mücadele yolunda kararlıca yürüyerek bir PKK militanının hangi özelliklere sahip olması gerektiğini bilip esas almış ve bunu her alan ve koşulda pratiğinde en güçlü bir şekilde göstermiştir. Genelde Kürdistan toplumu, özelde ise Kürdistan kadınının yaşadığı, sömürgeciliğin yüzlerce yıllık vahşetinin, katmerli sömürüsünün, gericiliğinin ve insanlık dışı zulmünün hesabını sormak ve soylu proleter kininı suç sahiplerine yönelttmekle örnek bir pratığın sahibi olmuştur.

12 Eylül faşist rejimi, her yönüyle gelişimine karşı saldırıya geçtiği dönemde, Partimiz, başarıyla geri çekilme taktiğini gerçekleştirerek daha güçlü temellerde hazırlıklara yönelmiş ve yeniden ülkeye dönüş çalışmalarına hız vermiş, yurt dışındaki hazırlıklarını da ülke pratiğinde Cephe görevyle tamamlamıştır. Partimiz, 12 Eylül rejiminin azgın saldırılarının yoğun olduğu bu dönemde güçlü hazırlık çalışmalarıyla onbinlerce kitleyi etkileyip örgütlü bir yapıya kavuşturmuştur. İşte bu faaliyetliliğin bir ürünü olarak Binevş yoldaş da Batı Almanya'da mücadelemizle tanışmış, onu büyük bir istekle hep takip etmiş ve bir devrimci kurtuluş yolu olarak gördüğünden en sonunda fiili katılımı gerçekleştirmiştir.

Binevş yoldaş, 5 yıllık mücadelesinde fedakar, yiğit ve cesurca en ön saflarda yürüdü. Güçlü bir halk önderi olduğunu pratikte ispatladı. Gerek Kürdistan kitlesinin yoğunlaştığı yurtdışı alanlarında, gerekse de Güney Kürdistan kitlesi arasında yürüttüğü faaliyetlerde bu güçlü özellikleriyle başarılı bir pratik sergiledi. Partimizin önderlik ettiği halkımızın cephesel mücadelesinde çeşitli düzeylerde sorumluluklar aldı. Bu görevlerinde, yüksek bilinç, cesaret ve sorumluluk ruhuyla hareket etti. Sinif dışı anlayışlara karşı kararlıca mücadele vererek Parti çizgisini temel aldı ve sorumluluklarını Parti talimatları doğrultusunda yerine getirdi.

Binevş yoldaşın olgun, sabırlı ve fedakar yaşamıları, yoldaşlık ilişkilerinde güçlü uyum örneklerini sergiliyordu. Partisine, halkına ve yoldaşlarına büyük sorumluluk ve dürüstlükle bağlıydı. düşmana karşı da o denli kinle doluydu. İlkeli ve kurallı devrimcilik esaslarını kişiliğinde en güçlü şekilde somutlaştırmış bir devrimciydi. Mücadelemizin zorlukları ve acılarıyla kişiliğini döverek çelikleştiren bir yoldaşımızdı. Partimizin kazanım ve değerlerine dürüstçe yaklaşımlarıyla takdir edildi. Bu kazanım ve değerleri her yeni gelişmeye temel yapardı. Devrimci faaliyet ve yaşamı boyunca başarılarından başı dönmedi, büyüklük anlayışına kapılmadı, karamsarlık ve umutsuzluğa düşmedi. O, devrimde hep zaferi gören olgun, inançlı ve bilinçli bir kişiliğin sahibiydi.

Partimizin Kuzey Kürdistan'da geliştirdiği silahlı mücadele, yurtdışındaki kitleleri de etkiliyordu. Bu etkileşim onları doğal olarak örgütlü bir yapıya çekiyordu. Binevş yoldaşın umudu ve güveni bu dönemde pekişmişti. Bu gelişmenin bir sonucu olarak, profesyonelce çalışmalara katılmayı kararlaştıracaktı. Binevş yoldaş, O'nun mücadeleye katılımı, Avrupa emperyalizminin insanlarımızı özünden boşaltarak mücadeleden uzaklaştırma çabalarına karşı bir direnişi ifade ediyordu. Özellikle Batı Almanya'da halkımızın Yezidi kesimi üzerinde çok sinsice oyunların oynandığı, mezhepsel temelde sahte suni çelişkilerin yaratılmaya çalışıldığı bilinen bir gerçek. İşte, Berivan yoldaş kendi şahsında, mücadeleye katılımıyla soylu bir tavır almıştır. O'nun kararlı direnişi ve ulusal kurtuluşçu mücadelemizden aldığı gücü, bu düşmanca oyunlara en doğru cevabı verdi. Aynı şekilde bu oyunlar kendisinde herhangi bir etkide bulunmadığı gibi, ulusal kurtuluş mücadelesine bağlılığının daha da gelişmesine yol açıyordu. Şöyle diyordu Binevş yoldaş:

"Katama koyduğum tek düşünce, Kürdistan'ın bağımsızlığı için yapabileceğim her türlü hizmeti sonuna kadar sunmaktır. Mücadelenin gidişimesinde önemli rol oynayan militan özellikleri kazanmak ve bunu ruhuma, bilincime kazımak için çaba sarfetmekteyim. Ve Partimizin istediği ölçülere ulaşacağıma da inanıyorum." Avrupa'da kaldığı sürede kendisini her turlu olumsuz etkilenmeye kapalı tuttu Binevş yoldaş. Çünkü O, yukarıda belirttiği gibi Kürdistan'ın bağımsızlık mücadelesini kafasına koymuştu. Bu O'nun biricik düşünce ve ilgi alanıydı. O, hep kararlı, cesur ve görevini başarıyla yerine getiren bir militandı. Batı Almanya'da kaldığı süre içerisinde birçok alanda kitle faaliyetlerini yürüttü, Uzun Yürüyüş'te (1984 Nisan'ında) ön saflarda yer alarak kararlıca sonuna kadar yürüdü. İçinde yer aldığı dernek çalışmalarında başarılı pratik sergiledi.

Belli bir dönem Avrupa'da faaliyet yürüten Binevş yoldaş, mevcut faaliyetlerini kendisi için yeterli görmedi. Daha ağır ve daha fazla devrim mücadelesine katkıda bulunmak için, ülke koşullarında mücadele etme isteğini Partiye iletti. Bu kararını doğru değerlendirmek gerekiyor. O seçmeci devrimcilik hatasına düşmedi. Bazıları bulundukları alanda görevlerini başarıyla yerine getirmiyor: "başka alanlara gitmek istiyorum veya orada kendimi gösterip kanıtlayacağım" anlayışıyla hareket ediyorlar. Bu tip kişiler Parti çizgisi yerine kendi istemleri doğrultusunda bir devrimcilik yapmak isterler. Binevş yoldaş bu konuda da örnek ölçü gösterdi. Pratiğiyle bu gerçeği kanıtladı. Yurtdışında başarılı bir pratik, ülke koşullarında yine başarılı bir pratik... Evet, Binevş yoldaş devrime daha fazla katkıda bulunmak için, yaptığı öneri Parti tarafından uygun görüldü. Ve 1985'in başlarında Parti merkez eğitim okuluna alındı. Burada, ülke koşullarındaki mücadeleye hazır hale gelmek için büyük çabalar içerisine girerek büyük bir yoğunlaşmayı yaşadı. Eğitim olanaklarından en güçlü şekilde yararlandı ve kendisinde gelişmeler yarattı. Askeri ve siyasi eğitimini başarıyla tamamlayan Binevş yoldaş, güçlü komuta özelliklerini edinerek, alanda çeşitli düzeylerde görevler üstlendi. Bununla birlikte yoldaşlarına her konuda özverili davranarak yardımlarda bulundu.

Binevş yoldaşın güçlü adımlarla yürüyüşü, gelişim düzeyi, gelecek vaad eden parlak kişiliği ve gösterdiği örnek devrimci yaşam Partimizin dikkatini çekiyordu. Parti Önderliğimizin aile ve kadın sorunu çözümlemelerinde çizdiği çerçeve, geleceğin sosyalist ve özgür kadın kişiliğinin özelliklerini kendisinde güçlü şekilde somutlaştıran yoldaşlardan biriydi. Binevş yoldaş, Eğitim okulu faaliyetlerinde daha da gelişmesi, tecrube ve deneyim kazanması için; düşman ajanlarını, mücadeleyi sekteye uğratma çabasına giren provokator unsurları tutuklamak, soruşturarak yargılamak görevlerine layık görülmüştü.

Daha III. Kongre öncesi 1985'lerde kendisini gösteren, kongre sürecinde ve sonrasında daha da netleşen provokasyon sahiplerine karşı mücadelede ve onların tasfiyesinde Binevş yoldaşın önemli katkıları oldu. O, bu konuda Parti çizgisi hattında kararlıca taviz vermeden hareket etti. Bir bayan savaşçı olmasına rağmen, kadın-erkek ayrımını bir kenara iterek "devrimci devrimcidir" ilkesini ölçü aldı. O'nun için cinsiyet farkı gözetmek ölçüsüzlüktü. Nitekim birçok erkek yoldaşın yerine getiremediği ağır görevlere o koşarak yerine getirmek istiyordu. getiriyordu da. O, görevlerin küçüklüğüne ve büyüklüğüne bakmadan atılımcı bir ruhla onları gerçekleştiriyordu. Örneğin kurtuluşun teknik aracı ve her savaşçının yakın arkadaşı olan G-1 ve G-3 silahlarını o taşıyordu.

Binevş yoldaş, eğitimde bulunduğu süre içerisinde, ruhen Kürdistan'da sıcak savaşımı yaşıyordu; kendisini hep ona göre hazırlıyordu. Her zaman derli-toplu, tam teçizatla kuşanmış bir komutan gibi hareket ediyordu. Spor faaliyetlerinde çok canlı ve hiç geride kalmayan enerjik bir yapıya sahipti.

Partimiz önderliğindeki cephesel çalışmalara katılan Binevş yoldaş, 1985'in sonlarında 3 ay, 86'nın başlarından itibaren 8 ay, 87'de ise 5 ay Güney Kürdistan kitlesi içinde faaliyet yürüttü. Bu sürede zaman zaman da Akademiye gelip gitmedi. O'na daha da gelişip güçlenmesi için Partimiz ve Parti Önderliğimiz özel bir önem vererek ilgi gösteriyorlardı. Bu yonlu emekler sarfediliyordu. Çünkü O, parlak bir gelecek vaad eden bir yoldaşımızdı.

Binevş yoldaş, 1984-89 yılları arasında gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine tüm bilinç ve yetenektenlerini katarak, her turlu zorluğa göğüs gerdi ve özgürleştirici bir pratığın sahibi oldu. Böylelikle de yenilmez militanlığa ulaştı. Birlikte savaşıp da şehit düşen yoldaşlarının silahlarını yerde bırakmamak ve intikamlarını almayı kendisi için bir borç biliridi. Her yeni atılımda yeni dönem çalışmalarına coşkuyla katılan bir militandı. O, kendisini tanıyan; kendisiyle Parti okulunda ve faaliyetlerinde birlikte yer alan hemen tüm arkadaşların örnek alarak saygı ve sevgi gösterdikleri bir komutandı. Ve O'nun mücadeledeki onurlu yerini kabul ederlerdi. Çünkü O, mücadelede güçlü bir pratığın ve devrimci yaşamın güçlü bir temsilcisiydi.

Binevş yoldaş, 1986 yılında gerçekleşen Partimizin III. Kongresinin hazırlıklarına da katıldı. Bu süreçte yaşanan Parti içi sinif mücadelesinde yanlış eğilimlere karşı mücadele etti ve proleter devrimci kişiliğin geliştirilmesi yolunda ikirciksiz şekilde kararlıca yürüdü. Partimizin yaratmak istediği devrimci kişiliğe ulaşmak için çaba sarfetti. Çizgi devrimcisi haline gelebilmek için, açık ve dürüst davranarak devrime ve Partiye olan inanç ve güvenini gösterdi. Gerilla mücadelesinin geliştirilip güçlendirilmesinde, halkın ulusal kurtuluş cephesinde örgütlendirilmesinde, yine daha değişik faaliyetlerin planlarmasında aktif olarak yer aldı.

Binevş yoldaş, kadın olmasına rağmen bu farkı gözetmeksizin "kadın olmanın küçüklüğü" duygusuna kapılmadı. O, bu kişiliğiyle faaliyet yürüttüğü alanlarda halkın büyük saygı ve hayranlığını kazandı. Bir sure de sınır boylarında halkımızın birliğini sağlama, onun ortak gücunu mücadeleye seferber etme çalışmalarında yer aldı. O'nun istemi Kuzey Kürdistan topraklarında yurutulen silahlı mücadelede fiili olarak yer almaktı. Bu istemini, Partiye öneri olarak sundu. O kendisine güveniyordu; çünkü kendisini devrim mücadelesine adayan bir kahramandı. Mücadelenin çıkarlarını ön plana alarak, ulaştığı sonuç, O'nun sıcak savaşımda daha fazla katkı sunabileceğiydi. Bu dönemlere rastlayan bir raporunda şunları belirtiyordu Berivan yoldaş:

"Zaten, ülkede sömürgeciliğe karşı silahlı mücadele vermeksizin, yukarıda bahsettiğim özelliklere ulaşmak mümkün değildir. Bu seferki ülkeye gideceğ arkadaşlar grubuyla birlikte olmak isterim. Artık ülkede, Parti anlayışına uygun sömürgeciliğe karşı göğüs göğüse silahlı mücadele içinde yer almak istiyorum. Bunun, halkımızın Yezidi kesiminin Partiye olan güveninin geliştirilmesinde rol oynayacağına da inanıyorum. Bir Müslüman ile bir Yezidinin, —özellikle de bayanın— her turlu zor koşullar altında birarada, her yerde aynı dava

uğruna mücadele etmeleri Yezidilerin şimdiye kadar rastlamadıkları bir durumdur. Benim hem bayan ve hem de Yezidi kesiminne mensup olmam halkımız için büyük bir örnek olacağı kanaatindeyim."

Binevş yoldaş, 1988'in başlarında Akademiye gitti. Burada Parti Önderliğimizin tarihi çözümlemelerine katıldı. Akademide kaldığı süre içerisinde kendisini devrim sorunlarının çözümünde daha da yetkinleştirerek güçlendirdi. Ve bu sürenin ardından bir grup yoldaşıyla birlikte Kuzey Kurdistan'a girilmesi kararı çıkar. Mardin Eyaletinde mücadeleye katılmak üzere Parti Önderliğimiz tarafından görevlendirilir. Ülkeye gidış kararı karşısındaki büyük moral ve coşkunluğunu anlatmak güç. Gözlerinden zafer ışıkıran bir komutan gibiydi. Birkaç yıldan beri özlemini çektiğian gelmiştiçünkü. Bu karardan sonra, gelen bir talimatla --bir Parti görevi için— Binevş yoldaşın ülkeye gidişinin kısa bir süre için ertelendiği bildirilir. Diğer arkadaşlar grubu yola çıkıp kendisi beklemek zorunda kalınca büyük bir üzüntü yaşar. Birkaç gün süreyle gözlerinden yaşlar akar. O, Partiye, şehitlere ve Parti Önderliğine verdiği sözü sıcak savaş cephesinde yerine getirmek istiyordu. Ancak O'nun bu üzüntüsü Partinin bir sonraki talimatıyla son bulacaktı. Talimatla Binevş yoldaşın ülkemizin Botan Eyaletine gönderileceği belirtiliyordu. Buna ne kadar da sevinmiyordu. Sevinçten el çırpıyor, talimatı okuyor ve tekrar tekrar okuyup kavramaya çalışıyordu. Bu karardan sonra, kendini fiziki olarak daha da güçlendirmek için spor yapıyordu. Silahıyla atışlar yaparak keskin nişancılığa ulaşmak istiyordu. *"Silaha ne kadar hakim olursam, o kadar kolay düşmanın beyninni dağıtacağım"* diyordu. Kısacası ülke koşullarında gerekli olabilecek tüm özellik ve yetenekleri edinmek istiyordu.

Binevş yoldaş, bir grup arkadaşıyla birlikte 1988 baharında vatan topraklarında silahlı mücadeleye katılmak üzere yola çıktı. Kürdistan yoluna cesaretle yürüdü. Korkuyu yaşamadan. *"Pusulara da düşsek yarın gececeğiz. Ne olursa olsun, ölüm de olsa geri dönmek yok"* diyordu. Bu bağımsızlık yürüyüşünde en ağır yükü O taşıdı. Beraberindeki yoldaşlarına cesaret ve moral verdi. Bir an önce Botan'a ulaşmak, görevlerinin başına geçmek için hızla yol alıyordu.

Uzun bir yolculuktan sonra görev alanına ulaşan Binevş yoldaş, alanda tüm güç ve yeteneklerini sergiledi. Tüm tehlike ve zorlukları göğüsleyerek eyaletler arası lojistik, iaşe vb. ihtiyaçların karşılanmasında büyük çaba sarfetti. Alandaki mücadelede gösterdiği başarıyla düşmanın korkulu rüyası haline geldi. Mücadelemize karşı savaşarak engel olmaya çalışan hain işbirlikçilerden Ahmet Zeyrek, Senoyê Bahmorî vb. unsurların cezalandırılarak tasfiye edilmesinde rol oynadı. Kolluk kuvvetlerine ve düşmanın ekonomik kurumlarına karşı birçok saldırı eylemini bizzat kendisi planladı ve gerçekleştirilmesinde yer aldı. Doğa koşullarının zorluğundan yılmadı, gerillacılık kurallarını uygulamada zorlanmadı. O, en dinamik ve hareketli gerilla birliğinde yer alıyordu. Yeni savaşçı adaylarının eğitimiyle yakından ilgilendi. Zor koşullarda gerçekleşen birçok yürüyüşte öncülük yaptı. Birlikte olduğu yoldaşlarına zor anlarda yardım ederek moral verdi. Örneğin, bir gün gerçekleşmesi gereken bir yürüyüşün güzergahı Hazıl çayından geçiyordu. Suden geçme esnasında birçok arkadaş boğulma tehlikesi geçirirken, Binevş yoldaş, kendi sırt çantasıyla birlikte birçok yoldaşın silahını da olarak zorlanmadan suya vurup geçer.

Binevş yoldaş, ülkede gerçekleştirdiği birçok kadın toplantısı sonrasında kadın ve genç kızlardan mücadeleye katılma önerisini aldı. O, anlaşılır bir dilin yanısıra, çekici bir üslup ve hitap tarzına sahiptî. Binevş yoldaş; Cudi, Piro, Herekol vb. dağlara yapılan uzun yürüyüşlerde Kürdistan'ın gördüğü şirin beldelerine, doğal güzelliklerine hayran kalıyordu. Gördüğü doğal güzellikleri hem fotoğrallıyor ve hem de defterine yazıyordu. Ülkemizin bu cenetı andıran güzelliklerini, siyasi yorumlarıyla zevkle anlatıyordu. O, bu alanda da güçlü bir örnek teşkil ediyordu. Kurdistan'ı; özgürlüğü ve bağımsızlığı için direndiği vatan topraklarını her şeyiyle seviyordu. Berivan yoldaş, güçlü bir yurtsever, Partimizin ortaya çıkardığı; verdiği emeklerle büyüttüğü dönemin militan devrimcisi ve gerilla komutanıydı. O'nun canı yâkın, çekici özellikleri ne kadar anlatılsa, yine de azdır.

Binevş yoldaş, kişinin kendisini yanlış düşünce ve yaşama kaptırmasını, Parti çizgisi ve taktiğine ters düşmeyi, kutsal görevlerin başarılmasındaki azım yoksunluğunu ve yarım devrimciliği ihanet olarak görüyordu. Hele görevi başarmadan geri kaçmayı, kabullenilmez bir suç olarak değerlendiriyordu. Partinin karşısında hep başı dik ve alnı ak olarak çıkmayı düşünüyordu. O kesin kararlılıkla, Partiye, Parti Önderliğine ve şehitlere verdiği sözü yerine getirmek istiyordu. En zor anlarda, "çekilip başka alanlara gidelim" denildiğinde, *"Ben kanımı dökmeyinceye kadar hiçbir yere gitmem, ülkeden adım atamam, kaçmam"* diyordu. O teşlimiyeti hiçbir zaman, hiçbir koşulda kabullenmek istemiyordu. İhtilalci bir ruhla saldırıyor ve gözünü kırpmadan göğüs göğüse çarpışmalara girıyordu.

Binevş yoldaş, 1989 atılımımızda tüm şehit yoldaşlarımızın takipçisi olarak pratiğe girdi. O birçok devrimci militan özelliğiyle pratik örnekleri gösterdi. Parti Önderliğimiz, Binevş yoldaşın militan kişiliğini şöyle değerlendiriyor:

"Berivan (Binevş) arkadaş, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine en özlü katılan, kişiliğinde Kürdistan kadınının devrime katılımındaki en coşkulu, en isyankar, hiçbir koşulda pasif kalmayı kabul etmeyen; sürekli düşman üzerine yürümeyi esas alan; yurtseverlikle dopdolu olarak bunun dışında hiçbir yaşam tanımayan kurtuluşçu bir kişiliğin simgesidir. Bu kişilik her turlu kültürel geriliğe, ulusal ve sınıfsal geriliğe karşın, Parti çizgisini özümsemede son derece özverilğin; geçmişin olumsuzluğunu ve yetmezliğini bahane olarak kullanmayan, özellikle gençliğin enerjisini, coşkusunu türmüyle devrime adayabilen sağlam bir örneğin de ifadesidir. Bir Kürt kızının, günümüzde yurtsever olmanın bütün özelliklerini nasıl bir şehitlik merdesbesinde ebadleştirmek gerektiğini de gösteren çağrısıdır. Berivan yoldaş bu özellikleriyle, toplumuzda kadın gerçekliğini devrimle kurtuluşun sağlam bir ifadesi olarak, Partimizin sürekli anılacak temel güç kaynağıdır."

Halk kitlelerinin kalbinde taht kuran Binevş yoldaş, 1989'un yeni dönem mücadelesinde tek başına halk kitlelerini örgütledi ve güçlü atılımlara hazırlık yaptı. Yapılan bir ihbar sonucu, yüzlerce düşman gücü tarafından, Ocak 1989 tarihinde, Cizre'de bir evde kuşatmaya alınır. Çıkan çatışma saatlerce sürer. Bu süre içerisinde en elverişsiz koşullarda kahramanca direnir. Cizre halkı ilk defa böyle bir kahramanca direnişe tanık olur. Ve çatışma sonunda, kanıyla Kürdistan topraklarına yeni bağımsızlık tohumlarını ekerek şehitler kervanına katılır. O, ölümü kabul etmeyen Partisinin büyük bir kahramanı olarak, halkımızın manevi derinliklerine gömülür.

Partimizin 1989 atılımının ilk şehidi olan Binevş yoldaş, direnişi tarihimizin saylalarında yer almaya hak kazanıyordu Kürdistan topraklarına uzandığında. Bağımsızlığına ve özgürlüğüne sevdalandığı vatan topraklarıyla kucaklaşırken, bir önder, sönmeyen bir meşale ve Kürt kadınının direnişi sembolünün adı oluyordu. Her şeyden önce, O, mutlu ve gururlıydı son nefesini verirken... O'nun fizikî yapısı toprağa gömülürken; anısı ve özgürlüğe sevdası yeni safaklara doğru yol gösteriyordu. Manevi komutanlığı zaferi emredıyordu...

Evet, Binevş AGAL (Berivan) yoldaşı, düşmanın kalleş ve kör kurşunları aramızdan fizikî olarak ayırdı. Fakat, O'nun silah arkadaşları olarak bizler, bu kahraman yoldaşımızın intikamını almak için hiçbir koşulda silahlarımızı susturmayacak, ondan devraldığımız direniş ve isyan bayrağını zaferin burçlarına dikeceğiz. Bu sözü verirken, büyük yoldaşımızın anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Silah arkadaşları

Yurtseverliğin seçkin örneği Emin ELÇİTOLUN kahramanca direnerek şehit düştü

Cizre halkının tarihten sözülüp gelen yurtseverliğinin seçkin örneğini kişiliğinde yaşatan Emin ELÇİTOLUN yoldaş, yoksul ama derin yurtseverlik özelliklerine sahip bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Ancak İlkokulu okuyabildi. İçinde yaşadığı yoksulluk ve olanaksızlıklar öğrenıminin devamına engel oldu.

Emin yoldaşın memleketi olan Cizre, tarihte "Cizîra Botan" adıyla anılan ve Kürdistan yurtseverliğinin derin olduğu, işgalci güçlere karşı direnişlerde merkezi bir rol oynadığı alandır. Aynı şekilde Kurt edebiyat, sanat ve dilinin gelişiği, Mem û Zîn gibi destanları yaratan ozanların da yetiştiği bir konuma sahiptir.

Hebler köyü, Emin yoldaşın doğup büyüdüğü yurtsever özellikleri köklü olan bir Cizre köyüdur. Hebler'in bu konumu yaşaması ve bu durumun bilinmesinden ötürü ilkel-milliyetçi ve teşlimiyetçi küçük-burjuva güçler alana el atmış ve bu olumlu özellikleri sömürerek tahribatlar yaratmışlardır. PKK mücadelesinin gelişiminden önceki dönemlerde, Emin yoldaş kısa bir sure KUK provokatör örgütüyle ilişkiye girer. O'nu KUK'la ilişkiye götüren sömürgeciliğe karşı kinliydi. İlişkide bulunduğu bu kısa sürede bu gücü hiçbir zaman kabul etmedi. Çünkü bu ajan-provokatör gücün pratiği devrimci değil, düşmana hizmet eden bir pratikti.

Emin yoldaş hiçbir zaman yurtseverlik duygularını zayıflatmadı. Bir yandan yurtseverlik duygularını taptaze tutarken, diğer yandan hem inşaat ve işterde çalışıyor, hem de devrimci arayışın çabasını yürütüyordu. O'nun içinde yaşadığı yoksulluk ortamı, babasının ölümüyle birlikte daha bir ağırlaşıyordu. O daha küçük yaşlardayken, babasını kaybediyordu. Artık bu durumla birlikte ailenin geçim sorunu da ağırlaşacaktı. Ayrıca köyün arazisi hem dağlık ve hem de var olan ekili toprakler feodallerin elindedir. Aile nüfusunun çalışabilir düzeyde olmaması, geçim sorunu tüm ağırlığıyla Emin yoldaşın annesinin omuzlarına binıyordu. Büyük zorluklar pahasına, başkalarının bağ-bahçe, tarlalarında çalışarak aile geçimini sürdürmek zorunda kalacaktı. Bazen de Emin yoldaş annesiyle birlikte Silopi'ye gıdıp pamuk tarlalarında toplayıcılık yapıyordu.

Emin yoldaşın biraz büyüyüp çalışma düzeyine gelmesiyle birlikte, aile Cizre merkezine yerleşir. Burada Emin yoldaş, çıraklık yıllarında çalışarak ailesinin geçimine katkıda bulunur.

Emin yoldaş evli ve 3 çocuk babasıydı.

Kürdistan'da PKK'nin ihtilalci, ulusal kurtuluş mücadelesi Emin yoldaşın da yakın ilgisini çeker ve bu gelişmeleri büyük bir merakla izler. Mücadeleden etkilenerek PKK'ye sempati duymaya başlar.

Partimiz 1984'te başlattığı yeni dönem silahlı mücadelesi Emin yoldaşta büyük bir güven yaratır. O artık aradığını bulmuştur. Bunun bir sonucu olarak Partimizle daha yakından tanışmak ister. Bu yönlü girişimleri 1987 yılında sonuç verir. Bazı taraflarlar vasıtasıyla bölgede faaliyet yürüten PKK'li devrimcilerle ilişkiye geçer. Bu dönemden itibaren büyük bir dikkatle Parti yayınları okuyarak onu kavramaya çalışır. Parti çizgisini kavradığı oranda yurtsever kesimler içerisinde yayma uğraşısında bulunur. Bu propagandası sonucu onlarca silleyi mücadeleye kazandırır. Parti mücadelesinin propagandasını yoğun şekilde kitle arasında yürüten Emin yoldaş, Parti mücadelesinin yayınlarını dağıtır ve kitlelerden topladığı yardımları gerillalara ulaştırır. Fedakar ve cesurca bu görevleri yerine getiren Emin yoldaş, bunu yurtseverliğin bir gereği olarak görüyordu.

Emin yoldaş gerilla ordumuza laşe, lojistik ihtiyaçlarını ulaştırmada ve savaşçıların çıkarılmasında büyük katkılar sundu. En zor dönemlerde bile birçok yoldaşın barındırılmasında ve başka alanlara ulaştırılmasında büyük çabalar sarfederek görevlerini başarıyla yerine getirdi. En tehlikeli noktalarda cesaret ve özveride bulunarak savaşçı gerillaları yalnız bırakmıyor, verilen görevi canı pahasına olacağını bilse da başarıyla yerine getirmek istiyordu.

Biraz da kalabalık nüfusa sahip olan ailesinin geçimini, gündüz inşaatlarda çalışarak sağlayan Emin yoldaş, her akşam iş dönüşünden sonra işe Parti görevlerine koşuyordu. O bununla da halk militlığında bir örnektı. Yurtseverlerin dağınıklığının ulaşım zorluğu çıkarmaması için yoğun çaba sarfediyor ve onları ilişkisiz bırakmamak için büyük özen göstererek duyarlı davranıyordu. O gerçek bir cephe savaşçısıydı.

Kendi eğitiminde büyük önem veren Emin yoldaş, kitlelerin eğitimi için da elinden gelen her türlü yardımı esirgemiyordu. Onları, yürüttüğü kararlı çabalarla Cephe birliklerinde birleştirmek ve böylelikle emeklerini örgütlü hale getirerek Parti mücadelesinin hizmetine sunmak istiyordu. Düşmana karşı soylu bir kin ve nefretle dolu olan Emin yoldaş, birçok hainin cezalandırılması eylemine de katıldı. Yöre halklarının ezilip tasfiye edilmesi ve Cephemizin otoritesinin hakim olması O'nun en büyük amaç ve idealiydi.

Geri kalmışlığın, yoksulluğun temelini sömürgeciliğin ve yerel işbirlikçiliğin oluşturduğunu kavrayan Emin yoldaş, bağımsızlık ve özgürlüğün ancak toplumsal kurtuluşla mümkün olabileceğine inanıyordu. Bunun da Abdullah ÖCALAN yoldaşın Genel Sekreterliğinde Partimiz önderliğinde gerçekleşeceğine olan güveni büyüktü. Partimizin Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşa sarsılmaz bir bağlılığı vardı. Onun fotoğrafını sürekli cebinde taşırdı. Zaman zaman, "Ölmeden önce başkanımızı görseydim, daha sonra ölseydim" şeklinde bağlılık özlemini dile getirirdi.

Emin yoldaş, birlikte şehit düştüğü Berivan (Binevş AGAL) yoldaşı hiç yalnız bırakmak istemiyordu. Hep O'nun emrinde ve yanında hazır bulunuyordu. Çünkü, yoldaşın şahsında devrimin zaferini görüyordu. Şehit önder ve cezaevindeki yoldaşlara karşı buyuk sevgi besleyen Emin yoldaş, cezaevindeki birçok yoldaşla ilişki sürdürüyordu. Onlara sürekli yardımlarda bulunarak ihtiyaçlarını gideriyordu. O, Cephenin buyuk bir emekçisiydi.

Düşmanın son dönemlerde başlattığı yoğun operasyonlara rağmen, ARGK gerillaları Cizre merkezinde polis otolarına ve özel binalarına yönelik gerçekleştirdikleri saldırılarda onlarca polis ve özel tim elemanı ya öldürülüyor, ya da yaralanıyordu. Bu çalışma sonrasında TC'nin yüzlerce kolluk kuvveti zırhlı araçla, yapılan ihbar üzerine Emin yoldaşın evini kuşatmaya alıyordu. Durumdan habersiz inşaat işinden dönerken, evinde bulunan Berivan yoldaşın düşman güçlerce taranmakta olduğunu gördü. Emin yoldaş, hiçbir ikircikliğe ve korkuya kapılmadan bedenini Berivan yoldaşa siper eder. Düşman Berivan yoldaşla birlikte Emin yoldaşı da alçakça katlıder.

Şehitler kervanına katılan Emin yoldaş, halkımızın kalbine gömüldü. Düşman O'nun şahsında halkımıza gözdağı vererek, O'nu mücadeleden uzaklaştırmak istedi. Bunu başaramayacaktır. Halkımız, saatlerce direnen ve kahramanlık gösteren Emin yoldaşı örnek alacaktır. Nitekim Cizre halkı Emin yoldaşın kahramanca direnişine tanık oldu ve ona büyük saygı duymaktadır.

Ölümsüz halk önderi Emin yoldaşın anısı, birleşerek savaşan halkımızın mücadelesinde yaşayacaktır. O'nun ölümsüz anısı, tüm yurtseverlere, emekçilere, genç kuşağa mücadele çağrısı, savaşa katılımda yarış ve Cephemiz yolunda bilinç, inanç ve ışıktır.

Emin yoldaşın silahı öksüz kalmayacak ve kanı yerde bırakılmayacaktır. Bu büyük insanın intikamını almak için ikirciksiz ve sert olacağız.

Cephe arkadaşları

İLHAMİ KILIÇ YOLDAŞI BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜK MÜCADELEMİZDE ŞEHİT VERDİK

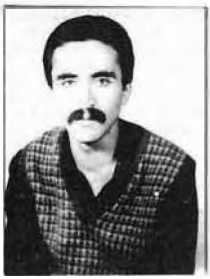

İlhami (Hêza) yoldaş yoksul bir ailenin çocuğu olarak Elazığ-Karakoçan'a bağlı Kaumam (Yücekonak) köyünde dünyaya geldi. İlkokulu kendi köyünde bitiren Hêza yoldaş, yoksulluk nedeniyle öğrenimini sürdüremedi. Ağır yoksulluk ve işsizlik nedeniyle Kurdistan'dan Türkiye metropollerine olan akışa İlhami yoldaş da, daha küçük yaşlardayken katıldı. Ailesinin ekonomik durumuna katkıda bulunmak amacıyla, uzun bir dönem en ağır işlerde çalıştı. O'nun Türkiye metropollerinde yaşadığı dönem aynı zamanda Türk sol hareketlerinin Kürt insanlarını örgütleme faaliyetini sürdürdükleri dönemdir de. Bu faaliyetlerin İlhami yoldaşı da sarması sonucu; sendika ve derneklere uğrama, bağış verme, düzenlenen demokratik eylemlerde yer almasına yol açtı.

Bu dönemde Kürdistan'da Partimiz önderliğinde ulusal kurtuluş mücadelesi hızla yükselmekteydi. Mücadelemizin gelişimi İlhami yoldaşın kafasında bir dizi soru işaretleri yaratmakta; kendisinin Kürt ve yerinin Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin safları olduğunu anlamakta, ancak ulusal kurtuluş mücadelemizin önder gücü olan Partimiz ile ilişki kurma olanağını bulamamaktadır. Akraba çevrelerinin kendisine gönderdiği mektuplarda, mücadelemizin seyri hakkında bilgi aktarmakta ve aktarılan bu bilgiler giderek İlhami yoldaşı mücadeleye çekecekti.

12 Eylül'ün gelişi ile Türkiye sol hareketlerinin dağılışının yaşandığı günlerde İlhami yoldaş, Avrupa'ya gitti. Ve orada Parti ile ilişki kurmaya çalıştı. İlkin bulunduğu alan: Almanya'nın Stuttgart kentinde Kürdistan Yurtsever İşçiler Derneği ile ilişkiye geçti. Bu ilişkiler döneminde; seminer, toplantı, gece, yürüyüş ve çeşitli gösteri eylemlerine katıldı. Daha sonraları Almanya'nın Hamburg kentine yerleşen İlhami yoldaş, belli bir dönem bu alanda da faaliyetleri sürdürdükten sonra, mücadeleye bu denli sınırlı bir katılımı kabullenmez ve aileye maddi katkıda bulunmanın esas kurtuluş yolu olmadığını, gerçek kurtuluşun ancak ülkenin ve halkın bağımsızlığa ulaşmasıyla sağlanabileceğini bilince çıkararak 1983 yılından sonra profesyonel devrimcidiğe karar verir.

Kısa bir süre Parti eğitiminden geçtikten sonra, kalmakta olduğu Hamburg'da ve daha sonra da Avrupa'nın çeşitli alanlarında faaliyetlere katıldı. Faaliyetler içerisinde sürekli ülke mücadelesine katılma istemi Partimizce uygun görülecek, kendisine ülke mücadelesine katılma olanağı sağlanacaktı.

Ülkeye girme hazırlıklarının gereği olarak güçlü bir eğitimden geçmek üzere 1984 yılının sonlarına doğru Partinin Merkez Eğitim Okuluna gelen İlhami yoldaş, katıldığı eğitim devreleri sonucu ülke mücadelesine katılım sağlayabilecek kadar yetkinleştiğine inandığı bir sırada bu yönlü gelişimini ve istemini Partiye yazdığı bir raporunda şöyle dile getiriyordu: "*Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine kendimi her yönüyle hazırlama sürecini yaşadığım gerçeği söz konusudur. Önce şunu belirtmek isterim ki, bir devrim eri olma özlemim yıllardır süregelmektedir. nitekim bugün bu anı yaşamaktayım. Ancak bunu derken sıradan bir er olmakta yetinmeyi kastetmiyorum; açıktır ki, mücadelemizin gelinen bu aşamasında militan Parti kişliğine ulaşma dışında başka bir kişliğin yeterli olamayacağı ve iş yapamayacağı gerçeği de bilinmektedir. Kurdistanlı bir PKK devrimcisinin sırf silahını kullanmasının yeterli olamayacağının bilincinde olarak tüm gücüm ve enerjimle çalışma gereği da zorunlu olarak kendini göstermektedir.*

Partime, halkıma ve ulusal kurtuluş mücadelemize daha çok yararlı olabilmek için eğitimi bundan böyle de her yönüyle sürdürerek kendimi geliştirecek ve yoldaşlarıma da gerekli katkıda bulunmayı bir görev bileceğim. Parti bana çok şey verdi. İşte bunun karşılığını ancak her yönüyle gelişmiş bir militan devrimci kişi olmak, ülke koşullarında düşmana karşı savaşmak ve aynı zamanda değerler yaratmakla yerine getirmek mümkündür. Partiye, halka ve şehitlerimiz karşı sorumluluklarımız var, bunu yerine getirmek burada mümkün olsa bile, yine de en temel alan KURDİSTAN'dır."

İlhami yoldaş eğitimine kaynağa dönüş temelinde önem vermekte ve vatana olan özlemini çok özlü olarak bir cümlede; "*Kurdistan'a ve mücadeleye duyduğum özlem dağlar kadar yücedir.*" şeklinde ifade ediyordu.

Bunun yanında Partiye ve şehitlere olan sonsuz bağlılığını: "*Partinin bana verdiği güçle, halk ve devrim sorumluluğunun bir gereği olarak tüm takatim ve gücümü ortaya koyduğum gibi, bunu bundan böyle de daha da arttırarak sürdureceğim gibi. Parti karar ve emirlerini nerede olursam olayım yerine getirmeyi yüce ve kutsal saymaktayım. Şunu kesin olarak şehitlerden öğrenmişiz ki, bu uğurda canımızı versek dahi yeterli olmayacaktır. Bu vatanı esaret altından kurtarmak, ancak bu canlı varlığımızın kendi rolünü oynamasıyla mümkün olacaktır. Partim PKK'ya karşı borçluyum. Çünkü, o geçmiş utanılası yaşamdan bizleri kurtardı ve bize özgür bir yaşamın kapılarını açtı. Bu borcu ödemek için devrimde zaferi yaratmak gerekir.*" şeklinde belirtiyordu.

Bu bilinç ve kararlılıkta olan İlhami yoldaş, Parti yaşamına en iyi bir şekilde adapte olduğunu: "*Arkadaşlar gerekli eleştiriyi yapmalıdırlar: hem de en sert bir şekilde. Bu, beni gururlandırır ve geliştirir.*" önerisiyle dile getirirken aynı raporunda son istemini ise: "*Partidan ülkeye gönderilmemi talep ediyorum, ülke pratiğinde sınanmaya gereksinim duymaktayım.*" diye belirtiyordu. İlhami yoldaşın bu istemi, bir muddet sonra Parti taralından uygun görüldü.

Büyük bir coşku, sevinç ve kararlılıkla, ülkeye gitmek için yola koyulan İlhami yoldaş, geçmek zorunda olduğu İran'da yakalanıp bir süre tutuklu kaldı. Daha sonra İran makamlarınca başka bir ülkeye iade edilen İlhami yoldaş, yanından Partiyle ilişkiye geçerek Partinin merkez eğitim okuluna geldi. İlhami yoldaş bir yandan ülkeye giriş yapacağı günü büyük bir sabırla beklerken, öte yandan da eğitimini sürdürüp kendini günün ve dönemin koşullarına göre yeniledi.

Grupların ülkeye giriş yapmasıyla birlikte İlhami yoldaş da yıllardır özlemini duyduğu Kurdistan'ın yüce dağlarına ve kutsal mücadele saflarına ulaştı. Aynı yerde doğup birlikte büyüdüğü Salih KILIÇ (Ekrem) yoldaşla omuz omuza Karakoçan-Kiğı-Dersim üçgeninde sıcak savaşıma katıldı. Alçakgönüllülüğü, sevgi ve saygısıyla kısa sürede bölge halkı arasında tanınarak aranır bir kişilik seviyesine ulaştı. Bu alanlarda propaganda, ajitasyon faaliyetinin yanısıra toplantı ve eylemlere katıldı. Bu eylemlerde yoldaşlarıyla beraber düşmana ağır kayıplar verdirdi.

Bulunduğu alanda bir yıl kadar bir süre faaliyet yürüten İlhami yoldaş, içinde bulunduğu grupla beraber katbekat usûlün düşman gücüyle girdikleri çatışmada düşmana ağır kayıplar verdirdi ve sergilediği kahramanca bir direnış sonucu şahadet mertebesine erişti.

İlhami yoldaş şahadetiyle hep özlemini duyduğu Kurdistan ulusal bağımsızlık ve özgürlük ağacını kanıyla sulamış ve daha da güçlenip gelişmesinde kendisinin de dile getirdiği gibi bir Kurdistanlı ve bir PKK devrimcisi olarak üzerine düşen rolü layıkıyla yerine getirmiştir.

İlhami yoldaşın ve mücadele yoldaşı olan Salih KILIÇ yoldaşın şehit düşmelerinden son derece etkilenen köylülerin Turk sömürgeci güçlerine karşı kinleri daha da bilenmiş ve Yücekonak (Kaumam) köyünde altı yurtsever silahlanarak ARGK saflarında düşmana karşı gerekli yerlerini derhal almışlardır.

Tüm şehitlerimize verdiğimiz mücadele bayrağını daha da yüceltme sözünü, Partiye, Parti Önderliğine, şehitlere ve halka verdiğ bağlılık sözünün gereği olarak şahadetle yücelen İlhami yoldaşın anısı önünde de yineliyor Parti Önderliğimiz ve tüm şehitlerimizin yolunda yürüyeceğimize bağımsızlık ve özgürlük simgesi olan şehitlerimizin kutsal kanlarıyla kızıllaşan devrim bayrağımızı onların bıraktığı yerden devralarak uğruna can verdikleri Kurdistan'da dalgalandıracağımıza söz veriyoruz.

Silah Arkadaşları

FÎGANA WELAT

Eman ü hawar
çirin ü figana dilê min.
Evîna dilê minde veşartî
bu agir kete canê min.
Ev bûya jan, jana bê derman
ü bê hekim
Ev kete xwîna min.
ez bume kal, mame perîşan.

Ez parçe parçe kirim,
li hev par kirin. mama bê xwedan
Ez mû de bûme bihêşta,
bê sitîrî jî bo, dijminan.
evan mêtingera xwîn mêj,
xwîna min xwarin hata mêjiyan.
Ewên xayîn bi vî halê min,
dikenin dibin sîmbêlande.

Birîn birê ü kurê min,
Kuştin xwediyên min.
Birîn kec ü bukê min,
xera kirin namusa min.
Bi heviti hate ser min.
tirsandin hemû kesê min.
Bi hev dane kuştin.
koçber kirin, hemû gelê min.

Gelê, dem ziviri limin,
rabu APO yê min.
Bi hevra bune yek.
Parti sazkirin jî bo min.
Bi qehremanî u mêrkasî
çûne ser nayarê min.
Bi hevra peyman dan,
ü bi mêranî pist dane min.

Bi xwîna Heqî ü Mazlum
hate avdan aza min.
Bi vê rêkê li berxwedan,
kûr ü kecê min.
Bune zêrêvan li bajar ü gund,
ü li ser çîyayê min.
Bi vê rêka nû,
tirs rabû li ser min.

Bi serdariya şehîdan,
Artêş sazbû. jî bo rizgariya min.
Bi vî şerî dinya hişyar bû,
bi rewşa min.
Bi vê dozê nêzik kirin,
serxwebûn ü serfiraziya min.
Bavo ü kur, dayik ü keç
silav dane APO yê min.

Impressum
V.i.S.d.P.:
A. Sarı
Vogelsangerstr. 286
5000 Köln 30

Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

Hesap Numarası
Stadtsparkasse - Köln
A. Sarı
Konto Nr.: 1 74 21 96
BLZ: 370 501 98

Avusturya	22.50 s.	Hollanda	3.75 hfl
Belçika	75.00 bfr.	İngiltere	0.90 £
Danimarka	10.00 dkr.	İsveç	7.50 skr.
Fransa	7.50 fr.	İsviçre	3.00 sfr.
		Norveç	10.00 nkr.

Bahverne direnişinin ölümsüz kahramanı Celal KURT (Diyar) yoldaşı saygıyla anıyoruz

Diyar yoldaş (Celal KURT) 1962 yilinda yoksul bir ailenin çocuğu olarak Nusaybin'in Baverné köyünde dünyaya geldi. Zengin bir ova köyü olmasina rağmen, aile olarak sonradan yerleştikleri için arazideki yoksun ve geçimlerini daha çok yarıcılıkla temin ederlerdi. Geçimsizlik ve yoksulluk, Diyar arkadaşı daha çocuk yaşlarda iken zor yaşam koşullarina atti. İlkokulu dahi okuma şansini bulamayarak 6-7 yaşlarindan 14-15 yaşlarina kadar bazen birkaç keçi-koyun güden, bazen ailesiyle birlikte yarıcılıkta çalişan, 14-15 yaşlarina geldiğinde zengin toprak sahiplerin Mala Hemo ağalarin çektirdiği çileye dayanamayip gurbete, metropol kentlerine çalişmaya gider. Ancak, yaşinin küçük olmasindan dolayi ailesine fazla maddi katkida bulunamaz. Kendisini daha da zorlayan geçimsizlik ve dayanilmaz koşullar, yaşinin çok ötesinde ve herkesin yapamayacağı mayinli tarlalari, tel örgüler ve düşman pusularini göze alarak kaçakçiliğa başlar. 1978-1979 yilina kadar ağirlikli işi bu olur. Ancak, daha küçük yaşlardan ailesiyle birlikte canli olarak gördüğü, yaşadiği feodal baskı ve yoksulluk, metropollerde gördüğü ikinci sinif insan muamelesi ve mayin tarlalarinda her gün yaşadiği ölüm korkusu bu yoldaşimizi bir arayişa teşvik eder. Bu arayiş, ulusal, sinifsal kurtuluştan başka ne olabilirdi?

İşte 1976-79'larda Mardin'de dolaysiyla Nusaybin'de gelişen devrimci mücadele dalgasi Diyar yoldaşi da içine alir. Ancak, kötü bir talihsizliğe uğrar. İçten yurtsever duygularinin, iyi niyetinin kurbani olarak köylerine ilk uğrayan sicilli ajan-provokatör çete örgütü KUK'un ağina takilir. Bu ajan örgüt, takindiği anti-feodal maskeyle Diyar gibi birçok iyi niyetli yurtsever genci de etkiler, sempatizan edinir. Ve PKK düşmanliği temelinde eğilmeye, şartlandirmaya çalişir. Ayni süreçlerde 1979'da diğer reformist-teslimiyetçi, işbirlikçi örgütler olan DDKD ve ÖY gibi gruplarla oluşturduğu UDG deklarasyonu temelinde partiye karşi silahli savaşma diğer birçok sempatizani gibi bu yoldaşi da alet etmeye çalişir. Fakat, bunu başaramaz. Her ne kadar saflarinda yer almiyorsa da, PKK'nin işbirlikçi bir örgüt olmadığini iyi bilir ve ajanlara, işbirlikçilere, feodallere karşi savaşini uzaktan yakindan duyuyor ve hatta içten içe sempati besliyordu Diyar yoldaş.

60 dolayinda PKK kadro, sempatizan ve taraftarini çeşitli komplolarla şehit eden bu provokatör-ajan örgütten bu uygulamalarindan dolayi soğur ve giderek kin duymaya başlar. Faşist cuntanin işbaşina geldiği 1980'den sonra belli bir sürece kadar başta çaresiz kalir. KUK ile olan ilişkilerini kesmiş, Partiyle ilişki kurmaya çalişmasina rağmen başarili olamamiş ve bir bakimdan yakalanma korkusundan henüz dolmamiş yaşini iki yaş büyütserek, askere gider. Fakat askerde de yakalanmaktan kurtulamiyor. 40 gun süren gözaltı süresinde her turlu işkenceye maruz kalir. Ancak, güçlü bir azimle direnerek sömürgecilerin tüm dayatmalarini reddeder. Hiçbir şey ustlenmediğinden zorunlu olarak serbest birakilir.

Iki yillik bir askerlik süresinden sonra yeniden katildiği aile ortaminda kisa bir süre sonra kendisine feodal bir evlilik yaptirilir. Ancak ailenin ve evliliğin verdiği geçim yükümlülüğüyle, geçimsizlikten dolayi Lübnan sahasina çalişmaya gider. Her ne kadar aile yükümlülüğü artmişsa da eskiden beri taşidiği derin yurtsever duyguları onu PKK önderliğinde gelişen yeni dönem ulusal kurtuluşçu mücadeleden uzak tutamazdi. Zindan direnişleri ve ardindan belli bir hazirliktan sonra ulusal kurtuluş savaşimizin güriseyn sesi, 15 Ağustos 1984'un yankisi Diyar yoldaşin da yüreğinde yankilandi. Lübnan'da faaliyet yürüten yoldaşlarla ilişkisini geliştiren Diyar yoldaş, 1985'te ulusal kurtuluşun saflarinda savaşmak için saflara katilmaya kesin kararini verir.

Diyar yoldaş, bağimsizlik ve özgürlüğün derin özlemiyle, ARGK gerilla birliklerinin içinde yerini alarak dağlarda düşmana karşi savaşmak amaciyla, buna hazirlik için geldiği Mahsum Korkmaz Akademisi ortaminda belli bir süre eğitim görerek ve tarihi 3. Kongre'nin direnişçi, yaşayan ruhuyla kendisini yoğurarak, ama ortaycilikla karşi kin ve nefretle dolup-taşip kendisini hazirlar ve karar sözünü şöyle verir:

"3. Kongre platformunda, ortaycilikla karşi düzenlenen toplantida ve önderlik sorunu üzerine düzenlenen toplantida özeleştiri ve kararimizi verdik. Belirtiyorum ki, kanimin son damlasina kadar savaşmaya, mücadele vermeye kararliyim. Halkimizin, Partimizin ve proleterya çizgisi uğrunda bir hizmetçi olarak çalişacağima kararliyim. Hangi görevi ustlenirsem ustleneyim, görevleri yerine getirme kararimi vermişim. Halka önderlik etmede, eylemliliği geliştirmede, Partiden aldiğim inanç, güven ve cesareti hayata geçirmek için görev bekletmektayim.

Tekrar Partimizin iradesine, şehitlerimizin direnişine, Partimizin Önderliğine ve tüm partililere bağli kalacağima söz veriyorum."

Diyar yoldaş karar ve sözünün eri olarak özlemindeki halkina, dağlarina kavuşmak ve azgin düşmana karşi savaşarak tarihi görevini yerine getirmek üzere 1978 yazinda bir grup yoldaşiyla birlikte 3. Kongre selamini ve direnişçi ruhunu da götürmek üzere ülke pratiğine, Mardin eyaletine gider. Kisa bir sürede verdiği söz, 3. Kongre ruhu sömürgeci faşist ordu gücünün ve yerli işbirlikçi, ajan-muhbir çete ağinin başina bahyoz gibi inen ve sesi uluslararasi alana yankisini verir.

Diyar yoldaş, omuzunda roket-atariyla (B-7) ve sirtinda roket çantasiyla, bir asker çevikliğiyle yaz atilimi eylemliğinde eylemden eylema koşar ve avini kesin yakalayip parçalar.

Ömerli yakinlarinda düşman konvoyuna kurulan pusuda şehit Resul yoldaşla birlikte iki ayri noktada düşman araçlarina attiklari rokettlerle düşmandan asirlik intikami tüm halkimiza tattirdilar. Diyar yoldaş omuzundaki B-7'sini çok iyi kullanan, ayni zamanda usta bir silahşör. PKK direnişçiliğinde gerçek anlamini bulan Kurt yiğitliğinin, dolayisiyla kahramanliğinin seçkin bir sembolu ve bir halk savaşçisiydi. O, cesaretiyle, fedakarliğiyla, canliliğiyle, kollektif yaşamiyla, aktifliğiyle birliğin en seçkin elemani, moral ve ilham kaynağiydi.

Diyar yoldaş sadece yaz atilimida değil kisa ama çok anlamli geçen gerillacilik yaşamindaki Sonbahar atilimi pratiğinde ayni kahramanlik, atiligenlik ve fedakarliği sergileyi. Birçok eylemde ön sirada yer aldi ve görevlerini başariyla gerçekleştirdi. Ancak, Ekim 1987'de Midyat, Gercüş karayolunda kendisinin de dahil olduğu büyük bir gerilla birliğinin gerçekleştirdiği tanker yakma eylemiden sonra, gündüz çok kapsamli ve büyük bir güçle operasyona çikan düşman birlikleriyle çikan çatişmada kahramanca direnerek şahadete ulaşir.

Diyar yoldaş, birliğin kuşatildiğinin farkedilmesiyle ilk talimatla B-7'sini kaparak, hemen bir grup arkadaşiyla uygun bir noktada mevzilenmeye çalişir. Fakat, iyice yanaşmiş düşman askerleri firsatini kollayarak ateş eder ve Diyar yoldaşi ağir yaralarlar. Yarasi ağir ve elinden firlayan B-7'yi bir daha alip kullanacak durumda değildi. Diyar yoldaş yanibasindaki çatişmayi iyi görüyordu. Yoldaşlariyla düşman birliği arasinda bir muhabere yaşaniyordu. Silah sesleri yeri-göğü inletiyordu, kurşunlar yağmur gibi yağiyordu.

Diyar yoldaş, o canindan daha çok değer verdiği silahini, B-7'sinin canindan önce kurtarilmasini istiyordu. O yanibaşinda çatişan yoldaşlarina emrederek caninin değil silahinin kurtarilmasini söyluyordu. Düşmanin eline sağ geçmemek ve yoldaşlarina yük olmamak (birlik kuşatma altindayidi) için henüz yanibaşinda düşmanla çatişan yoldaşlarinin gözü önünde bombasini çekerek ve altina yerleştirerek intilak ettirdi.

Diyar yoldaş, bu tavriyla düşmana kendi ölüm sevincini fazla tattirmazken, ayni zamanda Partimizin yüce direnişçi ruhunu en yüksektede temsil etme, PKK kararliliğini, fedakarliğini ve cesaretliliğini sergilemekle, ona büyük bir korku ve yiğinlik yaşatmiştir. Yine O, Partiye, Parti Önderliğine, yoldaşlarina ve halkina verdiği bağlilik sözüne sahip çikmiş ve kanitlamiştir.

Evet, yoldaşlari yaşanan tüm gerçekliği gözleriyle gördüler. Bu yüce yoldaşin son emrine rayetsizlik edemezlerdi. İmha pahasina da olsa, silahini birakamazlardi. Yoldaşlari kurşun yağmuru altinda kendilerini silahina ulaştirarak şahadet öncesi emrini yerine getirdiler ve kurtardilar. Sadece silahi kurtarmakla kalmayarak gösterilen büyük bir direnişle birçok düşman askerini de vurarak bu yüce yoldaşin intikamini aninda aldilar. Ancak, bu da yetmedi. Bu can yoldaşa bağlikiyi dile getirilmeliydi. İşte bu bağlilığin bir gereği olarak yoldaşlari, geriye kalan birliği, bir-iki gün arayla gece Midyat-Kerboran kazalarinda kurdukleri bir pusuda bir düşman birliğinin çoğunu imha ettiler.

—Yaşasin PKK direnişçiliğinde somutlaşan Kürt halkinin militan kahramanliği!
—Yaşasin, ARGK'nin savaşçi atakliği!
—Kahrolsun sömürgeci-faşist Türk ordusu!
—Diyar yoldaş size söz veriyoruz sonuna kadar aniniza bağli kalacağiz!

Mücadele arkadaşlari

Güneşle doğdum
toprakta yaştlarımla.
Aydınlık kızıl suda
başladı hayat.
Acılar zulüm altında
ve nemli gözlerde.

Mutlu gülümseyişle
merhaba insanlık,
özgür yaşam merhaba.
Yeni bir yaşamda
kızıl güller açarken
mutluluktan merhaba alem,
merhaba sana toprağımda.

Direniş diyarında
bir başka kokar karanfiller,
bir başka doğuş var karanlıkta.

"Darya dibinde yangın"
ve yedi kat yerin dibinde
salınmış kökler.
Yıldızlara uzanmış dallar
ve yetişe duran
özgür hayat ortasında...
İçimde savda fazayı,
göğsümde hasret,
yüreğimde kavga tufanı.
Ve damarlarımda yeşeren
hayat var...

Ve ben
çocuğunum toprak.
GÜNEŞ'te doğdum,
ondan bir zerrecik diyorum.
Ya da ondan ufak
bulunmayan bir parça....

Değerli halk savaşçısı Sinan yoldaş şehit düştü

Naci HÜSEYİN (Sinan) yoldaş, yoksul bir ailenin çocuğu olarak Beytuşşebap'in Mesele köyünde doğdu.

Sinan yoldaş, henüz yeni katilmişti mücadele saflarina. Buna rağmen olgun kişiliğinin sergilediği pratik, birçok yoldaşini etkiliyor ve onlara örnek teşkil ediyordu. Bu ölümlü özellikleri, içinde büyüdüğü aile ortaminin durustluğundan ve Partimizin bölgedeki faaliyetlerinin etkisinden kaynaklaniyordu.

O, yoksul bir ortamda büyüdüğü süreçte birçok baski ve haksizliğe da uğramişti. Bu baskilar sadece Türk sömürgeciliğinden değil çevredeki aşiret reislerinden ve feodallerden de kaynaklanmaktaydi.

Sinan yoldaş, küçük yaşlarda Beytuşşebap Yatili Okulu'nda okudu. Burasinin kapali baski ortamini, bunun yarattiği zorlukları yaşadi.

Ailesi ve Sinan yoldaş, daha önceleri I-KDP'ye çeşitli düzeylerde hizmet verdiler. Partimizin alandaki mücadelesiyle birlikte, gerçek devrimci öncüyü, kurtuluş yolunu gördüler. Bu dönemden sonra Sinan yoldaş ailesi ile birlikte Partimize sempati duymaya başladi. Partimize duydukları güveni kisa bir süre sonra desteğe dönüştürdüler.

Yoksulluklar içinde bulunan, çevredeki feodallerin acimasiz baskilarini iliklerinde hisseden Sinan yoldaş, böylelikle gerçek kurtuluş yolunu Partimiz şahsinda bularak silahli mücadeleye katilmaya karar verir. Mücadeleye katiliğinin ikinci gününde, Güney Kurdistanli Kürtlerin silahlarini gaspederek ticaret yapan çetelerin elindeki silahlara el koyma eylemiyle yer alir. Daha sonra dört saat süren bir çatişmaya katilir. Bu eylemin bir sonraki gününde birkaç yoldaşiyla birlikte düşman pususuna düşer ve yoldaşlariyla birlikte başariyla pusudan kurtulur.

Mücadele saflarina Eylül 1988 tarihinde katilan Sinan yoldaş, olumlu özellikleriyle, sicak ilişkileriyle yoldaşlari ve kitle arasinda büyük saygi uyandirmiştı.

Sinan yoldaş, istenmeyen bir kaza sonucu 12 Ekim 1988 günü şehitler kervaninа katildi. Onun mücadele anisina bağli kalacağimiza söz veriyoruz.

Silah arkadaşlari

MUNZUR SUSMUYOR... SUSMAYACAK!..

I. BÖLÜM

Çetin ve zorlu geçen kış koşullarından sonra bahara ulaşılmıştı. Ancak kış boyu yağan karlar, baharın tüm güzelliklerine ve gerilaya sunduğu avantajlara karşı inat edercesine doğayı beyaz soğukluğu altında tutmaya devam ediyordu. Hemen hemen her tarafta kar vardı. Dağlarda kar kalınlığı 3 metreden fazla, daha alt kesimlerde yarım metreyi aşıyordu. Bu durum kış boyu surdürülen çalışmalarla bahar atılımına hazırlanmış olan gerilla birliklerimizi zorluyor ve eylem planlarımızı hayata geçirmede engelleyici bir rol oynuyordu. Buna karşılık gerillanın umut ve beklentilerine en erken cevap veren, baharın gelişini ilk müjdeleyen Munzur vadisinde karlar erimiş, baharın canlılığı kendisini hissettirmeye başlamış ve gerillayı eylemliliğe davet ediyordu. Sömürgeci basın-yayın organlarına yansıdığı kadarıyla ülkenin birçok alanında yoğun bir faaliyetliliğin içine girildiği sezinleniyor ve konuları bazı eylemlerle hareketa geçmenin mesajları ilatiliyordu.

Ülkenin diğer alanlarında olduğu gibi Dersim Eyalatı'ndeki gerilla birliklerimiz de bahar atılımını güçlü karşılamak, ülkenin dört bir tarafında faaliyet yürüten yoldaşlarını selamlamak ve mücadele bütünlüğü oluşturmak amacıyla harekete geçmişlardı.

3 Nisan 1987 günü kamp yönetimi tarafından alınan eylem kararı gizli tutulsa da, hemen hemen her arkadaşın yüz ifadesinde eyleme gidileceği havası okunuyor ve kampta hareketli bir gün yaşanıyordu. Her arkadaş bahara açılımın derin sorumluluğuyla hareket ediyor, eyleme geçirecek günün sabırsızlığı içinde bekliyordu. Böyle bir bekleyiş içinde olmak ve arkeşnden düşmana yönelmekte haksız da değildik. Çünkü, uzun kış aylarının verdiği hareketsizliği kırmanın tam zamanıydı.

Ben de birliğe yedi gün önce katılmıştım. Yaşamı ilgiyle izliyor, arkadaşlarımın duygularına ortak olmak ve onlarla birlikte hareket etmek için çaba sarfediyordum. Gerilla yaşamının sıcaklığı içinde havanın soğukluğunu dahi hissetmiyordum. Ancak havalar çok soğuktu ve elbiselerim güçlü değildi. Bunu daha önce farkeden takım komutanı Ulaş yoldaş, kendi parkasını bana vermiş ve kendisi için başka bir parka bulmuştu. Akşama doğru yemeğimizi yedikten sonra birlik sorumlusu M... arkadaş, nöbetçiler dışında tüm arkadaşların erken uyumasını ve dinlenmeşini belirtti. Onun bu sözleri yarın eylem yapılacağının bir ifadesiydi. Böylece her arkadaş gün boyu düşünduğu tarzda bir cevap almış ve uyumak için hareket geçmişti. Bir yandan yerler hazırlanırken, diğer yandan fısıltılar biçiminde sesler yükselmeye başladı. -Kesin yarın eylem yapacağız- diye konuşmalar surdu. Ama yine de fazla yoruma girmeden herkes çeliyesine sarılarak uyumaya çalıştı. Çok geçmeden hareketli ve canlı bir günün ardından her tarafı sessizlik kaplamış ve nöbetçilerin dışında arkadaşların tümü uyumuştu.

O gece bana da nöbet yazılmış ve bu benim ilk nöbetimdi. Önemli görevlerimden birine başladığım için çok sevinçliyim. Arkadaşlarımın güvenliğini sağlamak ve hayatı bir görevi yerine getirmenin heyecanıyla nöbet noktasında etrafı pur dikkat izliyor ve dinliyorum. Öyle ki nöbet saatim dolmasına rağmen bir kez saatime bile bakmamış, bir saat fazladan nöbet tutmuştum. Nöbeti benden sonraki arkadaşa devrettikten sonra uyudum.

Sabahın ilk ışıntısıyla birlikte nöbetçi arkadaşın birliği uyandırmasıyla hareketli bir gün daha başlamıştı. Kahvaltı yapıldıktan sonra kamptan ayrılacağımız kesinleşmiş ve hazırlık yapılıyordu. Yerleşik bir kamp yaşamı içinde olsak da, düşmanın anı saldırılarına karşı hazırlıklıydık. Bunun için hazırlık faslı fazla uzun surmedi. Her arkadaş sırt çantasına bir miktar yiyecek koysrak silahını ve teçhizatını kontrol etti ve hareket saatini beklemeye koyuldu. Eylemliliğe geçişin verdiği sevinç ve coşku ile hiç birimizin içi içine sığmıyor, bunun verdiği duygular ile konuşuyor ve şakalaşıyorduk. Tabii bu ara yöneleceğimiz ilk düşman hedefini de düşunmüyor değildik. Ancak bize düşen tek şey eylem planının açıklanmasına kadar sabretmekti. Birliğin tüm üyeleri bu arada toplanmış konuşmalarını surdurduğu sırada takım komutanı Ulaş yoldaş geldi. Her arkadaş gibi o da sevincini gizlemiyordu. Yuruyuş düzenine geçmemizi emretti. Komutanın emri üzerine yerlerimizi almış ve hazır duruşa geçmiştik. Başımız dik ve gururla Munzur'un karlı dağlarına bakıyorduk. Başka bir alandan geçici olarak eyaletimize gelen A... arkadaş da takım komutanı Ulaş arkadaşla birlikte birliğin hareket komutanlığı sorumluluğunu üstlenmişti. Hareket komutanları kendi aralarında kısa bir konuşma yaptıktan sonra takım komutanı birliğe dönup tüm birliği gözden geçirerek rahatsızlığı olan arkadaşların olup olmadığını sordu. Tüm birlik hep bir ağızdan -Hayır!- dedi. Hareket komutunun verilmesi üzerine yola koyulduk.

Munzur'un karlı eteklerindeki kamp yerimizi çok uzaklarda bırakmış, Ovacık yolunun geçtiği Laç vadisine ulaşmıştık. Etrafı dağlarla çevrili olan bu derin vadinin içinde Munzur suyuyla aynı paralelde uzanan Ovacık yoluna iyice yaklaştık. Orada yüksek bir tepede konumlandık. Vadinin içinde uzanan yol şeridini rahatlıkla izleyebiliyorduk. Ancak ne yapacağımız hakkında herhangi bir açıklama yapılmamıştı. Konumlandığımız yerden her tarafı görebiliyorduk, kayalıklar arasında oturmuş hareket komutanlarımızın söyleyeceklerini bekliyorduk. A... arkadaş eylem kararını açıkladı ve planı en ince ayrıntılarına kadar anlatarak görevleri belirledi. Konumlandığımız stratejik tepede havadan gelebilecek düşman saldırılarına karşı bir savunma grubu bırakıldı. Birliğin diğer üyeleri vadiye doğru inmeye başladılar. Yola varmadan once, yolun sağ ve sol taraflarına pusu grupları yerleştirildi. Bu pusu grupları sağdan ve soldan gelecek düşman güçlerine saldırıda bulunacaklardı. Sol tarafta Ulaş yoldaş ıkı arkadaşla pusuya yatmıştı, sağ tarafta da aynı biçimde uç arkadaş pusu atmışlardı. Yolu sağ ve sol cephelerden güvenceye aldıktan sonra, sağ tarafta yakın büyük bir kayanın üzerine gözcu olarak uç arkadaş gönderildi. Ortada ise ana grubu savunmak için Haydar yoldaş görevlendirdimişti. Bütün bu görevlendirmeler tamamlandıktan sonra ana grup yola indi. birkaç arkadaş yolun sağında-solunda ana grubu daha yakından korumak için uygun bir biçimde mevzilendi. Herkes hazır bekliyordu. Büyük kayanın üzerinde Halim yoldaş elindeki sıminohuyla ayağa kalkmış, el işaretiyle bir aracın geldiğini ve sivil olduğunu belirtiyordu. Belli aralıklarla gelen araçlar sırasıyla pusu gruplarından geçerek ana grup tarafından durduruluyordu. Bu sıra bana da görev verilmişti. Baltayla telefon hatlarını kesecektim. Elimdeki baltayla telefon direklerini kesmeye başladım. Tabii bu esnada çevremi izlemeden de edemiyordum. Epey araba bırakmış ve arkadaşlar tüm yolcuları uygun bir yerde toplamışlardı. Muhtemel gelişebilecek bir çatışma durumuna karşılık yolcular güvenceye alınmıştı. Musa arkadaş her zamanki canlılığıyla gerçek bir eğitmen olarak kitlelere propaganda yapıyordu. Kitle çok rahat bir biçimde can kulağıyla Musa yoldaşı dinliyordu. Bu ara elimdeki baltayla işime devam etmediğimi gören Haydar arkadaş bana seslendi:

-S... arkadaş kaç direk kestin?-

-10 tane.-

Verdiğim cevaptan memnun olduğu yüz hatlarından okunuyordu. Ve gülumseyerek:

-O halde kestiğin direkleri getir, burada kayadan aşağı atalım böylece yola barıkat kurmuş oluruz- diye espiri yaptı.

Haydar arkadaşla bu tarzda karşılıklı konuşmaya devam ettiğimiz bir sırada Z... arkadaş mevzisini terkederek bize doğru geldi. Haydar arkadaş, Z... arkadaşı uyararak mevzisine geri gönderdi. Bana dönerek

-Herhalde Z... arkadaş bir grubun güvenliğinden sorumlu olduğunu unuttu- dedi.

Kurallara bağlı olan Haydar yoldaş, Z... arkadaşa yaptığı bu uyarıyla aynı zamanda beni de uyarmış oldu. Ancak ben bir sigara daha içtikten sonra işime başlayacaktım. Bir sigara da kendisine uzattım, almadı.

-Bak S... arkadaş daha yeni eyleme katılıyorsun. Eylem esnasında sigara içilmez, şartlar ne olursa olsun bu bir kuraldır. Uymak zorundayız. Şimdi kalık direkleri kesmeye devam et, eylemden sonra içeriz olur mu?- dedi.

-Olur- dercesine başımı salladım ve işime koyuldum. Görevimi tamamladıktan sonra yola indim. Musa arkadaş yolculara yönelik propaganda ve aşitasyon yapmaya devam ediyordu. Yolcularda en ulak bir tedirginlik ve korku yoktu. Tam tersine böyle bir günde yolculuk yapmanın sevincini yaşıyor, bunu her hal ve davranışlarına yansıtıyorlardı. Kendi öz güçleri olan silahlı kuvvetlerle birlikte bir gün geçirmenin verdiği mutluluklu hareket ediyorlardı.

Yolcularla yakından ilgilenen Musa arkadaş, sorulan sorulara tek tek cevap veriyor ve gelinen aşamada halk olarak yapılması gereken görevlere sık sık dikkat çekiyordu. Ancak eylem için kararlaştırılan zaman suresi dolmak uzereydi. Sekiz saat suren eylemden sonra, yolculara izin verilmiş ve onlar da araçlarına binip ayrılmışlardı. TC'ye ait olan ıki aracı yakmıştık. Arabaları yakmakla görevlendirilen M... arkadaş görevini yerine getirirken yuzunu de yakmıştı. Musa arkadaş, yakılan araçlardan birinin aynasını M... arkadaşa uzatarak:

-Yuzun iyileşinceye kadar senin olsun- demişti.

M... arkadaş kırık aynadan yanan yüzunu seyrederken:

-Sağol, araçları yakmadan once aynayı alman iyi oldu. Yoksa simdi kuçuk aynalarda yanan yuzumu görmem zor olurdu- diyerek tüm birliği güldurmuştu.

Toplanma işareti uzerine bir araya gelen birlik, eylem sahasından hızla uzaklaşarak vadinin derinliklerine daldı.

Belli aralıklarla normal bir yuruyuş temposu tutturan birlığımız vadi boyunca ilerliyordu. Giderek karanlık çökmeye başlamıştı. Ancak biz de Ç... köyüne ulaşmıştık. Köy halkı bizi sevinçle karşıladı. Bir saatlik dinlenme ve yemek molasından sonra birlik için hazırlanmış olan erzakları da alarak yola koyulduk. Köyden ayrıldıktan sonra yönumuzu karlı dağlara çevirdik. Bir saatlik yol aldıktan sonra karlı sahaya girdik. Yalnız gece soğuk ve ayazdı. Karlar donmuş en ulak bir dikkatsizlik inişlerde tepe-takla yuvarlanmaya neden oluyordu. Çıkış için de aynı tehlike sözkonusuydu. Gece boyu yol aldık. Ama hiç birimiz en ufak bir rahatsızlık ve yorgunluk hissetmiyorduk. Başarılı bir eylem gerçekleştirmiş, bunun verdiği rahatlık ve coşkuyla ilerliyorduk. Sabaha doğru uç derenin birleştiği derin bir vadiye ulaştık. Hava oldukça soğuktu. Ateş yakıp ısındık. Tabii bu arada çay kaynatıp köyden aldığımız çokelekle bir de güzel kahvaltı yaptık.

Üst tarafımızda kayalık ve ormanlıktan oluşan kısmın erdiği bir yamaçta konumlanmamız daha uygun görüldü. Çunku derin vadinin içinde kalmamız birçok açıdan tehlikeliydi. Yamaca doğru çıktık ve uç manga biçiminde konumlandık. Her manga nöbetçilerini belirleyerek dinlenmeye koyuldu. Tam bu esnada helikokopter sesleri gelmeye başladı. Fakat aldırmadık. Yalnız nöbetçiler çevreyi dikkatle izliyorlardı. Bir ara yan tarafımızdaki manganın nöbetçisi M... G-3 başındaki B... arkadaş bizim mangaya işaret vererek ikiyuz metre uzaktan bir düşman timinin bize doğru geldiğini bildirdi. Ve hemen M... G-3'ün yonunu time çevirerek ateş pozisyonunu aldı. Tüm arkadaşlar gelen emir uzerine bulunduğu yerde hareketsiz bir biçimde mevzilendi. Yalnız bir grup arkadaş alt tarafta derenin içindeydi ve düşmandan haberi yoktu. Fakat vadiye giren tim tarafından görunmüyorlardı. Çok geçmeden düşman timi tam alt tarafımızda orta otomatik silahlarını kurarak mevzilendi. Bu timi takip eden birkaç tim grubu daha vadiye girdi ve hepsi mevzilenerek ateşe hazır bir vaziyette durdular.

Bizler de hareketsiz olduğumuz kayalıklardan onları izliyor ve komutanın ateş emrini bekliyorduk. Düşmanın mevzilenişi ve çok yakın oluşu hiçbir -ezaba-ya yer vermiyordu. Çoğumuz düşman tarafından goruldugumuzu zannediyorduk. Ateş emrini beklerken düşman gucu giderek çoğaldı. Ama gelen birliklerin mevzilenmeden rahat bir biçimde vadiden çıkmaya çalıştıklarını gorunce bizi gormediklerini anladık. Düşman güçleri bulunduğumuz vadiyi aşarak diğer vadiye ulaştıklarında daha once vadide mevzilenmiş olan diğer düşman timleri de onları takip ederek savunmalı şekilde vadiyi terkettiler. Düşman güçleri

Munzur hırçın
Munzur kızgın
Munzur kızıl kan akıyor
Ölülerimizin dehşeti
işgalciye korku salıyor

izlerimizi takip ederek gelmişlerdi. Ancak derede izlerimizi kaybettikleri için başka bir vadiye sapmışlardı. Onlar gözden kaybolunceya kadar bekledik. Yerimizi değiştirmek zorundaydık. Çünkü, düşman güçleri operasyona geçmiş, her an bir çatışma durumu yaşanabilirdi. Buna karşılık konumlandığımız yer çatışma için fazla elverişli değildi. Manevra yapmak için de koşullar elvermiyor ve kar hareket tarzımızı engelliyordu.

Komutanlarımız bir sıraya gelerek uygun bir karara vardılar. Bunun üzerine verilen emirle belirlenen yol hattından hızla yakınımızdaki bir tepeye doğru çıktık. Düzenli ve dikkatli bir biçimde tüm birliğimiz tepeye ulaşmış ve çatışmaya hazır bir vaziyette konumlanmıştık. Bu esnada düşman helikopterleri bulunduğumuz saha üzerinde uçuşlarını hızlandırmıştı. Birçok yere indirme yapıyor ve güç takviye ediyordu, akşama kadar helikopter uçuşları hiç durmadı. Onlarca helikopterin bu tarzda harekete geçirilmesi, yüzlerce düşman gücünün saatlerce karla boğuşarak korku ve panik içinde dönüp dolaşması düşmana maddi ve manevi olarak pahalıya mal olmuştu. Böylece düşmanın güçleri gerillaya ağır bir fatura ödemek zorunda kaldı. Ve akşama doğru tüm gücünü toparlayan düşman alanı terketti.

Askerler yorgun argın geri çekilirken gerilla birliğimiz de karanlığın çökmesiyle ihtiyaçlarını karşılamak ve köylülere çalışmeler hakkında propaganda yapmak amacıyla birbirine yakın birkaç köye uğradı. Köylüler bizi çok sıcak karşıladılar. Gün boyu süren düşman operasyonunun boşa çıkarılmasına çok sevinmiş ve yaptığımız eylemi de duymuşlardı. Bir-iki gün propaganda faaliyetlerine ağırlık vererek o alan üzerinde bulunan birçok köyde propaganda yapıldı. Düşmandan ses seda yoktu. Ama biz yine de tedbiri elden bırakmıyor, doğru bir hareket tarzı izliyorduk.

8 Nisan 1988 tarihinde 2. bölgede bulunan gerilla birliğimizle görüşmek üzere bir manga arkadaş birlikten ayrıldı. Birliğimizin geri kalan üyeleri ise başka alana geçmek için yol hazırlıkları yaptı ve sabah erken bulundukları köyden ayrılarak yola koyuldu. Önümüzde uzun bir yol vardı. Gündüz hareket etmek zorunda kalmıştık. Zaten izlediğimiz yol hattı çok dağlık, yaylalık ve yerleşim alanlarından uzaktı. Fazla tehlikeli ve sakıncalı bir durum sözkonusu olmazdı. Öğle saatlerine doğru uygun bir yerde mola verdik. Öğle yemeğimizi de burada yedikten sonra yolumuza devam ettik. Yüksek dağlara doğru çıktıkça kar kalınlığı giderek fazlalaşıyordu. Ancak gündüz güneşin etkisiyle erityen karlar gecenin soğuk havasıyla sertleşmişti. Kara batmadığımız için de yürüyüşte fazla yorulmuyor, normal bir tempoyla yol alıyorduk. Yüksek bir tepeyi tırmanırken epey zorlandık. Takım komutanı Ulaş yoldaş önde yolu açarak yürüyor ve bize moral veriyordu.

«Haydı arkadaşlar biraz daha gayret, tepeyi aşalım, tepenin diğer tarafında derin bir vadi var, orada ateş yakacağız.»

Bunun üzerine birlik yorgunluğunu unutmuş ve tepeyi aşmıştı.

Tepeden aşağı doğru inerken atış yapacağımız vadiye ulaşmak için adeta birbirimizle yarışıyorduk. Çünkü birazdan atış yarışı başlayacak, hedef vurmadaki başarı kabiliyetimiz ölçülecekti. Atış sahasına ulaştığımızda yüzeli metre uzaklıktaki bir taş hedef olarak belirlendi. İlk atışı hareket komutanlarımızdan Ulaş ve A... arkadaşlar yaptılar. Atışları başarılıydı. Sıra Haydar arkadaşa gelmişti, kendinden emin bir tarzda silahını kavramış ve atış pozisyonuna geçmişti. Birlik sorumlusu M... arkadaş, Haydar arkadaşa takılarak:

«Kesin vuracaksın, yoksa bir daha ki atış hakkını kaybedersin» dedi.

Haydar arkadaş gülümseyerek silahına biraz daha sarıldı, göz geçe ve arpacıktan hedefi nişan alırken, M... arkadaşa döneek:

«Heval silahıma daha alışmadım, atışını da daha denemedim» için kusuru fazla bende aramayın, ama yine de vurmaya çalışacağım» dedi ve hedefi tam ortasından vurarak devirdi.

Hepimiz sırasıyla belirlenen hedefe nişan alarak tek mermide hedefi vurmaya çalışıyorduk. Bir çoğumuz ilk kez silah kullanmamıza rağmen yine de başarılıydık. İsabetli atışlar sonucu hedef olarak konulan taş parçalanmıştı. Başarılı atışlardan sonra birbirimizi kutladık. Düşman hedeflerine yönelmede de aynı başarıyı göstereceğimizin inancıyla yolumuza devam ettik.

Derin bir vadinin içinde yürüyorduk. Önümüzde yüksek bir dağ vardı. Bu dağı aştıktan sonra hedeflediğimiz köye ulaşacaktık. Çok susamıştık, karla bunu gidermeye çalışıyorduk. Ama kar yedikçe daha çok susuyor, yorgun ve susuz yol alıyorduk. Güneş batmak üzereydi. Böyle yorgun ve susuz bir halde yüksek dağa yaklaşmıştık. Dağı aşamayacak kadar takatsizdik. Tırmanmaya başladığımız ilk saatte birçok arkadaş takattan düştü. Durumları biraz iyi olan arkadaşlar onların yardımına koşarak çantalarını aldılar. Böylece tüm birliğin karın üzerinde uzun süre beklemelerini önlediler.

Gündüz karden ıslanan elbiselerimiz gecenin aşırı soğuğunda donmuştu. En çok da ayaklarımız uşuyordu. Donma tehlikesini önlemek için her arkadaş çaba sarfediyor, yavaş bir tempoyla da olsa yürümeye devam ediyordu. Yürudükçe önumüze yeni yeni tepeler çıkıyordu. Ulaş arkadaş yine her zamanki gibi önde yürüyor. «Haydı arkadaşlar bu sonuncu tepe, bu dağlar bizi yormamalı, biraz daha gayret edin çıkalım burayı» diyor ve böylece birliğin bir an evvel tepeye ulaşmasını sağlamaya çalışıyordu. O ara gerilerden Ar... arkadaş da hızlandı. O gün yeni giydiği ayakkabısını göstererek: «Lassa dört yıldızla yarışmak isteyen var mi» dedi ve öne fırladı. Onun bu çağrısına uyan arkadaşlar düşe-kalka harekete geçtiler. Yarışı «Lassa dört yıldızlı» ayakkabıyla Ar... arkadaş kazansa da, sonuna kadar onunla yarışan birliğimiz de bitmek bilmeyen tepeleri aşarak dağın zirvesine ulaşmıştı. Ama bu sefer de dik bir inış vardı... Zirvede fazla bekleyemezdik. Dondurucu soğuk havayı iliklerimize kadar hissediyorduk. Hemen harekete geçtik. Kar donduğu için kaygan olduğundan en ufak bir dikkatsizlik iki saatlik bir inişin bir dakikada bitmesine yol açabilirdi. Bunun için Musa arkadaş:

«Arkadaşlar emniyet kemerlerinizi sıkı bağlayın, yoksa yuvarlanırsınız. Tabi bu yuvarlanma öyle sıradan bir yuvarlanma olmaz, gideceğimiz köye uçarak dalış yaparsınız» dedi.

Bu sefer de dik inişte düşmemek için oldukça dikkatli yürüyor ve zorlanıyorduk. Bir türlü iniş bitmiyordu. Düşmemek için sarfettiğimiz çaba sonucu epey terlemiştik, havanın dondurucu etkisini bile duymuyorduk. Zorlu bir inişten sonra hedeflediğimiz köye ulaştık. Zaman geceyarısıydı. Gün boyu iki yerde mola vermenin dışında hep yol yürüdüğümüzden oldukça yorgunduk. Onun için o günü köyde geçirmeyi kararlaştırdık. Köyde bir günluk bir dinlenmeden sonra, hepimiz dinçleşmiş ve yorgunluğumuzu atmıştık.

Çizdiğimiz geniş bir manevradan sonra tekrar ayrıldığımız uslenme alanına dönmek için yola koyulduk. Yine vadi boyunca uzanan bir derenin kenarında yol alıyoruz. Baharla birlikte yağmurların yağmasıyla kartar erimiş ve kıyısına vardığımız dere suyu coşmuş haliyle geçit vermiyordu. Ancak yüksek dağlardan koparak vedinin içini dolduran çığların dere yatağı üzerinde oluşturduğu köprüden geçiş yapabiliyoruz. Bazen kopan kartar gürleyerek akan su sesiyle birleşerek top seslerini andıran bir yankı yapıyor ve vadiyi korkunç bir sese boğuyordu. Çığdan oluşan köprüyü geçtikten sonra derenin öbür tarafından yürümeye başladık. Belli bir süre bu biçimde yola devam ettikten sonra çobanlarla karşılaştık. Birlik uygun bir yerde konumlandı. İki arkadaş çobanlardan bilgi almak için bizden ayrıldılar. Bu çobanlar vadinin ilk girişinde kurulan ve tek geçit noktası olan S... köyündendiler. Arkadaşlar geri döndüklerinde —çobanlardan aldıkları bilgilere göre— iki üç gün önce köyde konumlanmış bir düşman birliğinin bulunduğunu söylediler. Bu durum karşısında geçit yapmamızın mümkün olmadığını anladık. Akşama doğru üst tarafımızdaki evlere uğrayarak ihtiyaçlarımızı karşıladık. Sabaha karşı tekrar vadiye inerek uygun bir yerde konumlanıp, gelipgeçecek yolculardan bilgi almayı düşündük. Ancak o gün hiç yolcu geçmedi.

Ağpanus suyu giderek daha da kabarmıştı. Geçmemiz mümkün değildi. Bunun için bir noktada köprü olarak bırakılan bir ağacın üstünden geçiş yapmaya çalıştık. Önce birkaç arkadaş karşı tarafa geçti. Ardından Ulaş arkadaş sırat köprüsünü andıran bir tek ağacın üzerinden suyu geçmeye çalıştı. Ancak ağaç çok inceydi. Bunun için karşıdan karşıya gerilen şutika tutunarak ilerleyen Ulaş yoldaş, bir ara şutikin gevşemesiyle dengesi bozuldu ve çok şiddetli akan suyun içine düştü. Suya düşmesiyle tek elle ağaca sarılması bir oldu. Şu öyle akıntılıydı ki, ağaca sımsıkı sarılan komutanımızı zorluyor ve delice akışıyla onu tutunduğu yerden koparmaya çalışıyordu. Ancak çok atik davranan Ulaş arkadaş, önce güçlü kollarıyla ağacı kavradı ve akıntıya karşı tüm gücünü sarfederek karşı tarafa geçmeyi başardı. Tüm birlik bu anlı tehlike karşısında, önce adeta şoke olmuştu. Ne yapacağımızı şaşırmıştık. Çünkü o an yapabileceğimiz bir şey yoktu. Zaten yardım isteyen bir duruma girmeyen Ulaş arkadaş, çok kısa bir süre içinde kurtulmuştu. Bunun üzerine birlik başka bir geçit yeri buldu ve geçit buradan sağlandı.

Geçişi yaptıktan sonra, suyun öte yakasında karanlığın çökmesiyle birlikte yakınımızdaki evlere uğradık. Gece geç saatlere kadar köylülerle konuşup sohbet ettik. Gece evlerden ayrıldığımızda S... köyünü gündüz gözüyle gözetlemek amacıyla vadi boyu biraz ilerledikten sonra uygun bir yere konumlandık. Burada bir süre dinlenmeye koyulduk. Gürleyen su sesleri ve vadiyi çınlatarak dolduran çığların gümbürtüsü, doğanın vahşi güzelliğini iyice orta yere seriyordu.

Öğle saatlerinden sonra nöbetçiler, bir köylunun bize doğru geldiğini söylediler. Bunun üzerine iki arkadaş yola çıkıp gelen köylüden bilgi almak istediler. Köylü şehirden geliyordu ve S... köyünden geçmişti. Arkadaşlar köylüden bir yandan genel gelişmeler hakkında bilgi alırken, diğer yandan S... köyüyle ilgili malumat toplamaya çalışıyorlardı. Köylü, S... köyunun elli metre altından geçtiğini, hatta o köyden birisiyle sohbet ettiğini, ama herhangi anormal bir şey görmediğini ve duymadığını belirtti.

Yine de saat 15.30 civarında bir grup arkadaş köyü gözetlemek için ilerideki sırta gittiler ve ardından tüm birlik harekete geçti. Gözetlemede köyde herhangi bir şey görülmemişti. Bu gözetleme ve köylunun verdiği bilgi sonucu düşmanın köyden ayrıldığı kanısına vardık. Fakat yine de tedbiri elden kaçırmıyorduk. Bir öncu grup çıkararak köye gitmeyi kararlaştırdık. Öncu gruptan sonra ana guç de köye doğru yola koyuldu. Köye 1 km kala onden giden grupla birleşmiş oldu. Henüz hiçbir tehlikeyle karşılaşmamıştık. Yürüyüş biçimi belirlenerek, öncüler önde yol alırken, tüm birlik onları takip ederek ilerliyordu. Bir tarafımızda geçit vermeyen A... suyu, öte tarafımızda ise dik bir yamaç vardı. Bunun için 20 metre mesafeyle caddede yürüyorduk.

Birliğimiz S... köyüne doğru bu tarzda ilerlerken, köyde konumlanan ve gizli hareket eden bir düşman birliği 1 km uzaklıkta birliğimizi farkederek büyük bir korku ve panik içinde alarma geçiyordu. Köy girişindeki yola pusu atan askerler mevzilerinde acel terleri dökerken, köyün içinde gizlenen timin komutanı elindeki telsizle emir yağdırarak askerlere moral vermeye çalışıyordu. Ama aynı zamanda köylülere yalvarırcasına, «hiç korkmadan üzerimize geliyorlar bakın» diyordu. Elindeki dürbünü, «Bakın önden gelen kimdir, bana söyleyin» diyerek köylülere uzatıyordu. Daha sonra tekrar geri alarak, gözlerini dürbünden hiç ayırmadan önden yürüyen Ulaş yoldaşı izliyordu.

Ulaş arkadaş dağ gibi yapısıyla dimdik ve sert adımlarla olup bitenden habersiz köye doğru yururken, tim komutanı artık korkusunu gizleme gereğini bile duymadan yere çömelerek titrek bir sesle:

«Vay be bu ne biçim genç, şimdiye kadar böyle cesaretli ve yürekli bir insan görmedim» diyor, hemen arkasından dürbünü yere bırakarak şaşkın ve korkuyla köylülere bakıyordu.

Uzun süre bu tarzda köylülere bakan tim komutanı sendeleyerek yerden kalkıyor, tekrar eline telsizi alarak pusuda bekleyen askerlerine emir veriyordu:

«Ne pahasına olursa olsun tam pusu noktasına girdikleri an ondekini mutlaka vurun» diyerek, arkasından ise kendini köylülerin içinde saklamaya çalışıyordu.

Pusuda bekleyen askerler ise direkt emre itaatsizlik göstermeseler de, mevzilendikleri pusu noktalarında gerillanın intikam mermilerinden nasıl korunacaklarının hesap ve planları içinde birbirlerine:

«Komutan kendini nasıl olsa güvenceye almış, bize de bol keseden emir yağdırıyor. Öyle kolaysa kendisi gelsin vursun bakalım» diye yakınıyorlardı.

Düşman güçleri korku ve panik içinde birliğin köye gireceği anı beklerken, birliğimiz de her şeyden habersiz köye doğru ilerliyordu. Akşama doğru saat 17.00 sularında köye yaklaştık. Öncülerimiz köye yüz metre kala istedimiz yol hattını değiştirerek köyün hemen girişinde bulunan sırttaki patika yola girdiler. Biz de aynı biçimde öncüleri takip ederek adım adım köye yaklaşıyorduk. Bir noktada öncülerimizin arasındaki mesafe daraldı. Ulaş arkadaş birliğe dönerek:

«Arkadaşlar mesafeyi biraz daha açın, bizi geriden izleyin» dedi.

Birlik bu noktada geriye doğru mesafeyi açarak ve yavaş adımlarla öncüleri takip ederek ilerliyordu ki, o anda Ulaş arkadaş köyde bir askeri gördü, atık ve seri bir hareketle geri döndü ve

«Köyde düşman var. Birlik geri çekilsin» dedi.

Tam o anda tek bir mermi köyün içinde patladı. Korkudan ateş edemeyen düşman askeri başlarını dahi mevzidan çıkarmamış, ancak birisi tek bir mermi sıkabilmişti. Düşmana ateş etme fırsatı vermeyen Ulaş ve Haydar arkadaşlar, birlik geri çekilirken oldukları yerde mevzilenmiş ateş ediyorlardı. İlk şoku atlatan düşman askerleri de aynı anda karşılık vermeye başladılar. Vadi silah sesleri ile dolup taşıyordu. Bu arada birliğimiz köyün girişindeki sırtın arkasına doğru kaymıştı. Ulaş ve Haydar arkadaşlar ise birliği savunmak için sırtın üst tarafını tutmaya çalışıyorlardı. Arkadaşlar sırta doğru çıkmaya çalışırken, pusuya yatan askerlerden bir kısmı mevzilerini terkedip yerde sürünüp köye doğru kaçıyorlardı. Diğer bir kısmı ise can telaşı içinde ateş ediyorlardı. Bir grup arkadaş sırtı üstten tutarak Ulaş ve Haydar arkadaşların savunmalı bir biçimde geri çekilmelerini sağlamaya çalıştı. Bu biçimde üstte mevzilenen bir pusu noktası etkisizleştirildi. Ancak Ulaş ve Haydar arkadaşlar artık yoğun bir ateş hattı içinde çıkamayacaklarını anlayarak savunmalı bir biçimde aşağı doğru kaymaya başladılar. Üstte mevzilenen A... ve M... arkadaşlar ise sırtın diğer tarafına kayarak düşman mevzilerine ateş etmeye devam ettiler. Ulaş ve Haydar arkadaşlar düşman askerleriyle göğüs göğüse çatışmayı sürdürüyor ve sloganlar haykırarak düşmanın üzerine doğru gidiyorlardı. Çatışma giderek şiddetlendi. Bu ortamda birlik, bir tarafı dik ve karlı yamaçla, diğer tarafı ise geçit vermeyen Ağpanus suyu ile tutulmuş dar caddede yoğun taramalar altında geri çekiliyordu. Etralımızda geçen kurşunların vınlaması bizleri intikam duygusuyla dolduruyordu.

DEVAM EDECEK

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın Mahsum Korkmaz Akademisi'nde yaptığı değerlendirmeyi, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla yayınlıyoruz

KÜRDİSTAN'DA AİLE KURUMU, KADIN SORUNU VE PARTİMİZİN DEVRİMCİ YAKLAŞIMI

Partimizin önünde bulunan önemli bir sorun da kadınların örgütlenmesi sorunudur. Kadınların mücadelemize katılım derecesi yüksektir. Özellikle elverişli koşullar oldukça, erkek kesimlerden daha yüksek bir katılım gösterdikleri açık olan bir durumdur. Bu kadın kesimlerini örgütlemek, katılımlarını yoğunlaştırmak bir örgüt ve mücadele sorunudur. Bu konuda yaklaşımın ne olması gerektiğini daha önceki açıklamalarımızda ortaya koymuştuk. Bunların gerekleri yerine getirildiğinde, devrimimizin güçlü bir yedeği de harekete geçirilmiş olacaktır. Bu konuyu, yeniden ele almayacağız. Yapılması gerekenler daha önce belirtilmiş ve çözümlenmişti.

Sorunun diğer bir yönü ise, Partı saflarımıza bu konuda ortaya çıkan sorunlar ve Partı yaklaşımının gerektiği biçimde tutturulamamasıdır. Partı saflarımız, tüm toplumu egemen olması gereken ilişkilerin yaşanması gereken bir alandır. Burada yaşanan doğru ilişkileri, toplumda egemen kılmamız mümkün olacaktır. Bu bakımdan Partı saflarımız, toplumu adım adım taşırılacak olan ilişkileri çok önceden yaşamaya başlayacaktır. Toplumda gerçekleştirilmesi gereken değişiklikler önce burada yaşanacaktır. Bu nedenle, Partı saflarımızda diğer konularda olduğu gibi, bu konuda da doğru ilişkilerin yaşanmasına ve tutturulmasına önem veriyoruz.

Diğer konularda olduğu gibi, kadın hakları ve özgürlüğü sorunu konusunda da bir hayli kapsamlı çözümlemelerimiz oldu. Bu konuda yaşanması gereken doğru ilişkilerin neler olması gerektiğini ortaya koyduk. Bu konuda arzu edilen ilişkilerin yaşanmasından hala uzak olunması ve gelişen güncel durumun ortaya çıkardığı sorunlar, bu konu üzerinde de yeni değerlendirmeler yapmamızı gerektiriyor. Partı saflarımızda görülen yanlış ve yetersiz yaklaşımlar, bu konudaki doğru yaklaşımımızı, yeniden derinleştirerek ortaya koymamızı gerektiriyor.

Yaşadığımız önemli bir sorun da sosyal hareketlerde bir sorun olmakla birlikte siyasete da alabildiğine giren aile ve kadın sorunu olduğu biliniyor. Ve sorun çok önemli bir darboğazı da oluşturuyor. Aynı zamanda seviyeyi de epey tehdit ederek ve bu yönlü gelişmelere kendini çok kötü vuran bir sorun durumundadır. Biz bu konuda da tamamen devrimi yakalamak ve devrimi yaşamak istiyoruz.

Daha üzerini açmeğimiz hemen hemen ailenin gerici konumunu kullanarak adeta düşman tarafından el atılmadık bir devrimci kalmamış gibidir. Aile kanbağı, akraba ilişkileri vb. kullanılarak bu ilişkiler temelinde devrimci hareketimize karşı büyük bir saldırı vardır. Ve bu alan, gerçekten biraz da bizim toplumsal yapımızda ailenin işgal ettiği etkin konumu bilen düşman bunu iyi hesap ederek bilinçli, gıtlıkçe daha da artan karşı-devrimci faaliyeti dolayısıyla bir gericilik alanı durumundadır. Düşman bu alana adeta dört elle sarılmıştır. Dünya genelinde de, yine bu sorun kullanılarak, kapitalizm yaşatılmak istenıyor. Kadın değişik tarzda metalaştırılarak, sömürü düzeninin sürüp gitmesinde son derece uygun bir araç durumuna getirebiliyor ve o yönlü değerlendiriyor. Sosyalizm buna belli çözümler getirmek istemesine rağmen, köklü bir çözüm getirmedikleri için sosyalist ülkelerde de halen varlığını sürdüren bir sorundur. Ama geri kalmış, emperyalizmin, sömürgeciliğin, faşizmin tahakkumu altındaki halklarda bu sorun, tamamen bir devrim sorunu haline gelmiştir. Aynı zamanda karşı-devrimin de en çok bel bağladığı bir olaydır. Örneğin: Türkiye'de "Özal hanedanı" diye bir kavram icat edilmiştir. Bu hanedan içinde, "Semra sultan" gibi kavramlar da geliştiriliyor. Sözümona "kadın dayanışma konu", "kadın aile bakanlığı" gibi uydurulan kurumlar vasıtasıyla ve şanlı yeni bir kesilmiş gib kadının keşfedilmesini gündemde tutuyorlar. 12 Eylül'de toplumun düşürülmüşlüğünün en çok gözetlendiği bir alan kadının metalaştırılmasının kendini hayli artan bir dozajda ortaya çıkarması ve

kadının kullanılmasıdır. Özgürlüğün çok kutsal ulusal boyutu yerine, "cinsel özgürlük" adı altında tamamen toplumu tehdil edecek kadar sahte kadın hareketleri ve bazı anlayışların veya yaygın pratiklerin yaşanması ve dayatılması sözkonusudur. Bunlar, hep karşı-devrimin etkili olmasının bir yöntemi olarak geliştiriliyor. Kurdistan'a baktığımızda; yine bu toplumun ahlaki yapısını değerlendirerek geleneksel de olsa, "namus" anlayışını çarpıtıp, bir yandan onu tamamen bozarken, diğer yandan da onu sürdürmesi, son tahlilde sahte bir ailecilliği ve aile kurumuna sarılmayı dayatması sözkonusudur. Tüm bunlar bir de, Partiye çok kötü yansıyor. Partimin bu konuda kendini fazla silahlandırmamış olması ve bu alanda belli bir sorunu yaşaması kötü kullanılmak istenıyor. Partileşme sürecinde olanların henüz çok genç oluşları, aileden yeni kopmaları, yine kadın-erkek ilişkilerindeki ağır feodal etkiler, ortaçağdan kalma ne varsa hepsinin ilişkilere damgasını vurması gibi hususlar aşılmak istendiğinde en sosyoz burjuvazinin ikiyüzlüce ölçüleri daha doğrusu ölçüsüzlüklerine kölece boyun eğilmesi, dolayısıyla devrimci yaklaşımın, sosyalist yaklaşımın uygulama gücüne ulaşmaması durumu gelişmesinde kesin olarak önemli bir rol oynaması gereken bu büyük kitleyi harekete geçirmenin büyük önemi sözkonusudur. Naşılkı, "devrim kitlelerin eseridir" diyorsak bu aynı zamanda devrim sorunu, kadın kitlesinin devrime katılması sorunudur biçiminde de ifade edebiliriz. Şüphesiz bu kendiliğinden gerçekleşen bir katılım olmayacak. Bizzat kadının yaşadığı geriliğe karşı bilinçlenmesi ve savaşımı temelinde olacaktır. Ve bu katılım kadının kendi öz birliğinin, toplumsal özgürlüğe bağlanması oranında bir anlam ifade edecek ve değer kazanacaktır.

Halen kadrosal düzeyindeki faaliyetlerimizde bile doğru bir özgürlük anlayışının varlığından bahsetmek, hele hele bunun tam gelişti ğini, ve bizde seçkin temsilciliğini bulduğunu söylemek hayli zordur. Yalnız, kadın açısından değil, erkek açısından da bu böyledir. Simdi toplumun özellikle de feodalizmin, erkeğe bu konuda tanıdığı ayrıcalığın bizde neredeyse kör bir önyargı biçiminde etkisini sürdürmesi ve bunun en olağan, doğal özellik gibi kavranması, bu bağlamda erkek önyargısının hayli güçlü olması, bu konuda erkeğin kişiliğini dönüştürme gereğine zor yönelmesi ve çoğunlukla da duygusal ilişki ötesini bir türlü kendisine kabul ettirememesi, eşit, özgür kişiliklerin ilişkisini geliştirmeye güç getirememesine, kolay olan tarafa yönelmesine yol açıyor. Bu da devrimcileşmeyi epey olumsuz yönden etkilemektedir.

Gerçekten kadın sorunu saflarımızda halen etkili olan devrimci eğitim faaliyetiyle pratik mücadele içinde giderek gunluk yaşantımızda da devrimcileşmeyi sağlamamız gereken bir alan konumundadır. Bu konuda yapılan değerlendirmeler, sorunun tarihsel, ekonomik, sosyal, siyasal boyutlarını ortaya koymuştur. Geliştirilecek bir tartışmanın çerçevesi orada çizilliyordu. Bireysel sorunlara uygulanmasını da her bireyin kendisine bırakıyordu. Bu konuda alınan mesafenin fazla gelişkin olmadığını söylemek, herhalde yanlış değildir. Çoğunuzun duygusal, tepkici yaklaşımında, bu sorunun çözümlenmemiş olmasının etkisi buyuktur. Aile ile sağlıklı bir kopuşun yapılamması veya aile ile devrimci tarzda bir birleşmenin gerçekleştirilememesi belli bir rahatsızlık, gerginlik, aynı zamanda da zayıflık yaratıyor. Bizim böyle problemli bir ortamda ucuz çözumleri dayatmamız beklenmemelidir. Burjuva çözum yollarına kesinlikle başvurmamamız gerekir. Burjuva özgurluk, hele hele sahi "cinsel özgurluk" yaklaşımı içinde bulunmamız, objektif olarak karşı-devrimciliktir.

Gerçekten 12 Eylul faşizminin "cinsel özgurlük" diye tüm basınyayın organları vasıtasıyla körüklediği, neredeyse herkesin en çok uğraştığı bir konu da budur. Bazı burjuva yayın organlarına bakıyoruz; sanki tam sonuca gitmezlerse herkes en büyük eksikliği yaşayacakmış gibi bu konuya giriyorlar. Yani, adamın karnı aç, en ufacık bir kişisel hakkı bile yok, ama, cinsel soruna öyle bir daldırmış ki, toplumda tam bir afyonlama sözkonusudur. Hani bir zaman, nasıl "egemen sınıflar dini bir afyon olarak kullanıyor" idiyseler, aynı biçimde günümüzde de kadın, bir afyon gibi kullanılıyor. Eskiden bu rolu din görurken, bugün kadın görüyor. Tabı burada değer verilmesi ve özgur bir toplumun ölçütü olarak ele alınması gereken kadının toplumsal özgurlüğu değil, bilakis daha da köleleştirilmesi sözkonusudur. Ailenin özgurlüğünden ise bahs edilmez bile. Tamamen ailenin yozlaştırılması, metalaştırılması ve sevgi-saygı ortamından uzak bırakılması sözkonusudur. Yapılan tamamen çok özenle eğitilmesi gereken bir kurumun faşist sömurgeciliğin surdurulmesinde kurumsal bir araç olarak kullanılmasıdır. Ciddi devrim sorunlarından zihinleri ilgileri uzaklaştırmak için devrime aktılması gereken cabanın, enerjinin çok sosyoz bir biçimde bir gösteriye, çok gelişmiş bir reklam aracına; kadın nesnesine, yani ruhuna, kulturune değil de fizigine yansıtılarak tamamen etkisizleştirilmesi sözkonusudur.

Kapitalist-emperyalist sistemin genelde, özellikle 20. yuzyıldan itibaren gittikçe yoğunlaşan bir tarzıyla kadını bu tarzda kullanması, onu bir reklam ve gösteri aracına dönuşturmesi olayı yaşanıyor. Dinin geçmişteki afyonlaştırıcı etkisi yerine, gunumuzde kadının bir afyonlaştırıcı oge olarak kullanıldığı çok açıktır ve gunumuzde doğru en aşırı biçimlere sokulmuştur. Sinema, roman, muzik bu konuda böyle bir afyonlamanın aracı olarak kullanılıyor. Tamamen böyle yönelttiler ki, içeriğinden boşaltılıp, çok zorunlu uyuşturmanın aracı haline getirıliyor.

Turkiye burjuvazisinin esas itibarıyla bu konuyu yetmişlerde, militan devrimci gelişmenin kendini dayattığı bir dönemde böyle ele alması tesadufi değildir. Özellikle de 12 Eylul faşizminin soruna daha planlı, daha sistemli yönelmesi tamamen anlaşılırdır. Ve bu karşı-devrim amaçlıdır. "Toplumu uyuşturmak mı istiyorsun? Kadın-erkek ilişkilerini geliştir, kadını duşur". 12 Eylul'un temel sloganlarından birisi budur. Ve bunun için televizyon, basın, sinema, edebiyatta ve gunluk olarak bütun insanı ilişkilerde bu konuyu tersyuz ederek körükler, çığırından çıkarır. Zayıf insan zaten kendisinde değildir, onu ağzını yere çalarcasına düşürür ve istediği faşist rejimi sürdürür. Yapılan ve yapılmak istenen tastamam budur. Ve gerçekten bir toplumun duşurulmuşluk derecesi en çok kadın ve ailenin duşurulmuşluğunde somutlaşır, ölçu budur. Ne kadar devrim surasine yaklaşırsa, bu alanlarda yozlaşma da o oranda gelişirdir.

Özgurlüğe en çok muhtaç olunduğu; özellikle de siyasal, toplumsal ve ekonomik özgurlukler için kavganın en çok verilmesi gerekli-

ğı bir dönemde, sahte özgürlük anlayışlarının hortlatıldığını çok iyi biliyoruz. Özgürlüğün sahte konuları, sahte biçimleri devreye konuluyor. Şimdi Türkiye'de burjuva aile ve kadın ilişkilerinde bir patlama sözkonusuymuş! Bu doğrudur ve bu patlamada temel rolü oynayan sapık ilişkilerin meşrulaştırılması için felsefenin, edebiyatın, psikolojinin hatta bıçın tüm gücünün seferber edilmesi sözkonusudur. Sahte sorunlar ve sahte cevap yolları uzmanlığı için, çok sayıda teşkilat geliştirilmiştir. Hatta, bunların birçoğu sanayi sektörü haline getirilmiştir.

Daha da açıklabilirim ama bu kadarı bile gerçeği ortaya koymak için yeterlidir. Bundan çıkarılması gereken sonuç; faşist sömürgeciliğe karşı devrimci savaşımı ele alırken, bu konuya da ilkeli yaklaşmak, bu temelde sahte çözüm yollarına inkarcılığa kati surette sapmamak ve karşı-devrimin bu bir-

cımdeki saldırısını gözardı etmemektir. Burada esas yapılacak olan bu faşist saldırıya karşı da devrim silahına simsiki sekilde sarılmaktır. Bu büyük önem taşıyor. Solun gerçekten her ne kadar karşı-devrim tarafından tamamen tersyüz edilerek, sahte bir "cinsel özgürlük" konumuna çıkarılmış ve herkes buna bulaştırılmak isteniyorsa da, bizim açımızdan sorun tamamen ulusal kurtuluş ve toplumsal özgürlük sorunudur. Bu genel sorunumuzun bir parçasıdır ve "cinsel özgürlük"ten de öteye, tamamen kişiler yanı kadın-erkek arasındaki eşitsizliğin giderilmesidir. Ki, bu eşitsizlik, ekonomik, siyasal, sosyal, kültürel alanda kısaca toplumsal yaşamın her düzeyine sinmiştir. Bu alanlardaki eşitsizliğe karşı doğru bir mücadele verilmeden bu sorun çözümlenemez. Bu açıdan bu alanlardaki eşitsizliğe karşı doğru bir mücadele gerekir. Yoksa sorun kesinlikle karşı-devrimin lanse etmek istediği gibi bir "cinsel özgürlük" sorunu değildir. Hatta, bu tamamen özgürlüğü ortadan etmek, icarığından boşaltmak için yapılmaktadır. Dolayısıyla faşizm çok güçlü bir potansiyel oluşturduğu için, devrime mutlaka seferber edilmesi gereken ve katıldığında da devrimin zaferini mümkün kılacak olan bu kitleyi devrimin elinden almak, devrimi bu silahtan yoksun bırakmak için sinsi bir çaba içindedir. Ve bunun için bu sorun üzerinde çok çalıştığını, bu sorunun içeriğinden boşaltılmış biçimlerini ve sahtesini maddabazca dayattığını özenle görmek gerekiyor. Hele hele buna bir de toplumsal yapımızdaki o erken yaşlarda aile kurmanın bir anlayışı olarak oldukça etkin olduğu da eklenirse, sorunun çözümü katbekat ağırlaşmaktadır. Ki, bu yalnızca ekonomik-sosyal nedenlerden değil, daha çok güçlü olmanın, prestij sahibi olmanın bir amacı ve ahlaki değer yargısı olarak görülmesinden kaynaklanıyor. Toplumda ailesi büyük olan, çocukları çok olan prestij sahibidir, kuvvet sahibidir. komşularına boyun eğdirir. Kısaca o, eski kılan anlayışlarının hala sürüp gitmesi sorunu daha da içinden çıkılmaz hale getiriyor. Neden? Çünkü bunla ilgili olarak bu gunumüz tekelci kapitalizminin ailenin bu eski biçimiyle varlığını sürdürmesini olanaksız kılması, bu yolla daha büyük bir çelişkiyi aile içine sokarak herkesin de bir ailesi olduğuna göre, herkesi bu çelişkiye ortak etmesi bu içinden çıkılmaz durumu bir kat daha arttırıyor. Sokakta en yoz, lumpen kültür, aile içinde en ilkyüzlü bir namus ve aileye bağlılık anlayışı biçiminde karşımıza yalancı sahte bir tutum olarak çıkar. Çünkü, bu tip aileyi devrimin emrine vermeden, namuslu, onurlu kılmak mümkün değildir. Zira, karşı-devrim mutlaka üzerinde oynar.

İşte son gelişmelerden anlıyoruz ki, bu kurumun karşı-devrime alet edilmesi konusu üzerinde uğraşılarak, sorunun düşman tarafından neredeyse Partinin hemen bu-

Fincan YALÇIN / Emine AYGÜN / Adife SAKAK

rımdır.

Parti bu konuda, genelde bir çözümü ne kadar yaşıyor? Şimdilik kesin bir şey söylemedik ama bu konuda hakim kılınmak istenen ilke, ulaşılan çözüm, devrimci çözümdür. Şüphesiz bu mücadele ister. Tabi ki, sorunu salt bir aile gurur, erkeklik gurur, kadın gurur gibi ele almak için çok sal olmak gerekir. Hatırlıyoruz, bu konular, çözümlediğimiz gelişmeleri giderek Parti ortamına da yansıtmaya, doğru çözumleri buraya da taşırmaya çalıştığımız oranda düşmanın yaklaşımlarını niyetlerini de ortaya çıkarmaya başladık. Ve gerçekten Partimiz çok önemli çözüm gücü haline geldi. Bu böyle basit bir gelişme, veya çözüm değildir. Aslında büyük bir devgeçmiş toplumsal yapıda, hatta halen de geçerlidir. Dışımızdan ailemize birisi kulur mu etti, bu büyük bir kan davasına yol açardı. Toplumda egemen olmanın kendilerin çok dile getirdiği yar, kadın üzerinde egemen olmadır. Bu konuda ne kadar güçlü olduğudur. Egemenliği buna donuşturme yoluyla sahte egemenlik anlayışı diktatörlük anlayışına ulaşıyorlar. Halbuki kendisini yaman gösteren erkek, aslında rejim ve her turlu toplumsal baskı karşısında yenik tir. Fakat kadın üzerinde egemenlik kurarak bu egemenlik oranında kendisini tamamen sahte ve aldatıcı bir egemenlik konumunda tutuyor. Bunu da çok yakından gördük. Aynı zamanda bu sahte egemenlik yüzünden nasıl çarpık aile ilişkilerine içinden çıkılmaz nefes almakta bile güçlük çekilen kadın-erkek ilişkilerine yol açıldığını gözlemledik. Ama biz gerçekten çok ihtiyatlıydık ve bunları yasamadık. Çünkü olayın bilincindeydık ve bu ilişkilerin karşımıza çıkmasına nefretimiz vardı. Bir turlu kendimize yediremedik. Ve daha o zamandan beri sorune devrimci tarzda yaklaşmak gerekliğini ortaya koyduk. Tabii ki, çoğunuzun boylesine bir eleştirisel yaklaşımı sozkonusu değildir. halen ağır feodal etkilerle birlikte, hayli duygu yuklu basit yaklaşımlar yasanıyor. Eger boyle devam ederse bircok darbenin yenilmesi kacınılmaz hale gelir. Her seyden once kadro adayının kendisini bu konuda zaptedilmez tutkularından kurtarabilmesi, ya da bunları devrimci irade-ye tabi kılması onem taşır. Duygusal yaklaşım yerine, bilimsel yaklaşıma ulaşabilmesi, onu nefsine yedirmesi yani bir yerde kendi içinde, düşunce yapısında eşitliği kabul etmesi gerekir. Tabii bunu zor durumda olduğu için değil. Parti istediği için de değil. —Parti de isteme bir kendini devrimcileştirme sorunu olduğu için kabul etmesidir.

Bir de militanın zaafli olmaması gerekir. Her seyden once, devrim yılları insanın her turlu olanaktan yoksun kaldığı, aile kurmadığı hatta kurulan ailenin bile bozulduğu yıllardır. Dolayısıyla toplumsal ilişkilerin çoğunun koptuğu, çok az ilişkinin ayakta kaldığı bu ortamda, yeni ilişkilerin de kan-ateş içinde kurulması mumkun olmadığına ve butun bunların olumlu cozumunun ancak devrimin basarısı ve zaferiyle mumkun olacağına gore, militanın yıllarca kendini bu konuda ilişkisizlik içinde, yoksulluk içinde görmesi kacınılmazdır. Militan bunu bilerek, bu temelde "aileme gitti nişanlım gitti" evlilik sorunum ne olacak?" deyip, kendi kendini bu sorunun etkisi altında harap etmemelidir. Kendini harap edecağine devrim yılları boyle yıllardır. Anadan babadan oğuldan kızdan eşden dostlan kopma yıllarıdır. Bu zor yıllar yeni bir dunyanın kurulusunda yaşanması kacınılmaz olan bir evredir. Bu açıdan bu konuda buyuk fedakarlık gostermek gerekir ve bu fedakarlığı yaşamak onemlidir demekdir. Bu donemlerde sadece eskiden değil, hatta eski olması da şart değildir. insan normal ilişkilerden de cok sevdiklerinden de kopabilir. Militan kişi için bu dogaldır. Bu konuda da fedakarlık yapılır. Cok olanaklar da elde olsa militan diyecektir ki, bizim için gerekli olan yeni toplumsal duzenlenişi sağlamak, yeni ilişkiyi sağlamak ve bunun temsil gucu olmaktır. Bu da basılı basına bir mucadele sorunudur. Guc ister, caba ister. Militan bu buyukluğu gosterecektir. Lafta değil, nefesine yedire yedire, bu konuda devrim donemnin kendisini yaşaya yaşaya pratikte de cozum sahibi olacaktır. Bu çok zor surectir. Fakat yeninin doğusunu sağlamak için bundan başka bir yol da yoktur. Eskiyi olduğu gibi yasayalım, yeniye ulaşmak için cabaya gerek yoktur dersek bununla devrim gelişsi mi? Kendi kendimize aldatmamak gerekir. Ilk koyumuzden koptuğumuzda, birçok tutkuyla bağlı olduğumuz seylerden kopmak zor geliyordu, bu nedenle biz de birkaç damla gozyaşı dokturk ama, bir bakıyoruz ki tum bunlar şimdi cok gereksizdir. Devrimci bir konumu yasamak açısından bu kacınılmazdır. Dostluğa, aileye, mahalli hemşehrilik bağlarına değer vermediğimizden de değildi. Bunların artık geride bırakılması, aşılması gerektiği ve dev gibi Parti ilişkisi ulusal kurtuluş ilişkisi cağ ilişkisi kendisini dayattığı için eski ilişkilerden

Devamı 27 sayfada

Diyarbakır-Hani direniş şehitleri eğitim devresinde Parti Önderliğinin diploma töreni ve kapanış konuşması

"Fırtına gibi esen gerilla olmak, dönemi kazandıracak yöntemdir"

Mahsum Korkmaz Akademisi'nin değerli öğrencileri!

Parti ve ulusal kurtuluş tarihimizde her bakımdan içinde bulunduğumuz koşullara ve önümüzdeki görevlere hazırlanmamız için çok önemli bir görevi kısmen gerçekleştirmiş bulunuyoruz.

Büyük bir coşkuyla değerlendirme yapmak gerekirse, bizzat kendi özgücümüzü konuşturarak bugün gerçekleştirdiğimiz bu hazırlık, bizi kördüğüm olmuş kademimizi çözmede en iddialı bir konuma getirmektedir. Tarihimizin devrimci çözümünde erişmiş bulunduğumuz bu seviye gerçekten kıvanç vericidir. İlk defa bu kadar derli toplu, kapsamlı bir biçimde görevlerin üzerine yürümeye hazırlanmış bulunuyoruz. Eğer bunları içinde bulunduğumuz dönemin, gerek düşman, gerek halkımız açısından ortaya çıkardığı gelişmeler ışığında değerlendirir ve dolayısıyla görevlerimize yüksek bir bilinç ve onu hayata geçirecek büyük irade gücüyle yaklaşırsak, göreceğiz ki, oynayacağımız rol, gerçekten şanlıdır.

Partimiz büyük çabalardan sonra bu son hazırlığı mümkün kılabilmiştir. Büyük inadımız, büyük çabalarımızla bugünleri ortaya çıkarabildik. Düşman bizi önümüzdeki dönemde arzuladığımız gelişmeyi sağlamaktan bütünüyle alıkoymak için elinden geleni yapmıştır, yapmaktadır. Ama bir sanım gerilememiz şurda kalsın, bıtıkısı ilerlemenin bizden yana olduğu bütünüyle açığa çıkmış durumdadır.

Biz, şüphesiz yaptığımızın bir hazırlık olduğunu çok iyi biliyoruz. Asıl büyük çabanın, başarı ve pratiğin bizzat kendisi olduğunu belirtiyoruz. Zulmün kapkaranlık dünyasından gelindiği bilinmektedir. Halkımız, halen dünyanın hiçbir halkının içinde bulunmadığı bir konumu yaşamaktadır. Düşman, acımasız, onu insan yerine koymayan, sadece baskıyı değil, ona her türlü hayvanca muameleyi layık gören bir uygulamanın içindedir. Son amaç olarak da, o asırlık, politikasını, son bir çırpınışla da olsa amacına ulaşması için onu tasfiyeye çalışmaktadır. Bu son derece tehlikeli ve hiçbir biçimde kabul edemeyeceğimiz ve içinde insanlıkla bağdaşmayan ne varsa onun, yani zulmün, insanın düşürulmüşlüğünün her çeşidinin bulunduğu ve gerçekten onunla savaşmak için her şeyin yapılması gerektiği, sıradan insanı durıustlüğün varlığı halinde bile insanın en büyük direnişeri göstermesinin tarihi bir görev olacağı bir durumdur. Baştan beri bizim bütün çıkışımız ve temel çağrımız budur. Bunu hiçbir zaman kabul etmedik, insan olmaya karar verdiğimiz, dürüst namuslu bir halk evladı olmaya karar verdiğimiz günden bugüne kadar, biz tamamen bu bilinçte ve kendimizi tanıyarak yaşadık.

Gelinen nokta, daha fazla bilinçlilik ve kararlılıktır. Azimle yürüme cesaretidir. Yüksek fedakarlık gücümüzdür. Böylesine önemli tarihi dönemlerde, kazanmanın bazı şartları vardır. Bunlar; önüne dikilen görevlere yaklaşımda doğru çözüm getirme ve son derece öndercе oynanması gereken roldür. Bu rolün, bütünüyle açıklandığı biçimde oynanması, bunun için yine sıkıça ve gerçekten duşürulmüşlüğümüzün esas nedeni olan ve bizzat düşmanın körüklediği, en önemli dönemlere kendimizi hiçbir biçimde kabul edilmesi gereken yanlışlarla yaklaştırmamak ve ilerleme tutkumuzu doğru çabalarımızla bütünleştirerek böylesi dönemlere yansıtmadan aşmak olağanüstü bir önem taşır.

Sizlerin bu dünyanın içinden daha dün geldiğiniz biliniyor. Ve bunun ağır etkilemesi altında olup, ondan birçok olumsuz pullar kaptığınız çok açıktır. Ama bugün gerçekten bundan epey kopmuş ve kendi kaderini çizme konusunda epey netleşmiş, bilinç kazanmış, irade gücü haline gelmiş bir durumda olduğunuz bir o kadar da gerçektir. Yine durum böyleyken, o halde biz ne demeliyiz?

Şimdiye kadar denilebilir ki, Partimizi aydınlatmada, görevler konusunda, onların doğru gerçekleştirilmesinde, gerçekleştirilirken de, kabul edilmesi gereken yanlışlarımızı ve hatalarımızı aşmada üstün çabalar sergiledi. Bütün gücünüzle elbette bunlar üzerinde duracak, azami sonuçları alacaksınız. Bir kez daha, biz yine düşmana karşı mücadelenin gereklerini yerine getirmek zorunda olduğumuz bilinci ve bizzat kendi beynimizle, yüreğimizle kazanmamız gereken tarihi görevlerimiz üzerine yürürken, o ne düşünmektedir? Bunun mutlaka derin bilincinde olmak gereği vardır. O son bir çabayla ve gerçekten siyonizmin Filistin halkına, Güney Afrika ırkçılığının siyah Afrika halkına yaptığının da çok çok ötesinde, o içine sığınmış olduğu gerici tarihsel zırhıyla ve dayanmış olduğu uluslararası gericilikle ittifak halinde, adeta bir hırsızın mal çalması gibi, bu büyük yok etme politikasını, her türlü baskı ve sahtekarlıkla birlikte kotarmak istiyor. Bu herhangi bir kotarma değildir. Son bir takatle bütün insani değerleri çiğneyerek ve ne kadar avantajlı varsa hepsini sadece ve sadece bu tasfiye ve imha işinde kullanarak hainane emelini gerçekleştirmek istemektedir.

Çok iyi biliniyor ki, insanlığa karşı gerçek bir soykırım olan bu politikayı sürdürmek mümkün değildir. Ama, şu da çok iyi biliniyor ki, bir yılan gibi ağzına aldığı, lakin, halen tam çiğneyip yutamadığı bir lokma gibi bu halkı yara-bere içinde bırakmıştır. Kendisinin karşısına dikip ağzında —ve eğer inersa— midesinde parçalaması, onu gebertmesi de sözkonusu olabilir. Şunu da biliyor: O çok büyük bir lokmayı çiğneyemeyeceği, çiğnersa midesinde bile eriteemeyeceğini bildiği halde bunu yapıyor. Ama ne de olsa, bir vahşidir; vahşiler yemede sınır tanımazlar. Bu tip yaratıklar sadece ısırırlar, zehirlerler, yutulduysa yutuldu, yutulmadıysa bırak ölü yaşasın. Bu fazla umurlarında değildir.

Türk faşist sömürgeciliğinin bu tarihsel karakteri en tehlikeli bir biçimde günümüzde karşımıza çıkmıştır. Fakat baştan beri büyük çıkışımızın gerekçesi olan bu politika sürdürülemez. Çağa, bu kadar insanlık suçu olan bir soykırım dayatılamaz. Sınırlı bir silkiniş, biraz kendi kimliğine kavuşma bile onları suçluluğu yakalamaya kafidir. Dolayısıyla ne pahasına olursa olsun, tarihin bu her şeyiyle çiğnenmesi anını biz ona pahalıya ödettirmeliyiz. Tek birimiz de olsa, gerekeni yapmalıyız ve bu tutum insanidir. En insanıdır, en gerekli olanıdır ve mutlaka da sonuç aldıracaktır. Başka hiçbir şey PKK'nın çıkışını izah edamez ve nitekim bugün ortaya çıkan da tamamen bu iddianın gerçekleşmesidir.

TC'nin yürüttüğü politika beyhudedir ve lakin asırlık bir gelenektir; dünyanın üçkıtasında bütün dünya halklarının üzerinde büyük bir egemenlik deneylmi var. Hepsi de kurtulmuş elinde, en sona halkımız kalmış. "Artık bu kadarı elimden gitti, ben bunu rahatlıkla yutmalıyım. Başka bir seçenek bırakacak durumda değilim" diyor ve bu emelini gerçekleştirme iddiasını yaşıyor. Daha fazla bölünme, gurur-una çok ağır geliyor. O milliyetçilik dediğimiz, o kendini insanlığın içinde tek sanan, bu tıpkı faşist ideolojinin bir özelliği olarak vatanın birlik-bütünlüğü uğruna —sözümona aslında böyle bir şey yoktur, iddiası budur— yapmayacağı hiçbir çılgınlık yoktur. Bu da faşizmin bir iddiasıdır, uygulamasıdır. Çok çeşitli nedenlerle o tarihindeki bütün egemenlik altına almanın, bunun için yaptığı büyük katliamların, yine egemenliğinin parçalanmaya yüz tuttuğu bu dönemde de büyük katliamların büyük tecrubesine sahiptir.

İşte bu tecrübenin son hışımla tam başarı için halkımız üzerinde denenmesi sözkonusudur. Ve bunun da son dönemini yaşamaktadır. Bu politika, gerçekten insanımızı her türlü insanı değerden, uzaklaştıran, dünyanın en eski halkı olduğumuz halde, bugün dünyanın her yönüyle en geriisinde sayreden bir halk konumuna, hani dili olmayan dağlı halk diye bir tabir de ortaya çıktı. Bir Batılı yazar, bunu böyle belirliyor. Gerçekten dili olmayan bir dağlı halk durumuna gelmemize yolaçan bir politikadır. Bu, küçük bir kabilenin bile yaşadığı bir durum değildir. TC'nin bu kadar büyük bir suçu halkımız üzerinde işlemesi sözkonusudur. Eğer bunun bilinci ve hesabının sorulması çabası olmazsa, bizim yaşamın hiçbir belirtisine sahip olmayacağımız, iddialarımızın ise tamamen kof olacağı çok açıktır.

Bütün bunlar bizi son derece duyarlı ve sorumlu kılar, muttaka gereklerinin yerine getirilmesini ve onsuz hiçbir yaşam belirtisine bile sahip olamayacağımızı açıklar.

Düşmanın bu tip tarihinin nasıl geliştiğini biraz biliyoruz. Ve yine günümüzde kendine bazı muttefikler seçmiş, bazı politikalar icra ediyor. Uluslararası ittifak politikasının özünde bu gerici ve gerçekten günümüzde bütünüyle faşist politikasının bir gereği olmaktan öteye bir şey değildir. Geliştirmek istediği bütün dış ilişki, ittifak, hainane, yok edici bir politikayı uygulamak ve ayakta tutmak içindir. Bundan ötürü bu politikaları geliştirdikçe geliştirmek istiyor ve gerçekten onunla ilişki, ittifak içinde olanlar onun bu hainane, imha edici politikasının pek de farkında değiller. Neden değiller? Sömürü, emperyalist çıkar, uluslararası tekeller kördür. En az kendileri de bu suçu iştirak etmişlerdir. Kararları için bu desteği TC'den esirgemeyecek kadar gericidirler. Devlet çıkarları yüzünden sosyalist ülkelerin bile dış politikası gerekirse tek laf dahi etmeyecek kadar oportunistçedir. Ve çıkarcıdır. İlişki mi geliştiyor, bunun için her şey mubahtır. Bu, büyük bir ilkesizliktir ve bu uluslararası sosyalist harekete dayatılan ve kabul edilmesisi gereken en büyük hastalıklardan biridir.

İşte düşman, bunu da çok kötü kullanıyor. O, bu ittifakları, ilişkileri günümüzde her zamankinden daha fazla, güya kendisine göre bu sorunun halledilmesinde kullanmaya çalışıyor. Örneğin, en son klasik kuvvetlerin indirilmesi sorunu ortaya çıktığında, Sovyet hududundaki bütün birlikterin azaltılmasını kabul ediyor. Yalnız ve yalnız Kürdistan sınırlarında dilediği kadar kuvvet bulundurmasını bir NATO-Varşova Paktı'nın silahsızlandırma politikası içinde ön görüşmeler, bir ön protokol yoluyla çözüme kavuşturmaya ve kabul ettirmeye çalışıyor ve kabul ediliyor. Bu şunu gösterir: İki temel ittifak, düşman açısından değerlendirildiğinde, kullanılmak istendiğinde, bu ittifaklarla ilişkiden temel alınan ilke, sadece Kürdistan halkının üzerinde güç kazanmak ve bunu sınırsız baskıyı daha da sürdürmenin hizmetine koşmaktır. İspatlanan da budur. En son olarak bu karşımıza çıkıyor. Başta da niyeti budur. O, sosyalizmden korkarken en çok bir gun gelir, o faşist emellerinin geri tepilmesinde bir tehlike ve bir muttefik olur diye bu ittifaka yani NATO'ya girdi, benzeri bütün dış politikasını böyle ayarladı.

Şimdi dünya biraz değişikliğe mi gidiyor, yumuşama belirtileri mi ortaya çıkıyor. Bu şefer telaşla NATO'yu bırakıyor, iste "gerekirse NATO'yu gözden geçiririz, yeter ki bu bizim hainane politikamıza göz yumulsun." Bu seler hani, tıpkı kurtuluş savaşında olduğu gibi, "Doğu'ya, sosyalist ülkelere yaslanırım" buna çıkıyor. Eğer bir inceleme imkanı olsa görülecektir ki bütünuyle devletin onde gelen kadrosu yakın ve içinden geçtiğimiz dönemde tüm gücünü böyle seferber etmektedir. Bununla kurtarmak istediği ise sadece kısa bir süredir ve bu kısa sürede gerçekleştirmek istediği bir halkın değişik bir biçimde, biraz daha örtbas edilmiş soykırımıdır.

İçinde yaşadığımız ve yakın kısa dönem içinde gerçekten çok alçakça, ondan da öteye vahşyane, barbarca bir politika dünyada belki de son kez halkımız üzerinde sonuç almak ister. Halkımızın içinde bulunduğu buyuk geri konum, bunun yol açtığı bilinçsizlik, her türlu duşurulmuşluk, halsizlik, mecalsizlik, iradesizlik, şaşırtılmışlık, neyi nasıl yapacağını bilmekten alıkonulmuşluk, kendi çıkarını görremeyecek kadar her türlu provokasyona uğramışlık, duşmanın çıkarını gunluk olarak ve her yönüyle yaşamak zorunda bırakılmışlık TC'ye belli bir cesaret vermekte ancak kendisi için bilinçlenmeye ilk adımını atmış olması ve bunun için biraz çaba, biraz orgütlenme gereğini duyması, bu yonuyle bir gelişmeyi yaşaması onu çıldırtmakta ve "başını bir kaldırırsa butun dunyasını yıkarak sonunu getireceğin görmektedir. Bu bir anlamda doğrudur. O yüzyıllık imparatorluk geleneği günümüzde cumhuriyetle birlikte faşistleşen ve daha azgın hale gelen bu gelenek, dirilmecesine yok olup gidecek. Bu sovenizmdir. Bu, ancak faşist ide olojilerin türetebileceği bir şovenist milliyetçiliktir.

Onunla birlikte şüphesiz Türk halkına bir şey olmayacak ama, o bunu ulusolarak yokolma-varolma sorunu biçiminde görüyor ve gösteriyor ki, bu, her faşist rejimin yaptığı bir değerlendirmedir. Butun ulusa şunu söyluyor: "Eğe bunlar başkalarını da bunu onleye mezsek, ulus olarak varlığımızın sonu olur." Ve inandırmak için he şeyi yapıyor. Devletin bütün da yandığı olanakları bunun için kullanıyor. Ve geliyoruz. 12 Eylül faşizmine.

Bu rejim, şüphesiz gıdasını imparatorluktan. Kemalizmden alır, kendisi zaten bunların en gerici, en tükenmiş, en çürümüş, yoz bir ürünüdür, dönemidir. O ilklerine kadar bu felsefeyle ömrünün sonuna gelmiş bir politikanın sahibi olarak, ona son bir yaşam hakkı vermenin sorumlu gücü olarak tarih sahnesine çıktı. Bunlar biliniyor, faşist ordunun sürü güdüsüyle birbirine bağlı kesimleri, ekonominin gerçekten en soyguncu, tamamen parayla oynayan, hiç çalışmadan tarihin görülmemiş vurgununu yapan kesimdir ki, bu vurguntar ne Osmanlı İmparatorluğunda, ne cumhuriyetin daha önceki dönemlerinde sözkonusudur. Bunu birazcık düşünmesini bilen bütün burjuva aydınları görüyor. Devlet biçiminde ordu egemenliği, faşizmi —ordu eliyle faşizm— ekonomi içinde en asalak, en kapkaççı ve gerçekten haraca bağlayan bir holdingci-tekelci ve yeni yetme bir gruhı yaratmıştır ve bu gruhı ilklerine kadar vatanı soyuyor, satıyor, komisyonculuk alıyor. Bu, onu milyarder kılıyor. Tarihini satıyor, en güzelim beldelerini satıyor. Yaşayanlar yabancılardır, Türkiye halkı da değildir. Ve yine tarihin hiçbir döneminde Türkiye halkı, kendi efendileri tarafından bu kadar dışarıya satılmadı ve başındakiler bu kadar vurgun-haraç yemedi, bu bir gerçektir.

Son derece gözü dönmüş gürruhtur bunlar. En kutsal, en dokunulmaması gereken değerleri, özcesi her şeylerini satılığa çıkardılar. Bugün Türkiye'de artık en son satılacak ne kalmış? İnsanların organları. Yeryüzünde ilk defa bu Türkiye'de oluyor. Ve herkes organlarını satmak için Batı'ya gidiyor. Hani, ahlakını çığneyip kendini satabilir, mali-mülkünü elden ucuz çıkarabilir. Fakat, fiziki gövdesinin bazı organlarını satmak daha yeni ortaya çıkıyor. Bu gürruhun Türkiye insanını ne hale getirdiğinin yine çok açık bir örneği oluyor. Bunların gerçekten vatanseverlikle de ilgileri yoktur. Türk vatanseverlikleriyle de ilgisi yoktur. Hiçbir zaman Türk halkının bugün yaşadığı topraklar dışarıya bu kadar peşkeş çekilmemiş, yabancı sermayenin egemenliğine —turizmciliği geliştirme adı altında— sokulmamıştır. Kendilerine göre dört milyon yabancı geliyor, bundan ötürü, bütün güzelim beldeleri bunlara hasretliler. Neymiş? İşte para geliyormuş! Para geliyor ama, bu gürruha geliyor.

Ve yine Türkiye insanı üzerine hiçbir zaman bu dönemdeki kadar beyinsizleştirme, yüreksizleştirme politikası gerçekleştirilmedi. Bu daha çok önemlidir. Çocuk insanlar ortaya çıkarılmış. Çocuklara da burada toz kondurmamak gerekir, çünkü onlar ne de olsa ileride büyüyüp akıllanacaklar, yürekli hale geleceklerdir. Kaldı ki, çocukların da akılı ve yüreği, yine bunlar eliyle çocuklaştırılan ama cüceleştirilerek çocuklaştırılanlarınkinden çok ileredir. Bunlar, Türkiye insanını bu kadar küçülttüler. Gerçekten Türkiye insanı bugün dünyada en küçültülen, hem de gözden düşürülerek bütün insanı değerlerinden soyutlandırılarak küçültülen insandır. Gerçekten eğer biraz akıllı olsalardı, biraz direnç gösterseldi, insani özelliklerini yaşar olsalardı, isyan etmemeleri için hiçbir neden yoktu. Bugün en gerici monarşilerde bile, yüzde onluk bir hayat pahalılığı bir isyandır. Türkiye'de nerdeyse bu her gün yüzde ondur, yüzde beştir. Ama Türkiye'de ses yoktur. Bu Türkiye insanının küçültülmüşlüğünün, zayıf düşürülmüşlüğünün diğer açık bir göstergesidir.

Düşürülmüşlük, her düzeydedir. Beyinde olduğu gibi, yürekte de temel anlayışta olduğu kadar anlaktadır, siyasette olduğu kadar ekonomidedir. İnsanlar Batı'da sömürülür ama, sömürü hiçbir yerde bu kadar değildir. Sömürü, ekonomik içerikli olabilir. Hiçbir zaman ahlaki düzeye kadar —bu kadar— indirgenemez. Siyasi baskılar her yerde vardır ama, hiçbir yerde Türkiye'de olduğu kadar depolitizasyon, politikadan uzaklaştırma, tersine faşist politikacılığı bir fığıran gibi onlara oynatma gerçekleştirilememiştir.

Türk faşizminin gelişim tarihi biraz iyi incelenirse, dünyada bir eşi daha olmadığı ortaya çıkıyor. Gerçekten Hitler üzerine çok şey söylenmiştir, insanları nasıl faşistleştirdiği, hepsini bir koro halinde ayağa kaldırdığı, yürüttüğü; evet, bunlar çok iyi konulmuştur. Dünya da bu konuda son derece aydınlatılmıştır, ama gerçekten hiçbir yerde Türk faşizminin örtbas edilmesi kadar ve kendisini olduğundan başka türlü göstermesi ve bunu da önemli oranda başarması kadar büyük bir tarihi sahtekarlık da görülmemiştir. Gerçekten böyle bir şey hiçbir yerde görülmemiştir. Bu, Türk faşizminin bütün dayanaklarıyla ne kadar usta, ne kadar tehlikeli olduğunu da ortaya çıkarıyor. Bu bir gerçektir.

İşte bu düşman günümüzde bu niteliklerini en çok kusarak sonuç almak istiyor. Kendi halkına bunu yapan, kendisi için başkaldırı halinde bir ölüm-kalım durumuyla karşı karşıya geldiğini her gün histerik bir biçimde söyleyen, halkımız karşısında neler yapmayacaktır?

Eğer, Hitler'in esir kamplarındaki kırım hareketlerini yürütmuyorsa, bu insanı bazı özellikleri yaşadığı, soykırım suçunu işlemekten uzak bir durumda olduğunu göstermez. Bilakis, yaşarken soykırım ustalığının en ustaca geliştirildiğinden ötürü bunu yapmıyor. Fiziki bir-iki soykırım bu işi bitirirdi, ya halkımız lehine bitirirdi, ya da aleyhine. Bu bir sonuçlanmadır, çözümlenmedir. Böyle sonuçlanmırmıyor. Bu bizim için çok iyi olurdu. Bir soykırım, ona karşı büyük bir direnme; Ve bu da bir kurtuluştur.

Yaşarken soykırımı yürütmek asimilasyondan tutalım, işkencenin hiçbir biçiminin esirgenmediği bir soykırımı yürütmek! Yalnız tutukluların üzerinde dokuz yıldır bir idam ipini salıyor. Bu bir soykırım tehditidir. Ve gerçekleşmesinden bin kat daha kötüdür. Ve yeryüzünde bir örneği daha yoktur; ne tarihte, ne günümüzde. Dokuz yıl sen idam ipini sallayıp her sabah "seni öldureceğim", bir insana bunu hissettir, işkencenin en vahşisini uygulamış sayılırsın ve tüm halkımız üzerinde bugün bu, en yaygınca ve en vahşice uygulanıyor. Ve gerçekten yaşamak artık mucize da değil, ya bir çılgınlık ürünü olabilir ya da bir işkence ürünü olabilir. Bugün işte çılgınca bir işkence durumu yaşanıyor.

Buna biz daha çok küçükken yaşam diyemiyorduk. Ben kendim, cehşetle kaçıyordum. Henüz bilinçlenme yoktu ortada, fakat kendini hissettiriyordu.

Evet, çılgınca bir işkenceli konumdur. Halkın yaşadığı aklı başında olanların, birazcık kendine saygısı olanların yaşayacakları bir yaşantı değildir. Bu anlamda büyük vahşi, barbar bir güçle onun elinde böylesine çılgınca bir işkenceli konumu yaşayan halkın, yaşadığı savaşımını yaşıyoruz. Bu statüyü şimdiye kadar şu veya bu sessizlikle, sahtekarlıkla, sindirmekle, aldatarak biraz getirebildi. Partimiz buna "artık yok, bu biçimde götüremezsin" dedi. Bu büyük çıkışı yaptı. Ve dedi ki, "savaş bundan sonra daha değişik olacak"

O bunu sezdi, duydu ve daha fazla olarak "bunu daha değişik bir biçimde sonuçlandıramaz mıyım, bunun için elden gelen son kozlarını oynayamaz mıyım" biçiminde bir arayışa yöneldi. 12 Eylül faşizmi bunun adıdır. Türkiye'nin balkı de bir çırpıda tasfiye edilecek o mahalli halk güçlerini rahatlıkla, hiç de böyle bir rejime başvurmadan tasfiye edeceğini, o kendine sivilburjuva, bugün, "muhalifleri" diyenler de biliyor. Niye her şey 13 Eylül'de halledildi de 11 Eylül'de halledilmedi? "Kasıt var" diyorlar. Ve biraz da doğru. Ama söylemek istemedikleri diğer gerçek şu: 12 Eylül faşizmi aslında bir halkın tarihi bir aşamayı yaşamasının döngüsünden geçtiğini gördüğü için bu rejime sarıldı. 12 Eylül faşizminin o tarihten devredildiği bütün ittifaklarında yansıyan Türk burjuvazisinin bütün ruhunu kendi şahsında bir kez daha somutlaştırıp daha sonuç alıcı, bilirici hale getirmesi de bundandır.

Ve biz, ne kadar geri, bilinçsız, kendi kaderimiz konusunda iddiasız olursak olalım, işkenceli yaşamı kabul edersek edelim, yine de birileri ortaya çıkıp "bu biçimiyle sürdürülemez, dolayısıyla faşizmin bu en son temsilcilerine karşı da yapılması gereken işlerimiz vardır, devam edilmelidir" diyecekti. Böylesi bir durumun ortaya çıkması da sözkonusu olabilirdi. Bizim bu faşizme karşı direnişimiz daha sonra böyle gelişti. Bu şüphesiz, en azından düşmanın ilklerine kadar yaşadığı ve politika diye hortlattığı çılgınlıkları karşısında bizim de son takatimizle son nefesimizle ona karşı dikilmeyi bilmemiz, yapılması gerekenleri yapmamız gerekirdi. Hiçbir bahaneyle bundan uzaklaştırılamazdı. Böylesine bir dönemin gerekleri yapılacaktır. Kararlılığı ve halkımız adına olumlu yönde "olmazsa olmaz" koşuluyla, yani, "tümüyle fiziksel yok olma koşuludur ama, bu politikanın varlığı altında yaşamak kabul edilemezdir" yaklaşımı ile yaklaşmak, bilinç duyma, ruhu yıtırmeme, yaşam emarelerimize güç kazandırmaktır, Parlamizin de politikası buydu. Bu iddiamızı biz de, son derece güçlü geliştirmek istedik. Yola çıktığımız zemini bilmiyor değiliz. Yine ayağa kaldırmak istediğimiz halkın yara-bere içinde, verecek çok az şeyi olduğunu da biliyoruz. Ama yine kendine saygılı olmanın başka bir seçeneği olmadığını da biliyoruz. Bu bizi çok sınırlı olanaklar içinde yapılması gerekenin azamı yapılması zorunluluğuyla karşı karşıya getirdi. "Ölüm-kalım gunudür, çok sınırlı ve gerçekten nefes nefese bir şeyler yapılabilmecek mi, kurtarılabilmecek mi?" Bu soruyu yöneltiyor ve gerçekten her tarafı yıkılıyoruz. Ufak bir direnme imkanı, ufak bir savaşım aracı görülüyor mu, bundan başkası da yapılamazdı.

Gözümüzün önünde bir halk tarihin karanlıklarında kayıbetilirmek istenıyor, ne kadar geri ve konuşamaz, düşünemez, elini kaldıramaz durumda da olsak, kendimize her türlü düşürülmüşlüğü yakıştırsak da, yine de bir insan kulu çıkıp, "yahu bu böyle götürülemelidir, böylesine ucuz bir yıtırılış kabul edilmemelidir" diyecekti ve sahip çıkılan rol da buydu. Partimizin bu yaklaşımı, temelidir. Sizleri bu noktaya getiren de bu politikanın zorunlu bir sonucudur ve bu politikanın dışında hiçbir yaklaşım, Kürdistan halkının yıtırilişine bir çare olamaz. Bugün gerçekler bunu herkese biraz daha açık gösteriyor ama, baştan da biz bunun bilincı, şuuru içindeydik. Bu bizi yönlendirdi. Bu bizi değil saatlik, günlük, aylık: baştan günümüze kadar bir maraton yarışı içinde tehlikeyi olduğu kadar zaferi de yine öyle gören, Atina'ya haber götüren maratoncunun durumu gibi koşar bir vaziyette tuttu ve bizi bu hızla günümüze getirdi. Koşumuz yerindedir, yapılması gerekendir.

Bugün her zamankinden daha fazla ne kadar yerinde, ne kadar son bir çırpınışta bir halkın insanlık ailesinin içinde yaşamaya değer konumda olduğu, bunun çabasının mutlaka sergilenmesi gerektiğini yalnız biz değil, halkımız da anlamış bulunuyor ve gerçekten hala "çok vicdanlıydılar, iyi, adil kararların sahibiydiler" diyemeyeceğimiz, çağımızın güçleri de görmeye başlıyorlar. Bu anlamda biraz kazandık. Kazandığın nedir? kazanılan bir ulusal bağımsızlık değildir, bir halk özgürlüğü değildir. Biz daha bunun çok gerisindeyiz ama, yine en az bunlar kadar değişeli kazanımlar vardır. Bu, işte böylesine zulmün alacakaranlığında, en kötü bir biçimde, Hitler kamplarındaki soykırımlarından da daha tehlikeli bir insanlık suçu olan soykırımla yıtırılıyoruz. Bu iddia, bunun yürütücü gücünün ulaşmak istediği, gerçekleştirmek istediğini tam başaramaması anlamında biz kazanmışız. Bu, bizim onun dayattığı bu yok etmeyi parçalamamız, bunun için gerekli olan bilinç ve irade gücünü, bu politikayı en azından bu biçimiyle sürdürmeme, konumunu yaratan halk gerçekliğini ve çağında dikkatini çekmeyi başarmamız anlamında kazanmışız. Mesela, herhangi bir halkın başında direnişi götürmek değildir. Mesele, rahatlıkla örgütlenmeye ve direnmeye çekilebilecek bir halkın zaferi de değildir. Bunlar, dünyada çokça görülmüştür ve kolay örgütlenip kolay savaşabilmişlerdir. Kazançları da, kayıpları da kendilerine göre fazla zor değildir. Neden? Çünkü, kendi gerçekleri onlara bu durumu yerattıracak kadar diridir. Fazla acılı değildir. Güç dengeleri bu kadar dengesiz değildir. Uluslararası gerçeklik onlara o kadar kapalı değildir. Ama bütün bunlar bizim için sözkonusu olduğunda, olumsuz! Uluslararası gerçeklik, halkın kendi gerçekliğine yaklaşımı olumsuzdur. Ve tabii bütün bunlar sonuçta neyi yaratır? Bir dava konusunu. Bu konuya başını koyacak adamların o denli olmaması veya olsa da çok zayıf ortaya çıkacağını ifade eder.

İşte bizim zaferimizin değeri eğer iyi anlaşılmak istenıliyorsa, bu kıyaslamayı gözönüne getirmek gerekir. Hem de özgül gerçeklerimizi gözönüne getirerek değerini bilmek, yaşatmak gerekir. Peki, düşmanın kaybı tam mıdır? Güncel olarak en kısa vadede almak istediği sonuç konusunda iddiasını tamamen yıtırmiş midir? Aşlıa!

Yine biz, Partimiz, onun önderliğindeki halkımız bu kazanımımızı, tam sonuca, emin olabileceğimiz bir noktaya getirebilmiş miyiz? Yani, daha yüksek bir aşamayı üzerinde bina edeceğimiz, düşmanın bu çılgınlığını tamamen bertaraf edeceğimiz bir konuma ulaşmış miyiz? Tam öyledir, cevabını veremeyiz. Şüphesiz, önemli başarılar yaşandı, bu bir gerçektir. Dostdüşman da bunu biliyor. Lakin, garantilerle tam başarılamamıştır. Neden? Kıyasıya ve biz tam başarıyla bu anlamda ulaşma iddiamızı sonuçlandırmak isterken, o da, o asırlık vahşet politikasını sonuçlandırmak için son çabasından vazgeçmiş değildir. Dolayısıyla savaş, bu dönem içinde çok kısa da olsa, çok sonmasızdır ve çok büyük bir dikkat ister. Şimdi düşmanın niye günümüzde görülmemiş bütün o politikalarını yeniden dözden geçirip sadece ve sadece bu sorunu halletmek istediğini daha iyi anlıyoruz. Bir bakıyorsun, para mı gerekli; banknot matbaasını çalıştırıyor, "al trilyonlar, insan satın almak istersen, dağıt bu parayı" diyor. İşte ekonomisi bunun için iflas ediyor. Ama, çok kısa da olsa bir süreyi kurtarmak istiyor. Bunu başarmak onun için çok önemlidir. O kadar para bu iş için harcansa da, onun için pek mühim değildir. Mühim olan, bu anı kurtarmadır. Ve kendine göre, bu bir politikadır. Birdenbire ordusunu yayıyor. İki sistemin uzlaşmasını da bu konuda kendisi için en ibilsane bir politikaya dönüştürüp "dağ-taş her tarafa asker doldururum" diyor. Buna sığınmak istiyor. Aslında askeri savaşın kurallarıyla da fazla bağdaşmıyor. Herkes, " Bu kadar ordu beslemenin hiçbir anlamı yok, dünyada gerçekten bunun geçerliliği kalmamıştır" derken: Herkes silah indirimi, asker indirimine giderken, bunun "modernizasyon" adı altında yaptığı ordusunu daha da şişirmedir. Bu durumunu askeri işlere "mahalli savunma birlikleri" adı altında bütün toplumu kosturmak istemesi, çok daha iyi izah ediyor. Ama bu kadar şişirme yapması izah edilemiyor. Burjuva aydın geçinenler bile "bu nedir" diyor. Tabii kendi faşistlerini politikaları konusunda ve kafaları bu konuda biraz da kireçlenmiş olduğu için, öyle eğitilip öyle büyütüldükleri için, anlayamazlar. Ama yine de bu bir gerçektir. O, halen sonuç almak iddiasındadır.

Bu gürruh, biliyorsunuz, resmi temsilcilerini bugün karşımıza Evren-Özal biçiminde çıkarıyor. Ama bunlar da biraz açığa çıkmış, resmi temsil düzeyinde olanlardır. Daha gerisindekiler var. Bunların da politikasına yatırım yapanlar vardır. Bazılarında çekingenlik başlamıştır. Düzenin içinde ve düzenin dışında, bu kadar uzun süreli "destek yaptık", "ama daha fazlası kuşkuludur, toplumu olduğu gibi patlamaya götürür" diyorlar. "Uluslararası tekellerin; dünya bankası, IMF gibi temsilcilerinin sözcüleri bunu açıkça belirtiyorlar. Dünyada başta istikrarı yaratıyorlar. Benzerlerinde olduğu gibi tam sonuç alacaklar ama, şimdi yürütülen bambaşkadır" diyorlar. Evet, bambaşkadır, Neden? Çünkü, sonuç almak istediği konu bambaşkadır da ondan. Ve şimdi bu silah ters tepmeye başlıyor. Verilen tüm desteğin, istenilen sonucu da sağlamadığı ortada, faket bunlar habire "destekte, tehlike var, daha halledilmedi" diyorlar. Ama gerisinde bunlar var. Bunlar, suç ortaklarıdır. Sık sık Washington'a gider, Davos'a gider, Bonn'a gider, Londra'ya gider, Paris'e gider: O emrindeki efendilerini ikna edip bu savurganlık politikası mı, enflasyon mu, hangisi olursa olsun, birçok iflas etmiş özelliği sözkonusu olduğu halde, "bu yılı da kurtaralım, 1988 kritiktir", "bizim için ölüm-kalım yıldır" denıliyor. Aslında bunların öyle aç olmadıkları da biliniyor. Milyarlarına her gün milyar katıkları da biliniyor, "en kritik yıl" derken, aslında meselenin ekonomik olmadığı de biliniyor, ama işlerine öyle geldiği için, böyle belirtiyorlar. Yılın kritikliği, bu çıçın politikanın varlığına biraz daha göz yummaları anlamına geliyor bunlar için. Generaller gürruhu ayrımsız bu politikanın arkasındadır. Sivil politikacı figüranlar; sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi, bu işkenceyi, bu insanlık dışı durumları çok iyi bildikleri halde, suskundurlar. "Heydi biraz daha sonuçlandırsınlar da, her şey olup bitsin" örtbas etme sucuna tamamen kendilerini dahil etmişlerdir. Kendine hacı-hoca edeni yakıştırıyorlar bağlıyor

haktan, islamdan, şundan-bundan bahsederler. Bunlar da bu suçluluk politikasının ortaklarındandırlar. Onlar da bu kumaşlandırılar. Vurguncu takımdırlar ve zaten bu politikanın gereği olarak en çok bunlar somuruyorlar. Şaşırıyorlar, "toplumu bu kadar somuren ANAP nasıl yüzde otuz oy alabiliyor. Dünyanın hiçbir ülkesinde yüzde beşten fazlasını alamaz ama Türkiye'de niye yüzde otuz alıyor?" Evet bu güruh, bu vurguncu takımı rüşvetle bu kadar insanı ANAP sebekesi içinde bir arada tutabilir. Para çok, uluslararası tekellerden, bankalardan geliyor. Merkez Bankası çeviriyor makinaları ve banknotları sırasıra diziyor. Ve bununla ne kadar insan satın alınabilir? Yüzde doksanı da satın alınabilir. İsterlerse onu da yapabilirler. Ama şimdilik bu oran yeterli olduğu için "bu kadar kalıdır" diyorlar. Biz Türk devletinin bu haliyle normal bir devlet olmaktan çıktığını, ekonomisinin de artık burjuva-kapitalist anlamda da bir ekonomi olmadığını, artık bir suçlu şebekenin yapısını görülmemiş savurganlıkta, lükste çılgınlıkla karşılayan bir düzen olduğunu veya en büyük düzensizlik içinde, bir güruhu boylesine maceralı bir hayat yaşamasını sağlayan bir ekonomik yapı olduğunu, söyledik. Şimdi karşımızda duranlar normal anlamda ne burjuva devletinin temsilcileridir, ne de bunlar her düzeyde bir düzeni temsil ediyorlar. Karşımızdakiler kendilerini bir kumara, bir maceraya veriyorlar. İşte kendilerini insanlık suçu olan bir politikanın emrine vermişlerdir. Bu güruh gurunumuzun belki de en son yöntemleriyle kendi emekçileri üzerinde ve Kurdistan halkı üzerinde en büyük çılgınlığı yürutmek isteyen faşist bir şebeke, gerçek anlamda bir çete, hem de gerçek anlamda bir terörist çete durumundadır. Bu güruh, hırsızlıkta, çalıp-çarpmada tam bir şebeke: İnsan ahlaksızlarıyla oynamada, onu düşürmede tam bir ahlaksızlar güruhu; halkın bütün sosyal yaşantısı üzerinde her türlü oyunu oynayan bir tarikatçılar güruhu, siyasette tükendiği, politika olmaktan çıktığı ne varsa onu politika diye icat eden bir politik çete veya apolitik bir çete yöntemleri en aşırı, militarist dediğimiz, yani elinde en öldürücü aletler bulunan soykırımcılar güruhu, çetesi toplamı olan, bunun için bilimi kullanan, bunun için politikayı, ekonomiyi, kültürü, ahlakı, dini, imanı vb. her şeyi kullanan bir çete. Ama suç ortakları bilinçsiz-bilinçsiz olan bir çetedir. Bu çete, her şeyi yapar. Bunu çok iyi bilmek ve deşifre etmek gerekir. Faşistler "sosyalistim" der. "Zaten biz devrim yapıyoruz" diyorlar. Tıpkı Hitlerin Nasyonal Sosyalizmi gibi, bunlar da Kurt halkının imhasını yürutuyor. "Kurt dilinin konuşulması serbestlik" diyor. Yarın partisi de kurulabilir diyecek. Faşizme yaraşır bir sav! Bütün gerçeklerle oynamayı asla beis görmez ve aynı zamanda korkaklık, siliktik, panikçidir, biraz direnme görünce kedi gibi koşasında miyavlar. Bu çetenin en elebaşıları olan ve generallerin komutanları, timlerin böyle oldukları dünya o kadar alçakça, o kadar savunulmaz dünyadır ki, üzerine biraz hışımla gidildiğinde altına çökecek liptirdir. Nedeni de bu suçluluktur, hırsızların bütün gücü, görülmemeleri ve tespit edilememelerindendir. Gorulduklerı tesbit edildikleri, yakalarına yapışıldığı anda bunların işi biliktir. Zaten bizim bu kadar orantısız bir güç dengesine rağmen, biraz bunların yakasına sarılmak istememizin bunlarda yarattığı korkunun izahı da ancak bununla mümkündür.

Ama aynı zamanda gozu karadırlar. Baktılar biz karşılarında korkuyoruz, sinıyoruz. O zaman bizi yutarlar. Nitekim bu da birçok yerde ortaya çıkmıştır. Biz eğer karşısında biraz sınmış olsaydık, bizi yutardı. Bu da iyi biliniyor. Şimdi bu çetesel özelliklerini halen sürdürme sevdasındadır. Evren-Özal ikiliğinin resmi temsilciliğini yaptığı ve arkasında genel kurmay-bağıyla, muhalefet partileriyle, MIT'yle, uluslararası tekellerıyle, holdingleriyle ve enıvayı türlü gerici uşak maşalarıyla bu çete önümüzdeki birkaç yılı, PKK'nin tasfiyesi için planlıyor. Dolayısıyla PKK'nin temsil ettiği bütün insani değerleri bugün Kurdistan halkına, yarın da daha fazla Türkiye halkına millet-mek, insan kalma iddiasında olanları ayakta tutmak için harcadığı çabayı "sona erdiremezsem sonum gelir" mantığıyla hareket ediyor. Ya bizim büyük insani çıkışımızın tam başarısı, ya bu çetenin başarısı. O halde kavga çok anlamlı, çok tarihi, çok tayin edici ve aynı zamanda biliriç bir dönemin içindedir. Bu çete, toplumdan söyutlanıyor, her gün bir suru suçu burjuva basınında ortaya çıkıyor. İnsanlar nefes alamaz duruma getirdiğinin benımsemedıklerini, her gun "yeter" dedikleri olumsuz da olsa çeşıtlı tepkilerinden ortaya koyuyorlar. Sırazesinden çıkan toplum, bir çalışmanın, bir patlamanın, bütun tohumlarını yeşertmeye başladığı "tehlike, çanları çalıyor" biçiminde ifade edilebilecek bir durumu yaşıyor. Uluslararası dayanaklarının "artık bu çılgınlığa biz fazla alet olmak istemeyiz" dedikleri bir yılı yaşıyoruz. Bir toplumu toplum yapan bütun değerlerin aşımının son noktaya gelmesi sözkonusudur. Dolayısıyla bu guruh akıllı bir direnmeyle bütun bu çelişkıtlarının başına yıkılarak rahatlıkla tarıhın gundeminden çıkarılıp boğulacağı bir durumu yaşıyor. Bu çok onemli bir durumdur. Ve parayla, kaba kuvvetle onlenemez.

Bir yerde zor, artık en anlamsız, en kabul edilemez duruma gelmişse, arkasında bir dunya imparatorluğu da olsa onu surduremez. Bunlar bugün bu noktaya gelmişler, bu hastalığa yakalanmışlardır. Kurtulmaları da biraz zordur. Tek şarta bağlıdır, o da direnış kıvılcımı olan, elinde meşale ile etrafı aydınlatan hareketimizin bu meşalesini ne olursa olsun söndurulmesidir. Buna da güç getiremediğine göre, ve daha da parlayıp milyonların ışıklı yolu olmasını onleyemediğine göre, o zaman bunların tukenişi esaslıdır ve giderek kesınleşir. Böyledir diye, tekrardan vurguluyoruz ki, bunlar suçlarını hem de daha tehlıkeli bir biçimde sürdurmekten geri kalmayacaklardır. Bunlar kendilerinin biraz reformcu olduklarını, hatta biraz da ılımlılığa düştüklerini söylerler. Bunun iddiasındadırlar. Bu kesinlikle büyük bir yalandır. Faşıst bir yalandır. Kurdun kendini kuzu göstermesine benzeyen ama esasında onu avlamak için içine girdiği tutumdur. Aldanmadık, aldatmamaya çalışacağız. Önumuzdeki gunlerde yapılacak seçımlerle halkın nezdinde o butun baskılarına ve o butun satın almalarına rağmen, çok daha fazla tecrıt olacağının, bu zayıflılığının ortaya çıkmasının korkusunu yaşıyorlar. Yenı bir temsıl sorununu çozmuş değıller. Çünkü aşınmış "cumhurbaşkanlığının omrünü uzatacak mıyız, yoksa başka bir durum mu olsun, asker mi olsun, sıvıl mı olsun" halen bunu halletmış değıldırler. Neden, çetenin ışlerı karışık da ondan! Bunda zorlanacaklar.

Bu bir-iki yıl içinde özel savaşı özel olarak biraz daha geliştirmek istiyorlar. Özel savaş demeye de gerek yok, çünkü bunların yüzyıllardır uyguladığı aslında özel savaştır. Biz bunu ortaya çıkarmak istiyoruz. Biraz daha aydınlatıp gerçekliğini tanıtmaya çalışıyoruz. Daha fazlasını yapamazlar. O halde burada ortaya çıkan sonuç, bunların butun dayanaklarının çurumeye, gerılemeye yuz tuttuğu, ama çetesel ozellıklerınden oturu, buyuk suçluluk psıkolojısınden oturu, yakayı ele vermemek ıçın sonuna kadar direnebılecekterıdır. Yaşanılan bunu ortaya koymaktadır. Bunlar bu durumlarını biraz daha hafıfletmek ıçın sozumona bazı lavızlıere yeltenıyorlar: "Komunist partısıne" ıcazet. "Kurtçuluğe ıcazet!" Bu kesınlıkle sahtekarlıktır. Sankı ılımılaşacaklarmış gıbı, sankı bu buyuk suçlarını ortbas edebıtırlermış gıbı, kendılerını demokrat olarak yutturmak istıyorlar. Kurtlakuzu hıkayesı! Yutulmayacağız! O halde geriye bizim ne yapmamız gerektiği kalıyor, bu çok onemlidir. Mucadeleyi bilinen butun yonlerıyle biz buraya getirdik. Ve gerçekleri her zamankinden daha fazla hem açığa çıkardık, hem de azami gerektlerini yapmaya çalıştık. Bütün bu yapılanlar, bir sonuç değil, çok onemli bir durumun hem açığa çıkarılması hem de gunumuzde halkımızı nıhaı olarak ılmek istedikleri sonucu onleme çabalarıdır. Onu açığa çıkartan, oyle bir yıtırılmenın olmaması gerektiği konusunda halkı ıkna etme, bu anlamda bir çaba, aynı zamanda sonuçtur. Ama uzerındekı politıkayı tamamen kaldırma, onu tamamen kendisi ıçın savaşır bir konuma getirmutlaka başarmak zorunda olduğumuzu bilmemiz gerekiyor. Bilmenin de otesinde belırtenen görevı başarmaktan başka çaremızın olmadığı da ortaya çıkıyor. Bu herhangi bir başarma değıldır. Herhangi bir hareketı yukseltme de değıldır. Bu, asırlık bir yok etme politıkasının tasfıyesı anlamında bir başarmadır. Yine halkımızın kaderinı nıhaı olarak çozmede, bir daha geriye donmeyecek noktayı aşması bunu yaşaması anlamında bir kazanma olacaktır. Ulusal ve toplumsal hareketlerde bir-iki yıl gıbı kesın tarıh belırtılemeleri fazla gerçekçi değıldır. Ama onumuzdekı ıkı yıl, onemlı bir donemeçtir. Şımdıye kadar yapılanlar butun ıçın ancak bir başlangıç olabıllır ve bundan sonra kısa donemde mutlaka başarılması gereken de, boyle tanımlanabilir.

Peki bu kısa donemi bız nasıl kazanacağız? Bu kadar hayatı gerekleri yerine getırılmesi gereken bu görevı nasıl başaracağız? İşte şımdıye kadarkı parti ıçı butun eğıtım, butun parti tecrubesi, savaşımı bu soruya biraz açıklık getirmek ıçındır. Ozellıkle bizim son yıllarda olanca gucumuzle çozumlemeye cavap verir hale getırmeye çalıştığımız ve her zamankinden daha fazla da cevap verilen, dolayısıyla pratık başarıyı da beraberinde getıren yaklaşımımız esas oluyor. Bu buyuk bir duyarlılıkla, aynı zamanda ıhtıyatla ve coğunluklu gerekleرınıı az yerine getırdığımız hususlarımızdandır. Yerine getıreceğımız gorevlerın bu noktada daha iyi gorulmesi ve mutlaka başarılması ıçın yolun-yontemın belırlenmesı oluyor. Gerçekten sızlerle, bu devremızle daha da tam sonuçlandırdığımız, hıçbır yanlış anlamaya, yanlısamaya ımkan vermeyecek olan çozumlemelerın her yonuyle nasıl gorulup, degerlendırerek gerektlerının yerine getırileceğının bılınce çıkarılması hayata geçırılmesı bu yakın donemın kazanılması oluyor.

Bu son devremızle bırlıkte yaşadığımız, Kongre degerınde bir çozumlenme ve kararlılık durumu oldu. Bırıncı Konferansımızdan çok daha kapsamlı, doyurucu, gerek kendın gozden geçırme, gerekse onumuzdekı taktık evreyı kazanmak açısından guçlenen, hem çozumleyen hem kararlaştıran hem de aynı zamanda çalışmalarını yetkın bır planlamaya ulaştıran bır devre oluyor. Gorulüyor kı; bu sıradan bır parti çalışması değıldır. Hatta Partımızın benzer geçmış donemlerdekı atılımları gıbı, bır donemın atılım hazırlığı da değıldır. Ve hatta ulusal kurtuluş mucadelemızın onemlı bır evresının hazırlığı da değıldır. Tum bunları kapsayan ama, bunların daha da ılerısınde tanımlamaya çalıştığımız faşızmın asırlık imha polıtıkasını tasfıye ve bizım ulusal kurtuluş polıtıkamızın kesıntısız zaterını gereken butun koşullara bağlayan, bunun hazırlığını yetkın yapan ve kazanma konusunda arlık ışın pratığe havale edıldığı bır donemın başlangıcı oluyor. Partımızın bır zırvesel gelışmesı, bu anlamda butun faalıyetlerın dokumu, çozumlenmesı ve yenıden kararlaştırılması oluyor. Ulusal kurtuluşumuzun bu anlamda en hayatı bır evresı oluyor. Ulusal kurtuluşumuzun bu evrede gerçekleşen şımdıye kadar tanık olmadığı çozumlerı sozkonusu olacaktır. Sadece faşıst imha polıtıkasının mutlak gerıletılmesını degıl, tasfıyesını, gıderek aynı zamanda kene gıbı yakasına yapışan butun çozumsuzluğu ile korduğum uzerine korduğum vurarak bu yapıyı nefes alamaz duruma getıren, ulusal kurtuluşçuluk adına, hatta solculuk adına, ne kadar güçten düşürücü, adeta

HANİ DİRENİŞ ŞEHİTLERİ

duşmanin iddialarina ve politikalarina geçerlillik kazandiracak ne varsa onu temsil etme cüretkârligini gösteren, dünya halklarinin ulusal kurtuluş mücadelesinin zirveye ulaştiği bir dönemde bizi başaşaği çokuşe çoturen ve utanilasi bir milliyetçilikte diyemeyecegimiz, hatta sahtesinden bile daha da beter bir aile çikari temelinde oluşmuş hanedan, sahis gruplar guruhunun bir o kadar iç engellerle duşmana son derece politikasini başarma imkani verdiği, dolayisiyle aşilmasi halinde en azindan o kadar elkili olacak bağimsizlik ve özgurluk mücadelesinde bir gelişmeye de tanik olacaklar. Yani iç engellerle halkimizin büyük enerjisini boşa harcayan, kendi kendisiyle çeliştiren, durumu daha da içinden çikilamaz hale getiren, halkimizin kutsal kurtuluş problemlerini ancak düşmanin yaptiği haraç-mezat bir ticaret konusu haline getiren bu durumu da aşacağiz. Geçtiğimiz yil ve yaşadiğimiz günler, bunlarin büyük çökuşunu de ortaya koyuyor.

Çöken sadece bazi şahislar, örgütler değil, çöken en az duşman kadar kabul edilmemesi gereken asirlik bir gericiliktir. Bu, kişiliği ile ahlaki ile, çikariyla, orgut ve orgutsüzlüğü ile, teslimiyeti ile bir çokuştur. Halkimizin en yüzkarasi, en lilah olmaz, aynı zamanda kolay kolay onu birakmayan, hiçbir sinir tanimadan onu alip satmak için bir ticaret metasi gibi kullanmaktan çekinmeyen bu kara lekenin de tasfiyesi sözkonusu oluyor. Bunlar en azindan düşmani bir halki kendi elleriyle, hem de silahli olarak teslim edecek kadar teslimiyetçidirler. Faşizmin işbirlikçileridirler ve bunu bütün bir ülke halkina kabul ettirmenin çiğinliğine sapecak kadar alle çikarlarina, şahsi çikarlarina duşkündürler. Az tehlike değildirler.

Bunlara karşi da, Partimizin büyük bir savaşimi sözkonusu oldu. Başindan beri bunlarin, bu bela konumunu gördük, ürkuntu duyduk. Düşmani daha da güçlendirmekten başka bir şey yapmadiklarini, düşmana umut, halka ise umutsuzluk yaratiklarini, bunun sahibi olduklarini çok iyi ortaya koyduk ve günümüzdeki bu konudaki mucadelemiz de tarihi bir aşamaya geliyor. Bunlarin sonu, büyük halk hareketinin başlamasiyla geliyor. İşte böylesine bir başlangici ve kazanilmasi gereken sicaği sicağina bir dönemi de yaşiyoruz, yaşayacağiz.

Görüliyor ki, yakin dönem mutlaka kazanilmayi istiyor. Hangi silahlarla kazanilacaktir? Bunlari, bu zirvesel anlama gelebilecek devre eğitimde iyi koymaya çaliştik. Üç temel silahin, her zamankinden daha fazla kullanilir hale geldiğini, hem de en ince özelliklerini bilerek ve bu temelde sonuç alabilecek bir biçimde kullanmaya yatkin bir hale getirdiğimizi göstermeye çaliştik. Parti, Cephe, Ordu silahlarinin, gerçekten de halkimizin elinde artik bir kavram olmaktan, hayali görülen ama ulaşilmayan bir silah olmaktan çikip eline tutuşturduğu, günlük olarak savaşimini yürütebileceği, hem de düşmanin bütün silahlarina rahatlikla karşi koyabilecek denli yetkinleşen silahlarimiz haline gelmelen sözkonusudur.

PKK, basit bir silah değildir. Bütün mücadelesi ancak kutsalik terimleriyle, destansi, kahramansi kelimelerle tanimlanabilir. Halkimizin cephe silahina ulaşmasi, böylesi bir Partinin önderliğinde mümkün hale geliyor. Ordusunun, gerillasinin nasil oluştuğuna candan taniğiz. Bu silahlar tecrübesiz! Bu silahlari ellerine alanlar yanlişli yaklaşiyorlar. Bunlar konuldu. Bu silahlarla oynanmamasi gerektiği, herhangi bir biçimde kullanilmayacaği konusunda biz gereken endirin anlatami vermeye çaliştik. Tekrar açmayacağiz. Mutlak antamda bir Parti emridir, kavranip uygulanacaktir biçiminde bir sonuç belirleyecektir. Ulusal kurtuluş bu temel silahlarla kazanilacaği için bu emir tartişilmaz ve gerekleri en incelikli planlamalarca ve yine çabalar en verimli kullanilarak kazanilir deriz. Burada tartişma, hatta çözümleme değil, uygulama esastir. Mutlak kazanmamiz gereken böylesi bir dönemde kim kendinde bu silahlara yanlişli ile yaklaşma ve kullanma cesaretini bulabilir? Eğer insanliğindan vazgeçmiş birisi değilse, eğer duşmanin düşürdüğü birisi değilse, kim, hem de öncü düzeyinde yanlişli yaklaşacak, eksik yaklaşacak ve bu silahlari konuşturmayacak, bu silahlari duşmana kusturmayacak? Bu hangi yürek sahibidir, hangi beyin sahibidir? Eğer bunlar böyle olursa, bunlar ne yürek, ne de beyin sahibidirler. Bunlar sefil ve serseridirler ve bunlarin değil PKK saflarinda, halkimizin saflarinda bile yerleri yoktur. O halde, silahlar kolay hazirlanmamiştir. Kolay elimize verilmiyor, kahramanca çabalarin urunudür ve ancak kahramanca özgür olarak bu silahlar sinir işletilir. Ve duşman, bütün hile, entrika; hem de alacaklarinikta dunyayi bile aldatarak halkimizi ve halen bizi bile etkileyerek, oyuna getirerek, hatta bazen kiligimizi geyip, bizden bile görünerek arkadan hançerlemek de dahil, denenmedik hiçbir şey birakmadan bu silahlara antam vermemeliyiz. Bu bir bu buna kendi yanlişlarimizla destek olamayiz. Bu konuda hiç kimsenin hiçbir gerekçeyle savaşimimiza kendini sorun yapmasi düşünülemez bile. Siradan bir mertlik, birak mertliği "ben de varim" diyen bir kavga adami bile bu konuda büyük eylemin sahibi olabilir. Bu konuda biz yine hadden fazla durmaya çaliştik. Bunun nedeni şudur: Baştan beri eğitimimizi belli bir duruma kadar ilerletmeniz gerekirdi. Düşmanla savaşim antayiş ve yeteneklerinizi geliştirmeniz gerekirdi. Her türlü yanlişlarla ve kendini her türlü bela edecek (Partinin başina) bir yaklaşim içinde tutmaya hiç mi hiç hakkimiz yoktur. Çok daha iyi belirtmeliyiz ki, artik hiç birimiz, hiçbir yerde kutsal devrimci savaşimiza bu tür yaklaşimlara müsaade etmemeliyiz. Silahlar verilmiş, iyi konuşturulursa asirlik intikamlar alinir. Bunlar Parti, Cephe, Ordu silahlaridir. Gerçekten biraz daha tarih bilinçli, biraz daha sağduyulu olunca "kendimi yanlitmamaliyim" dendiğinde büyük başarilarin sahibi olmak içten bile değildir. Bu olmadiği gibi, bir de gallet içine girilme sözkonusu oldu. Bir yetmezlik, yani sanki duşmanin bize dayattiği "biz layik değiliz" gibi bir durumu biz kendimize yakiştirmak istedik. İşte, kabul edilmeyecek olan budur. İşte hiç kimsenin, hiçbir gerekçeyle karşimiza gelip, "ben böyle birisiyim" diyememesi gereken nokta burasidir. Ben her zaman şunu söyledim: Biz daha ilk olarak kendimizi tanimaya başladiğimizdan beri, bir tutumun sahibiydik ve halen tutumumuz o tutumdur. Bu halen bilinçle, pratikle fazla alakasi yoktur. İnsan olmaya karar vermek demektir. Kendimizi düşkün kilan, hiçbir biçimde savunulmamasi gereken bir yaşamin içinde kalmaya hiçbir biçimde rıza göstermeme, "bana yeni bir yaşam gerekti, yani yaşamin doğru yolda bulunmasi gerekti" diyenin tavri içinde olmak demektir. Zor mudur? Hayiri Çok mu bilinç ister? Yine hayiri Çok cesaret de istemez. Yalniz ve yalniz bize dayalitan her türlü alçaltici yaşama hayir diyecek bir tavir ister. İşte bu sizlere doğru yolda yürüme, güçlü tavir sahibi olma, savaşimin bilgiyle, tecrubeyle geliştirmek için, bütün esasli çikiş imkanlarini verecektir. Bunu isterken son derece haklisiz ve yerinde bir şey istiyoruz. Görüliyor ki, bona katilmayacak olan, birakalim bir parti önderi olmasini, siradan halkimizin bir üyesi bile olamaz. Hainler dişinda onu haraç-mezat satanlar dişinda herkes katilacaktir. O halde, rahatlikla ulaşilabilecek bu tavri en ufacik bir ikircikliklik, kararsizlik duymadan ve bugün her zamankinden daha fazla hem netleşmiş, güç kazanmiş, hem de muazzam bilinç ve orgutluluğe kavuşmuş elimizdeki bir silah olarak değerlendiriyoruz ve öyle katiliyoruz. Bu bir gerçektir ve gerçekten bize sunulabilecek en değerli armağandir. Önümüzdeki dönemde biz yeniden katilacaksak, eskiden yanlişli katilim yapanlar varsa, yanlişlarinii düzeltip yine bu temelde katilmayi becereceklar ve bu silahlara bu sefer daha sağlam sarilacaklardir. Bunun birçok nedeni vardir. Çünkü; bilinçle katiliyoruz ve tecrübemiz son derece yetkinleşmiştir. Aynı zamanda cesaret kazanilmiş, milyonlar kalkiyor, yalniz değiliz, suçlu panik içindedir, dolayisiyla bundan sonra bu silahlara hem zengin bir tecrube, hem güncel olarak duşmanin yaşadiği panikçi durum, hem de halkimizin büyük desteği altinda sarilyoruz. Onlari bu temelde kuşaniyoruz. O halde, yerindedir. Her zamankinden daha fazla bu silahi kuşanmak ve onunla duşmandan yüzyillarin intikamini almak, bu intikam için saldirmak ve sonuç almak bu nedenle mümkündür diyoruz.

Bu savaşimin bütün cephelerden; Partinin örgütlendirilmesinde halk cephemizin, gerillamizin örgütlendirilmesinden, yurtdişi-yurtdişi bütün faaliyetlerimizin organizasine ve planli yürütülmesine kadar, bunlardan kendini sorumlu tutan her bireyimizin, önündeki dönemin tarihi değerini bilerek adimini atmasi gerekir. Bu, eğer kendimize biraz önderlik rolünü de yakiştiriyorsak, —ki yakiştirmak zorundayiz— Parti adina yola çikanlarin, önderlik konumunda olanlarin mutlaka yerine getirmek zorunda olduklari bir görevdir. Bu dönemi böyle kavramanin, bu dönemi kazanacak silahlari böyle kavratmanin, onlari böylesi ellere vermenin ve onlari böyle savaşilirmanin tarihi yükümlülüklari vardir. Sözümüz önderlerdir ve biz önderlerin halkimiz içinde mutlaka boy vermesi gerektiğini, hele hele bu dönem için bunun vazgeçilmez olduğunu tekrarliyoruz. Ve bu çok görkemli bir görevdir. İnsanlar niçin vardirlar, böylesi günler için! Halk evlatlari niçin vardirlar, böyle günlerde bir şeyler yapmak için! Kahramanlar ne zaman ortaya çikar, böyle günlerde ortaya çikarlari! Halklar ne zaman kahramanlaşir? Böylesi dönemlerde kahramanlaşirlari! İnsan soyunun en yaratici, fedakar, cesaretli dönemi ne zamandir? Bu dönemdir! Önderler bunu şahislarinda temsil etmek, onun işiği olmak, onun fedakarlik, cesaret örneği olmak, onun ustasi, emir-komuta gücü olmak ve her ne pahasina olursa olsun, onu yürütmenin sahibi olmak durumundadirlar. İşte önder bunlara deniliyor. Ve şerefli bir görevdir. Hepiniziin yaşaminin en anlamli karşiliği oluyor.

Biz bu rolü bu sefer iyi oynayacağiz. Tarih bunu emrediyor. Halk her gün kendimizin yanlişlari, eksikliklerinden kurtulmamizi, önderler gibi hareket etmemizin vazgeçilmezliğini ortaya koyuyor. Bunu, "sorundur, zordur, şöyledir" diye ele almak, bizim tutumumuz olamaz. Bu, büyük bir şans, bir onur işareti olarak önümüze çikmiştir. Zaptetmemiz gerekir. Ne mutlu böyle birisine demek gerekir. Ve bunun için azami yarişçiliğin en iyisi böyle yapilir. Sonuç böyle alinir. "Zafer bu temeldedir" dercesine bu yarış yapilir ve kazanilir. Bundan daha gerisi bize yakişir mi? Yakişmaz! Inaniyoruz ki, halkimiz da her zamankinden daha fazla Parti yolunda bilinçlenmiştir. Bir iradeye sahip olmuştur. Ve bunu çoğu öncülerimizden bile daha iyi ortaya koyuyor. Biz, şüphesiz bunu yeterli görmeyeceğiz. Yedriden-yetmişe kadin-erkek, ihtiyar-genç, her bölgeden, yurt içinden ve yurt dişindan hepsinin birliğine gücü oraninda, gönülden dua etmekten tutalim, bir haine hançer saplamaya kadar, evinde onu bir hücre gibi kullanip, yurtseverlik dersini işlemesinden, o aileyi bir savaşim çekirdeğine dönüştürmeye kadar ve yarış olarak her bir aileden bir evladini savaşa seferber etmeye; maddi katki yapmiyorsa, engin manevi desteği ile katilmaya, en ahlaki yaşam olarak Parti yolunda yürümeye, bunun sürekli teşvikini yapmaya, yetmiştik ihtiyarlar da güç gelirmiyorsa "oğullarim, kizlarim en iyi yol bu yoldur, asla birakmamalisiniz" demeye, çocuklarin oyun düzeninden tutalim, cenaze törenlerimize, düğünlerimize —hem her şey yurtseverliğe hizmet ettiği anlamda düğündür— bundan başka düşünce kabul etmemekten tutalim, en dini cemaatlerimizin toplantilarina kadar, hepsi eğer yaşantisini ve bunun gücünü kendi birliğinde somutlaştiriyor ve ifade ederse, konuşturur ve savaştirirsa halkimiz, sadece kendisi için yapilmasi gereken en doğrusunu yapiyor ve onunla ancak ve ancak kazanabilecektir. Kazanmak için mutlaka böyle yapmak zorundadir. İşte önümüzdeki dönemde halkimiz her zamankinden daha fazla bunu böyle kavrayacak, böyle anlayacak, böyle kavratmaya çalişacaktir ve kavramayana, arasinda gözünün bebeği de olsa yer vermemeye temel bir ahlaki ilke sayacaktir. Kurtuluşun ancak bu olduğunu görecek ve gerçekten başka hiçbir nedenle, hiçbir gerekçeyle bütün bir yaşamin gölgelenmesine başka yaşamlarin dayatilmasina rıza göstermeyecektir. Halkimiz bunu göstermelidir. Çoğunca düşürülmek istenen, çoğunca uzaklaştirilmak istenen bu konumun ilk defa önüne çiktiğini, büyük direnişimizle bunun mümkün hale geldiğini görmeli tumüyle yürekten katilmali ve çabasini bunun için sergilemelidir.

Gerillamiza bir-iki söz daha söylemek gerekir. Bu silahin bütünsel anlami, bütün bu anlatimlarin içindedir. Bu silah, sait bir askeri silah değildir. Sait bir vurmakirma silahi değildir. Fiziki tasfiye silahi da değildir. Bu silah gerçekten serefin sembolüdür. Ahlaki yaşamin, birliğimizin, politikleşmemizin, cesaretin, fedakarliğin ve elde ayakta toplanip, tutulabilecek ne varsa, hepsinin temsilinin ta kendisidir. Hepimizin bütün çabalarinin bir sonucu, bir özetidir. Bütün bilimin, bütün gelişmemizin içinde odaklaştiği en aydinlikli, en değerli varliğimizdir. İşte bunun temsilcisi olmak, bunun yaşaminin temsil etmek, bu nedenle çok önemlidir. Orada yalniz bir kişi yaşamiyor, orada yalniz bir kişi savaşmiyor, orada savaşan bir halktir, orada savaşan Partinin bütün değerleridir. Orada fişkiran bir kişinin umudu değildir, olumsuzluk da kişinin olumsuzluğu değildir, oradaki umut, coşku, kararlilik, eylemlilik tamamen bir halkin kendine gelmesidir, bir halkin savaşimina katilmasidir. Şehitlerimizin savaş gücü halindeki komutasidir. Oradaki olumsuzluk, bize kolleği yakiştiran, bize eskiyi yakiştiran ne varsa onun hortlatilmasidir. Bir kişinin değildir, kasinlikle! Eğer bunlar böyleyse, o zaman olumsuzluk için savaşin doğru yaşanmasi ve gerektiği açiktir. Hiç birimizin, hiçbir gerekçeyle en ufacik bir olumsuzluğu yansitmayacağimiz da o denli açiktir. Dayandiği politik çerçeve, dayandiği parti, dayandiği halk, dayandiği tarihi süreç önündeki canalici görev, bunu sart kiliyor.

Dostlar dünyasi herhalde gerçeğimizi her zamankinden daha fazla farketmeye çalişacaktir. Ve gerçekten halkimiz inkara, yutulmaya layik değil, insanlik ailesine kazandimaya layiktir. Ve hem de sömürüye bulaşmamiş, kirli bir suça iştirak etmemiş, insanliğini yaşamaktan başka hiçbir şey yapmamiş, ama bunda başarili olmamiş, dolayisiyla dünyanin belki de en insani ve insanin muhtaç olduğu temel değerleri kendi kurtuluş mücadelesinde ortaya çikarmasini bilecek bir halk olduğunu da görecektir. Ve öyle kabul edecektir ki, bu da insanlik için az bir kazanim değildir.

Kendilerine karşi her zamankinden sorumlu olduğumuz ve yaşamalarini yaşayan gerçek komutanlar olarak anmamiz gereken şehitlerimiz için ve özel olarak da 1988'in şehitleri için bu dönemi kazanacağiz.

Başlangiçlari olarak onlari anarken, daha çok da onlarin bu dönemin kazanilmasinin gerekçeleri olduklarini ve bizzat dönemi kazananlarin şehitlerimiz olduğunu iyi bilincle çikarmak, anilarini da ancak bu dönemi kazanmakla yaşatacağimizi ve yerine getireceğimizi bilmek büyük önem taşiyor.

Şehitler üzerine biz başlangiçta çok şey söyledik, anilarina kapsamli değerlendirmeler yapmaya çaliştik. Artik günümüzde bunu bile yetersiz görüyoruz. Onlar artik eylemimizde konuşmali, onlar artik çözümlenen, kararlaştirilanin uygulanmasi, pratiği, savaşimin kendisi olmalidirlar. Şehitlerimiz en çözümlenmiş, dolayisiyla karar olmuş gerçeklerimizdirler. Çözümleme ve karardirlar, dolayisiyla uygulanmasi gereken gerçeğin ta kendisidirler. Çözümlenme ve uygulanma eğer bu kadar onlarin şahsinda somutlaşmişsa, o halde, onlara karşi bizim görevimiz yalniz ve yalniz yaşamlarinda kanitlanan ve kararliliğin uygulanmasi olabilir. Bunun dişinda bir anmayi geçersiz buluyoruz. Neden? İşte yine dönemin emredici hususlari, alacakaranlikta çakan bir şimşek oldular. Işik saçtilar, ölümün karanlik dehlizinden aydinlik geleceğe köprü kurdular. Hiç kimsenin cesaret etmediği doruklara tirmanmada yolaçici oldular. İşte bu anlamda bu ilk dönemlerde onlarin yaşaminin bütün yönleriyle ele alip, bu yaşamlarinin anlamini tahlil etmek ve bazi sonuçlar çikarmak doğruydu, yerindeydi. Biz onu yaptik.

Büyük şehitlerimiz için verdiğimiz bazi sözler vardi, İlk büyük direniş şehitlerimizden 'Hakî KARER'in anisina dedik Parti ilan edilecektir, yapildi.

Mazlum, Hayri, Kemal'in anisina 12 Eylül faşizmine karşi en büyük kararlilik, direniş gerçekleştirilecektir, o da gerçekleştirildi.

Mahsum KORKMAZ'in anisina gerilla geliştirilecektir dedik, bugün o söz de gerçekleşiyor. Biz bir söz daha vermeliyiz; bu da, genel

olarak şehitler, özel olarak da 1988 boyunca ve günümüze kadar ve olasıdır yarının, öbür günün şehitleri de olabilir, onların anısına da en fazla layık olmanın sözü olacaktır. Bu söz, yakın dönemin zaferle kazanılması sözüdür. Hiç uzun yazılar yazmaya gerek bile yoktur. Buna fazla bakmayacağız bile. Bu da yapılır, ama esas yapılması gerekenin özü, onları böylesine bir döneme sığdırmak, onları böyle bir dönemin ruhu, cesareti, emri, ustalığı, sürekli denetleyicisi olarak görmek ve değerlendirmektir. Ve unutmayalım ki, 1988 gerilla mücadelemiz ve bütün olarak da ulusal kurtuluş mücadelemiz, dolayısıyla halkımız ve Partimiz açısından bir kader yılıydı.

Düşman, faşist imha kararlılığını tam zafere götürmek isterken, 1988 direnişçiliği de işte bunu boşa çıkarmanın özel, kendi içinde anlamı çok büyük olan, özgürlük şahadetliğinin özünü oluşturduğu görkemli bir direnişçiliktir. 1988 direnişi gelişmeseydi ve onun sonuçları bugüne taşırılmasaydı, gerçekleşecek olan sadece özel savaşımın bazı başarıları değil, hakkımızdaki en tehlikeli hüküm olan —en yok edici hüküm olan— faşizmin imha kararıydı. İşte bu kar boşa çıkarılıyor. Neyle? Esas itibarıyla silahlı direniş, gerilla savaşımıyla. dolayısıyla biz bu direniş şehitlerimizin anılarını yaşatırken, başta gerillamız olmak üzere, sarsılmaz, sürekli gelişen, zafer üstüne zafer kazanan, bütün eksikliklerinden, boş pratikçiliklerden tutalım, her türlü kuralsızlığa kadar, bütün bunlardan kurtulan bir konumun sahibi olmak zorundayız. Bunun için de olumlu olarak bugün vardığımız ve şehitlerimizin de adeta emrettiği tarden, fırtına gibi esen bir gerilla olmak, uygulama gücü olmak, bu anlamda Partinin direniş çizgisinin militan bir temsilcisi ve uygulayıcısı olmak, düşmanın bile kendisini şaşkınlıktan kurtarmayacağı, dolayısıyla çok şeylini kaybedeceği bir konumda, onunla savaşmak tek doğru yoldur. Ve kazandıracak biricik yöntemdir. Sadece şehitlerimizin anısı değil, bununla birlikte büyük zindan direnişçiliği de her türlü nitelemenin üstündedir. Ve büyük bir yaşamı temsil ediyorlar. Faşizme karşı zindan koşullarında savaşarak insanlık onurunu, halkımızın şeref ve onurunu, Partimizin en değerli evlatları olarak yaşıyorlar. Onların da beklentilerine verilecek en uygun karşılık, fırtına gibi esen bir savaşçılıktır. Halkımıza —her gün görüyorsunuz— hayvanlara bile uygulanmayacak muamele dayatılıyor. Bu çılgınlığın en son noktasıdır. Ve halkımızın nefreti ilk defa bu kadar gelişebiliyor, ona da karşılık vermenin biricik yolu, bu fırtına türü savaşçılıktır. Bu ne demektir? Bu, bütün çözümlemelerde açığa çıkartılıp giderilmesi gereken, ayrıca bizi tamamen güçlendirecek olan özelliklere sarılmak, yeniden yaratıcı başlangıçları yaratmak, onu bütünüyle yaşamda demektir.

Bu somutlaştırılmda sadece gerillanın gelişimi olmayacaktır. Halkımızın ayaklanması, her türlü eylemliliği olmayacaktır, bu topyekün ve her zamankinden daha fazla kendimiz olduğumuz, kendimizi kazandığımız, aşırılık kayıplarımızın kazanılmasının nasıl olduğunu gördüğümüz ve uygun adımlarla kazanmayı bildiğimiz ve bundan da vazgeçmemek için dersimizi tam aldığımız ve bir daha asla o lanetli durumlara uğramamak için iyi belirlediğimiz bir dönemin, bir halk kahramanlığı döneminin yaşanması olacaktır.

Mutlaka yine hatalar olur, ama hiçbir zaman bu şanlı görevin yerine getirilmesinden bizi alıkoymayacaktır. Yine kayıplarımız olacaktır. Bunlar sadece ve sadece daha fazla kazanmamıza hizmet edecek, bizi ona zorlayacaktır. Eksiklik, hata ve kayıpların içinden dersler çıkarılacak ve bunlar bizi mutlaka daha fazla başarılara götürecektir. Böyle ele alırsak; hatadan da, eksiklikten de, kayıplardan da korkmayız. Korkumuz bu tür olumsuzluklardan ders almama, gafleti yaşama, kayıplar önlenebilecekken, bunları önleyememe hususundadır. Tarihi önderlik konumumuza, kahramanca çıkışımıza uygun olmayan tutum ve davranışlar. içine girme konusundadır. Bunlar sergilenmeyecektir. O halde, başta Partimizin bütün değerli militanları, çalışanları, olmak üzere bütün halkımız bugün her zamankinden daha fazla yetkinleştirdiği, eline aldığı, anlamını çok iyi kavradığı bu yepyeni Parti, Cephe ve Ordu silahıyla savaşacak ve kazanmasını bilecektir.

Biz şimdiye kadar bütün gücümüzle bunu yaşamaya, yaşatmaya çalıştık. Şüphesiz bundan sonra da yapacağımız daha fazla, hem de artmış tecrübemizi, olanaklarımızı iyi kullanarak bu görevi sürdürmek olacaktır. Ne dış engeller, ne iç engeller bizi bu yoldan alıkoyabilir. Hiçbiri alıkoyacak durumda değildir. Hepinizi tekrar bu konuda uyarmak isteriz, biz, bu konumuzun ve her değerimizin sıradan taraftarlarımızdan tutalım, en yüce şehidimize, şehitlik değerimize kadar sıradan bir dostluktan tutalım, halkımızın bugünkü engin desteğine kadar anlamını çok iyi bildik, ama yine de bunu, bir kişinin rolünü nasıl en iyi yerine getireceğini her gün, her saat düşünerek bu konuma getirdik

Biz, önderlik gerçeği doğru kavranmak, doğru uygulanmalıdır derken, bu sadece ne bir şahsın hayat hikayesidir, ne de sadece bazı manevi kuvvetleri atfederek veya çabayla, emekle sanki ilişkisi yokmuş gibi değerlendirerek, sadece övücü yaklaşımlarla veya herhangi bir geleneksel değerlendirme tarzıyla kavranılıp uygulanacak bir konum değildir. Kaldı ki, biz kendimiz bir önderlik yaratmak istiyoruz. Halen tam oldu, bitti diye bir iddiamız da yoktur. Ve buna tenezzül de edilmez, yapılması gereken bunun doğru kavranışını ve uygulanış biçimlerini ortaya koymaktır. Bir emekçi gibi gece-gündüz amansız olarak bunun peşindeyiz. Bize göre emeğe en büyük saygı, doğru bir önderliği gerçekleştirmektir. Kavramda onu yaşamak, onu uygulamada gerçekleştirmektir

Biz bununla uğraşıyoruz, dolayısıyla kendimizde olduğu kadar, bu faaliyetin içinde yer alan herkesde de bunu yaşatmaya, gerçekleştirmeye çalışacağız. Bu, bu gerçeğin özgül yanıdır. Onun için aldatıcı, yanlışlı yaklaşamak, herhangi bir önderlik kavrayışıyla da sürece yaklaşmamak gerekiyor. Ne şahsımızda bunu tamamen görmek, "budur, oldu-bitti" demek ama, ne de büyük bir inşa çabası vardır, bizzat yürüttüğümüz bir çaba vardır. Bunu ya övücü ya da kendine göre yerici veya geleneksel otorite anlayışlarıyla, hatta günümüzde birçok alanda geçerli önderlik anlayışıyla karıştırmamak gerekir. Gerçeklerimiz özgüldür, özgündür. Önderliği de biraz öyle geliştirmek zorundadır. Biz bunu biraz yansıtmaya çalışıyoruz. Dolayısıyla kavramaya, yaşatmaya, gerçekleştirmeye büyük özen göstermeniz gerekir. Kendiniz için, bu sanatta bir adım daha derlemek için bu şarttır. Çünkü buna siz hem mecburusunuz, hem de kendinizi layık görmelisiniz Kendim bu sahayı zaman zaman işgal etmeye çalışırken, en büyük zorlukları duyuyorum. Çünkü çok büyük sorumluluk ister. Çünkü tamamen kendi kendine hakim olmayı, her bakımdan doğruyu, iyiyi güzeli yaşamayı şart kılar. Onun için kolay değildir, onun için büyük dirsyet, olguuluk, bütün değerleri ne pahasına olursa olsun temsili ister. Yok, kendimi şöyle değerlendirdim, şöyle yaklaştım, diyemeyiz. Hayır! Bu rolden kaçınılmadığı için hepinizden daha zor durumda olduğumuz halde, niye yaşamaya çalışıyoruz? Kaçınmak, başka türlü yaklaşmak bir yol olsaydı, herhalde onu bizden daha fazla beceren olmazdı. Başka çıkış yolları olsaydı, bu kadar bu işin başında olan bir kişi, o yollara sapardı, dolayısıyla sapmaya, başka türlü kavramaya, yürümeye hiç birimizin hakkı yoktur.

Bu önderlik gerçeği, bir tarih emridir. Yeniden kendimizi kazanmanın vazgeçilmez gereğidir. O açıdan hem de kendimize yakıştırmaya, kavramaya, yaratma ve sonuna kadar gerçekleştirmeye mecburuz. Hiç kimse geçmiş özelliklerim şöyle, yetişme tarzım böyle diyerek, emredici bu konuma ulaşmamızı savsaklayamaz. Gereğini yerine getirmemezlik edemez.

Her şeyden önce halkımızın bağımsızlığı en önce kendi kişiliğimizde gerçekleştirilmelidir ve bunun da önderlikle mümkün olduğu bilinerek önderler gibi yaşamayı bileceğiz. Bu asla, örneği çokça görülen, sadece bir buyruk verme değildir. Büyük hizmettir, biz buna örnek olmaya çalıştık. Kendini düşürmemedir Halk kollektivizmini en yüce aşamada yaşamadır. Onun bilincini, onun gözü-kulağı olmasını bilmedir. Bununla biz insanlığımızı kazanacağız, önderliğin temel dersi budur

Biz, biraz vermeye çalıştık, siz daha fazlasını özümsemeye çalışmalısınız. İnsanlık kavgasını başka türlü kazanamazsınız Bu tümüyle toplum gerçeğinin incelenmesi, halkların bütün engin tecrübelerinin incelenmesi bizi bu noktaya getiriyor ve böyle yaşayıp kazanmamızın zorunluluğunu dayatıyor.

O halde; her zamankinden daha fazla aydınlanmış yolda ve Parti-Cephe-Ordu silahıyla silahlanmaya, savaşmaya yetkin olduğumuz, zorunlu olduğumuz, o denli de onurla ve zaferle kapatmak, kazanarak ve taze başlangıçlar yapmak için en coşkulu yaşam dönemlerinden birisi haline getirmeniz gereken ve bunu bütün Partimizin militanları, sempatizanlarıyla, halkımızın bütün sınıf ve tabakalarıyla yakın geçmişte geri kalmış, sapmış ama, bu görkemli döneme katılma iradesini gösteren, daha dün bizi kötü gören, kötü göstermek isteyen, hatta karşımda görenler de, eğer böyle bilinç, iman tazelerlerse, onların da bu halkın saflarında, içinde yerleri olduğuna, dostlarımızın da bizi böyle tanımaya ve dostluklarının gereğini böyle yapmaya, bu tarzda, bu vahşi barbar faşist rejimin bize layık gördüğü ve hiçbir gerekçesinin olmadığı, bilakis insanlığın bir yüzkarası durumuna son vermek için emredildiği gibi savaşmaya ve kazanmaya çağırıyoruz

Böylece devremizin sonuna gelirken, temelinin iyi atılması gereğine büyük önem verdiğimiz ve inandığımız bir sonuca ulaşmış bulunuyoruz. Bu devreyi böyle yaşayan sizler, devrenin bütün içeriğinde olanca açıklığıyla dile getirdiği gibi, dönemin üzerine doğru yürümeye en hazırlıklı, en ciddiaki bir konuma gelmiş bulunuyorsunuz ve gerçekten Partimizin tarihinde denebilir ki, nicelik ve niteliğce en kapsamlı hazırlık bu devrede yaşanmıştır. Sizler bunu yaşama şansına ulaştığınız gibi, bunu en tarihi bir dönemin içinden geçerken ve de önümüzde en vazgeçilmez, çok onurlu, görkemli yaşanarak kazanılması gereken bir görev döneminin başlangıcında yaşadınız. Size, bütün Partiye, halka olduğundan daha özgül bir görev düşmektedir. Bu, bütün bu belirlenenleri hayata geçirmenin, en şanslı, şanslı olduğu kadar zorunlu ve onurlu görevdir. Burada sözler verdiniz, antlar içtiniz, bunun anlamı, görevi kazanmadır. Bunun anlamı dönme arzulandığı, belirtildiği ve emredildiği gibi fırtınalı, çok ustaca girişi ve gelişmeyi gerçekleştirmeyi sağlamaktır. Bu görevinizi gerçekten yerine getirmede, örnek bir rol sahibi olmanız için eskiye oranla hem çok gerçekçi, hem de buna yine epey yetkin hale gelmiş bir konumda bulunuyorsunuz. Savaşa bu konumda girişiyorsunuz.

Aynı zamanda yılın ilk hamleci devresidir. Tarih biraz daha hızlı ve de lehimize gelişeceğe benziyor. Yalnız benziyor da değil, bunun gerçek olması için de, öncü yaklaşımı içinde olan ve bu anlamda ulaşacağı bütün görev alanlarına bu yüce emirleri taşımakla mükellef olanlar bilmelidirler ki, sıradan bir devrimci görevle değil, çok yönlü başarma olanakları çok fazla, özgürlüğe tırmanmaktan, kazanımları sürekleştirmekten, bunun için çok sayıda insanımızı bu hamleye katmaktan, özgürlüğü bu biçimde kavramaktan ve mutlaka başarmak için gereklerini yerine getirmekten sorumludurlar. Şimdiye kadarki noksanlıklarınız, yetmezlikleriniz, verdiğiniz sözler temelinde gidertilmek durumundadır. Fazla engel de yoktur. Düşmanı, düşmandan daha iyi tanıyorsunuz, eskisi gibi düşmana yanılgılı yaklaşım da aşılmıştır Savaş tarzımıza daha yatkınız, kaba hatalar zor yapılır, doğru çalışma esasları çok belirgindir Bunlar bizim için görevlerimizi başarmada iddialı olmamızın açık gerekçeleridir Geçen devrelerden de 1987 başlangıcı, 1988 keza aynı Bahar Atılımını gerçekleştirecek devrelerle biz yakından ilgilendik. Ortak bir çalışma içinden de geçtik Şüphesiz kutsal ulusal direnişimize, Partimizin önderliğine yaraşır bir biçimde savaştılar, önemli bir kısmı şehit düştü. Ama yine mutlaka vermemiz gereken sayıda idiler diyemeyiz Yine, hak etmediğimiz kayıplar, çok kazanabileceğimiz durumlar vardı Bunlar da kaderdi denilemez. Yine çok sayıda insanımızı yanımızda çekebilirdik ve saflarımızda önemli bir gelişmeyi yaşayabilirdik Bunlar elimizdeydi, bunlar yeterince yerine getirilemediği için özüldük. Böyle yapılmamalıydı Biraz daha kararlaştırılmış, planlaştırılmış gibi hareket edilmeliydi. İşte buradan çıkaracağımız önemli bir ders vardır. Bu seferimiz bizi bir daha böyle bir sonucu yaşamaktan alıkoymalıdır. Dolayısıyla böyle kaybedilmemeliydi Bu kadar sayıda kayıp verilmemeliydi. Önümüzdeki dönemde kayıplar yerindedir, kazanımlar azami sağlanmıştır, militan bu konuda, rolünü layıkıyla oynamıştır demek için bu devremiz yine çabasını Parti tarihimizde en özgün olarak yansıtabilmeli, hayata geçirebilmelidir.

Bu temelde, bizlerde geçekten kendi mücadele tarihimizde de çok önemli bir aşamayı ifa ettik. Hepimizin birbirimize sorumlulukları daha derinlik kazanmıştır; birimiz hepimizi yaşarız; hepimiz birimizi yaşarız. Bu aynı zamanda halkımızın büyük bir direniş ve birlik ruhu olmuştur. İnanıyoruz ki, tamamen sizin de yaşadığınız gerçektik budur. Bu temelde önümüzdeki döneme yürümenin daha ayrıntılı hazırlıkları içindeyiz. Bunun için; biraz daha dönem üzerinde yoğunlaşacağız. Plan, tasarı gücümüzü geliştireceğiz, buna da azami dikkat gösterilecektir. Bütünüyle ulaşmaya çalıştığımız sonuçları, değerlendirmeleri yeniden, nüfuz ederek, kendinizi güçlü çıkarmak için daha fazla hatalardan, kabul edilmezliklerden arındırarak, olumlu sonuçları daha fazla yakalayarak tamamlamaya çalışacaksınız. Bu mümkündür ve burada bu kısa süre içinde sağlanmalıdır. Doğru bir inceleme tarzınız olmalı, kendinizi bireysel ve grupsal bütün faaliyetlerde en verimli kılmanın konumu içinde olmalısınız. Biz, elden geleni yaptığımıza inanıyoruz. Sizler de elinizden geleni yapmalısınız. Sadece savaşırım sorusunu çözümlemiş olarak değil de, kendini, savaşı uygun tarzda en yerinde taktiklerle yürüteceğim noktasında ikna etmelisiniz ve şimdiden yaşamınızın bir deneyim olduğunu bilip, bunun için bu deneyimlerle her gün daha fazla bu savaşım gerçeğine kendinizi yakınlaştırmalısınız. Unutmamak gerekir ki, savaş bir oyundur, bu da aynı zamanda bir plan işidir. Önceden öngörmektir, olası aleyhimize gelişebilecek durumları öngörerek, çeşitli dönemlerde —bu eylem de olabilir— gidişatı lehimize çevirmektir Bunlar hep devrimizindendir Bütün bunlar için verileri size sunulmuştur. Kaba bir bilgilenmesini değil, daha çok pratiğe özgü sonuçlarını almak için çalışma tarzınız en çok üzerinde durulan hususlar. Dönemi zaferle kapatabilecek noktaya getirebilmek için biraz daha kendinize yüktenin, özümseyin davranışlarınıza, üslup ve hitabetten tutalım, yürüyüşünüze kadar dikkat edin, her adımınızı planlı atmaya özen gösterin Yalnız kendiniz için değil, başta sorumlu çalışma biriminiz olmak üzere, elinizin ulaşabileceği bütün görev sahalarına önerilerinizle, yetkiniz varsa emirlerinizle, onları doğru bir konumda tutmaya ve bunun doğru bir Parti tavrı olduğunu, bundan asla vazgeçmemek gerektiğini kavratmaya, eğemen kılmaya itina göstermelisiniz. Bunun da önemli bir örgütsel görev olduğunu bilerek hayata geçirmelisiniz

Yine, inanıyoruz ki, çok kapsamlı dersler verilmiştir Bütün sonuçları bir öneri, bir emir olarak görecek, onu yalnız bir öğrenci olarak değil, halkımızın bir öğretmeni olarak özümsemeye ve uygulatmaya çalışacaksınız.

Yoldaşlığımız bu temelde gelişecektir. Biz, her zaman üstün başarılarla geleceğimizi yarateceğimizi çok iyi biliyoruz. Ve devrimizin ana planlamaya aldığı, onun taktik önderliğini sizlere teblığ ettiğimiz gelecek Kongremize kadar biz bu dönemin özünde bu devrenin yer aldığı ve onun önderliğinde kazanılması gerektiği biçimindeki belirlemelerimize sadık kalıyoruz Her zamandan daha fazla yakın geleceğe hakim olmanın ve Parti politikasını buna hakim kılmanın engin çabası içindeyiz Bunu, birlikte ideolojik, politik, örgütsel, askeri değerlendirmeye tabi tuttuk. Ve bunun da gerçek bir yoldaşlık bağı olduğunu gördük. Hepinizin söz vermesi ve kararlılık durumu kesindir. Bundan kuşku yoktur, bunu ne tartıştık, ne de buna hakkımızın olduğunu söylüyoruz Ama, doğru pratik için biz çok konuştuk ve bunu da yapmak için birçok yükümlülüklerimiz vardır. Birlikte yapmaya çalışacağız ve başaracağımıza inanıyorum. Bu temelde bundan sonraki bütün çalışmalarınızda üstün başarılar diliyorum.

31.01.1989

PKK GENEL SEKRETERİ ABDULLAH ÖCALAN YOLDAŞ DEĞERLENDİRİYOR

DEVRİMCİ VURUŞ TARZI KAHRAMANCA OLMALI

21-28 Mart tarihleri PKK III. Kongresi tarafından KAHRAMANLIK HAFTASI olarak kabul edildi. Kürdistan bağımsızlık mücadelesinin tüm kahramanlarının anıldığı bu hafta vesilesiyle, PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın kahramanlık üzerine yaptığı değerlendirmeyi yayınlıyoruz.

Yiğitlik kavramını da biz zaman zaman ele aldık. Bugün bu konuyu daha da açma gereğini duyuyoruz. Yiğitlik, kahramanlık, mertlik her ne kadar genelde moral ve ahlaki kavram gibi ele alınsa da, bizde çok ciddi siyasal kavram haline gelmiştir.

Bir de bir halk kahramanlığı seviyesine çıkartılmamız bir pratiğimiz var. PKK'nin pratiği, esine ender rastlanan bir kahramanlık, aynı zamanda da yiğitlik ve mertlik pratiğidir. Bu açıdan PKK'deki yiğitlik, olağan, herkesin cesaret edip sergileyebileceği bir yiğitlik değildir. Onu insanlık tarihinde yanlı yerine oturtmaya çalışıyoruz. Ve inanıyoruz ki, PKK'de şahlanan yiğitlik, insan yeteneklerinin azami derecede bir iladesidir. İnsan soyunun, amansız bir baskı gücüne, hatta doğa amansızlığına karşı, gurumuz ölçülerinde olsun, hatta tarihte ortaya çıkmış insan eylemlerde olsun, sergilediği fedakarlık ve cesaret ancak kahramanlık tabiriyle değerlendirilebilir. Bundan aşağısı, kesinlikle gerçekçi değildir. Birçok nedenden dolayı bu böyledir. Bir halkın yüzlerce yıl, her seviyele tarih sahnesi dışına itildiği ve günümüze doğru geldiğimizde, bu uçurumun kapatılmasının neredeyse olanaksız görülduğu ve bu olanaksızlığın halkın neredeyse bütün fertlerince bir kader olarak kanıksandığı, sonuçlarından kurtulmanın ise imkansiz olduğu biçiminde bir genel yargıya ulasıldığı; "Biz kim, kimlik kim, ozgurluk kim?" diye bunların adını bile ağzına almaya cesaret edemediği dolayısıyla herkesin adeta, vebadan kaçar gibi kendi gerçeğinden kaçtığı bir halk gerçekliğinde böylesine korkunç bir zemin üzerinde ulusal kurtuluş için savaşmaya cesaret etmek açık ki, kahramanlığın alasıdır. Yine, düşmanin her gun "yaklaşırsanız yanarsınız, geçmişinize bakın, basınıza gelecek olanları keştirin. Uçaklarımız, tanklarımız vardır. Sizin neyniz vardır? Itilaklarımız, paramız, her şeyimız vardır. Sizin yoksulluktan başka neyniz vardır?" deyip, nispetsiz bir konumda olduğunu, sürekli haykırdığı, hakkın-hukukun ve mazlumun yanında yer almasi gerekenlerin buna itibar bile gostermedikleri, "var mısın, yok musun, yardıma ihtiyacın var mıdır?" demeyi dahi akıllarına getirmedikleri bir donemde, bu zor koşullarda gerçekten cep delik cepken delik, kendimizi bir çobana bile kabul ettirmekte cok zorlandığımız, nereye gidersek gidelim kapıların yuzumuze kapatıldığı, bir umutsuzluk ortamında ulusal kurtuluş doğrultusuna girmek, çok açıkça goruluyor ki buyuk bir cesaret, fedakarlık işidir. Bunun için olağanustu bir gayret gerekir, eğer, birisi "çılgın" değilse ve kendini "yıtırmamişse" bu işe girişmek zorundadır. Çunku bu, aynı zamanda buyuk bir bilinç işidir. Hem de kimsenin aklına getiremeyeceği kadar buyuk bir bilinç! Bu bilinci edinmek için bile, en azından bir o kadar cesaret ve çaba gerekir. İşte böylesine bir yola yönelmek, kahramanlıktan başka bir anlama gelmez! Hele hele boylesine bir donemde ancak, bir halkın milyonlarcasının cesaret edebileceği, dolayısıyla omuzlayabileceği cok ağır ve buyuk bir davayı, bir şehit adayımızın omuzlaması ve somurgeci ordulara karşı, ancak savaşan bir halkın olabileceği bir konumu, bir şehidimizin yaşaması, tamı tamamına yine kahramanlik kavramına girer.

Yine bu donemlere, halkların tarihinde ender rastlanir. Bir ornek verirsek, Yunanistan tarihinde anlik donemde bir kahramanlik çağıdır ki, bu donemde bir kahramanlik çağıdır ki, bunun anlamı uygarlığa ilk adımı atmadır. İnsanın doğa, guçlerinin esiri olmaktan çıkıp, her turlu rastlantıya bağlı olan ve toplum gucu haline gelmenin sancılarını çektiği bir konumdan uygarlığa geçmesidir. Uygarlığın şafak vaktinde yapılan yeni bir doğuştur. Böyle bir donemde elbetteki atılan bütun insanlık adımları kahramanca olur. Dolayısıyla bu çağa da kahramanlik çağı adı verilir. Bunun insanlik tarihine yansıması cok guçludur. Gunumuze kadar gelen heykellerde, edebi eserlerde, insan dimağını daha o zamandan meşgul etmeye başlamış telsefi sorunlarda dinsel yaklaşımlarda, hatta denilebilir ki, temel uygarlik kavramlarında kendisini gostermektedir. Bu insanlik tarihinde buyuk bir adımdır. Bütun insanlığın gelişmesinde etkili olmuştur, dolayısıyla kahramancadır.

İslamiyetin de ilk doğuşunda buna benzer kahramanlıkları vardır. Muhammed kendini zor-bela Mekke'den Medine ya atmıştır; eğer bir gun daha fazla Mekke'de kalsa, astında saldırı ile komployа uğrayıp gidecektir. Hatta yoldayken, dinlendiği mağara bile basılır. Mağaradadır, ama ihtimal vermezler, "böcek ağları vardır, oraya girmez" denilir. Ve bu kadar ucuz kurtulur. Daha sonraki yıllarda ordularının uç kıtaya yayılmasını dusunun, ama başlangıç boyledir. Medine de yapılan ilk eylem nedir? O, Bedir Savaşıdır. Bu savaş aslında bizim bugunku militanlarımızdan bile fazla ileri olmayan ve zor-bela derlenen birkaç kişiyle başarılır. O zamanın yerleşik çıkar sahipleri olan fuccar keşiminin bir kervanının Medine yakınlarından geçtiği haber alınır ve yolu kesilip saldırılır. Bu aynı zamanda ilk soygun eylemidir. Kervan vurulur, ve malları ganimet olarak İslamiyet adına kamulaştırılır. Boylece İslamiyet ilk defa bir maddi guce kavuşur. Ve bir zaferin verdiği neyecanla o, Mekke'den çıkışın yarattığı gergınlık, yerini güvene bırakır. Bu, ayettere, suredere konu olur. Fakat olayın ozu boyledir. Ve daha sonraki "gazve"ler bundan cesaret alınarak geliştirilir. On yıllık gibi kısa bir sürede donemin en guclu imparatorlukları olan Bizans ve Sasani Imparatorluklarına, "gelin İslamiyete girin" çağrısı yapılır.

Şimdi, bizim bir-iki belediye başkanini bile çağrıyla sallarımıza çekmekte ne kadar yetersiz kaldığımızı gorursek, imparatorları boyun eğmeye davet etmenin ne kadar buyuk bir olay olduğunu daha iyi anlarız. Kaldı ki, davet kabul etmezse arkasından İslamin kılıcı gosterilir ve bu sefer ya İslamiyeti kabul edecaksınız, ya da "vurun kafire" denilir. Üzerine saldırılır, İslam devrimi zorla dayatılır. Bu donem de bir kahramanlik donemidir.

Halen bizde, hepimizin cenkler biçiminde az-çok aşina olduğumuz savaş sahnelerinin hepsinde geçerli olan kahramanlıktır. Eski "cahiliye" çağında, Arabistan çolunde bütun insanlığı etkileyecek olan uygarlığı bir adım daha ileriye gotürecek, buyuk bir çağın temeli atılıyor, dolayısıyla eylemcileri cok alaktır. Ozе sarılışları gerçekten heybetlidir. Ve bir "kafirin" uzerine gittiklerinde, dergaha "illahe-llallah" çekersin, Musluman olursun, "ya kılıçla doğrarım seni." Ulkemizde kaç militanımız bu tarzda "gavur Muslumanlaştırdı?" Ger çekten bir "kafirlik" durumu yaşanıyor, TC'yi yaşamak herhalde "cahiliye" çağının zindıklarından daha iyi değildir. Biz vuruş tarzından bahsederken gerçekten tarihi ornekler gostermeye çalıştık. Militan, haine, işbirlikçiye, kolleye yalvarmayı bir devrimci uslup haline getirmez, çunku bu uslup devrimci değildir. Devrimcinin konumu budur uygulayacaksın deriz. Bu da bizim usubumuzdur. Elinizde çağın en gelişkin halk silahı olacak ve biz bu silahı doğru kullanmasını bilemeyeceğiz. Bunu kendimize yakıştırmayız. Kahramanlıkla militanlığı kendi ozgulumuzde karşılaştıralım. Militanlarımızın henuz çoğunluklu kahramanlik ölçülerine ulaşamadıklarını goreceğiz. Bizce, doğrusu budur. TC'nin kalırlığı, Yunan kahramanlık çağındaki ilkelikten, barbarlıktan, daha az tehlikeli değildir. İslamiyet çağındaki cehaletten daha az tehlikeli geriletici de değildir. Bunların hepsine tark atar, yine Rus Çarlığı'nın, Fransız monarşisinin kokuşmuşluğundan daha az kokuşmuş, daha az halk düşmanı bir konumda da değildir. O halde, bunun mensuplarına ve işbirlikçilerine yonelik bizim saldırılarımızın dill de kahramanlığa ozgu olmalıdır. Kaldı ki, PKK'nin direnişi pratiği ayakta olan, kabul goren, onaylanan, yol aldıran kahramanca tarzda olan bir pratiktir.

Buyuk zindan şehitleri, dağlarda en amansız koşullarda son nefeslerini direnişle geçirenler, yaşamlarını bulan eski duzeniyle ilişkilerini bir çırpıda kopartanlar, benlik davasını bir çırpıda yerle bir edenler, kahramanlara ozgu bir yaklaşımın sahipleridirler. Bize böylesine bir yaklaşım gerekli midir? Evet, hem de çok gereklidir. Nedenlerini koyduk, bütünüyle yönelnemiz gereken doğrultu kahramanca bir atılım doğrultusudur.

Tarihin benzer konumu yaşayan bütun çağlarında ve bu çağların çozumleyici onder guçlerin de onların içinden çıktıkları halklarda çozumler kahramanca olmuştur. Ve bunların etkileri da uzun tarihi süreçleri, yuzyılları almıştır. Kendimiz için boyle bir çağdan bahsedebilir miyız? Kesinlikle bahsedebiliriz! Halkımız kendi tarihinde ilk defa proleterya ve ulusal kurtuluş hareketleri çağında, mutlaka bin yıllık köleliği ile hesaplaşarak kahramanca bir atılım ve çıkışın sahibi olmalıdır. Devrim teorisinden, ister gunumuz devrimleri, ister tarihsel bütun devrimlerden olsun çıkarılacak birinçik sonuç: konumu boyle olan halkın kahramanca adımları atmaya cesaret etmeden, bir halk kahramanlığı donemini yaşamadan asla özgür olmayacağıdır. Bizim gibi bir halkın durumu sozkonusu olduğunda, bu daha da geçerlidir. Boyle bir donem yaşanmazsa, halkın kendini tarih sahnesinden tamamen tasfiye olmaktan kurtarması asla mumkun olamaz, giderek tasfiye kaçınılmaz olur.

Halk kahramanlığını hemen sağlamak, çok çeşitli nedenlerden ötürü mumkun olmadığına gore, halkın kahramanlığını bir avuç oncude temsil etmenin bu kahramanlığa yol açacağı, açığa çıkması için boylesi bir kahramanlik isteyeceği bu denli anlaşılırdır. Halk, ayağa kalkmakta zorlanıyor, bilinci kıt, silahı yok, yol gosterenı yoktur. Bu durumda mutlaka birileri silahını kuşanıp halkın onunde birlayacaktır. Bilıyorsunuz ki silahlar, oncu kolun savaşlarıdır. Türkler bile Anadolu'yu istila ederken, onlarcayıla sığan oncu savaş kollarıyla, avcı birlikleriyle birçok koyu, kentı düşurdüler. "Ganimettir" dediler, "İslamiyet adınadır" dediler, ama aslında kendi aşıretı, kabile ve hanedan çıkarları, hatta ulusal çıkarları için yaptılar bütün bunları. Hem de birkaç yıl değil yüzyılları bulan bir ganimettir bu. Halen kalıntıları vardır. Hatta fırsat bulsalar, surda-burda bu talancılığı uygularlar. Ve onlar da bu donemlerini kahramanlık olarak değerlendirirler. Hakıkızlık temelinde de olsa, başka bir halkın tasfiyesi temelinde de olsa, gerçekten kahramanca bir atılımla yapmışlardır. —Diyeceksiniz bunu kahramanlık mı denir? Şu anlamda bir kahramanlık içerir; eskıyı aşan bir toplumsal duzenlenişı dayatıyorlar. Daha İslamiyetin bir ilerleme etkeni olduğu donemi çok sınırlı da olsa kullanıyor. Battal Gazi ve öyle bir sürü mankibe vardır. Bu donemin Bizans Anadolu'sunda, Bizans kapılarını açmada ortaya fırlayan yiğitliklere verilen addır. Gazi denir ama aslında bu ifade edilmek istenilir. Tabi ki, daha sonra bu, kahramanlik adı altında her turlu çapulculuğa, her turlu haksızlığa, katlıamcılığa donuşmüştür. Bir Hitler'e kimse kahraman diyemez, o en buyuk vahşidir. Kahramanlığı da tabii ki, bu vahşı saldırılardan ayırt etmek gerekir.

Kahramanlık her zaman daha ilen olanı daha eski olana, daha ileri bir duzeni daha eski bir duzene karşı yaratmada o, duzeni aşmada gosterilen yiğitliktir; işte oncu kol duzeyinde bir keşif birliğinin mutlaka koşturulması gerektiği anda yurutulen savaş tamamen bu nitelikte bir savaştır.

Dolayısıyla halkımız adına bir oncu grubun, bütun tarihsel orneklerde goruldüğü gibi, halkın tamamen tarih dışına itilmek tehlikesinin yaşandığı bir donemde buyuk bir faşıst gerıcı guce karşı ilerıye fırlaması, buyuk bir kahramanlik olayıdır. Dolayısıyla PKK militanlığının sıradan, benzeri bazı ülkelerde rastlanılabilecek bir militanlık olmadığı, tarihi kapsamı ve halkımızın yaşadığı guncel gerçeklik dikkate alındığında, bunun tamamen kahramanlik seviyesinde bir militanlik olduğu ortaya çıkmaktadır. Kahramanların savaşım tarzı, sıradan askerlerin savaşımından ayrıdır. Hatta sıradan partizanların savaşımından da ayrıdır. Bunu da gormek gerekir. Cesaret gostermeyi, hamle yapmayı, buyuk doğruluğun sahibi olmayı, soz ve eylemin içseçliğini ister; kolay kolay aldanmayan, değil kendini aylarca uğraştıran, kotürüm kılan, düşkunluğu semtine bile yaklaştırmayan bir tavrın sahibi olunmasını ister. Bu açıdan gorkemlidir, olgundur, ve verdiği butun sozlerinde, attığı butun adımlarında bir heybet vardır. Öğreticidir, ilham kaynağıdır. O her şey ile savaşan bir silahtır. Buyuk zulum duzeninin ilk kılıç darbelerıyle sarsacaktır. Bundan başka turlu olmasının da bu nedenle imkanı yoktur. Vahşi ormanlarda azgın canavarlarla savaşan bir yol açıcıdır. Onu tehlikelerle, uçurumlarla dolu bir yolda düşman, arkasından halkı da duşurtmeden yurüyen ve hedefine sağlam ulaştırıncaya kadar oncu savaşını başarıyla verması gereken birıdır. Bu durum, kesinlikle bizim için şımdıye kadar olduğu gibi, halen icinde yaşadığımız surecte de kahramanlara ozgu bir savaşım verilmesi zorunluluğunu cok açıkça ortaya çıkarıyor. Sıradan bir savaşçılığı kendimize yakıştıramayız. hele hele salt bir asker gibi savaşmasıyla da yetinemeyiz, butun yonlerıyle duyguda, duşuncede partı yaşamında ve gunluk yaşamda halkı tamamen yureğinde ve beyninde hem yaşatan, hem savaştıran bir seviyeye ulaşmayı hedef alıyoruz.

Savaşçı yeteneklerimizi kahramanların savaşçı yeteneklerine ulaştırmamız buyuk onem taşıyor. Vuruş tarzımızın, kahramanlığın vuruş tarzına donuştürulmesine buyuk ihtiyaç vardır. Birliklerimizin duzeninin kahramanlik bıçılennde olmasının birey kadar onemi vardır. Oncu birlikler, kahramanca birlikler olacaklardır. Bundan aşağısının donemi zaferle kapatmaya halkın savaşımını, halkın kahramanlığına donuşturmeye yetmeyeceğini bilecek, oncu birliğini kahramanlar birliğine donuşturme gereği vardır. Baştan gunumuze kadar bu temelde olışan kahramanlara ozgu bir savaşımı, militanlığı esas alarak, Parti hareketimizin, bu nitelikli gelişmesini tamamen yaşamak, herhangi bir sıradan savaşçılıkla yetinmemek, tamamen halk kahramanlığına ulaşmak, halkın ancak kendi buyuk eylemıyle, kendısıne dayatılan yok olmayı, kapatmasını sağlamak için oncunun kahramanlaşmasını butun yaşamımızda gostermemiz bunu tehdıl eden bu her turlu yetmezliği mahkum etmemiz, savaşım tarzımızı surekli yoğunlaşan vuruş tarzıyla karşılamamız gerekir. Bunu herhangi bireysel bir marifet değil, halk savaşımızın gucu ve olanakları ile yapabiliriz. Halk savaşımızın bu evresini ve gereklerini yerine getirmek zorundayız. Zorunlu bir evre olarak kavrayıp başarımızın bu temelde sağlanacağını kesin bilmelıyız. Ve boyle savaşan kahramanlar topluluğuna ulaşmak için hepimiz elimizden gelenı yapmalıyız.

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİ, FEDERAL ALMAN DEVLETİNİN SALDIRILARI VE PKK DAVASI

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

II. BÖLÜM

İKİ SAVAŞ ARASI DÖNEMDE ALMAN-TURK İLİŞKİLERİ

Alman ve Turk egemenleri sınırlarını genişletmek için girdikleri savaştan yenik olarak çıktılar. Böylece savaşta elde etmek istedikleri yeni toprakları ele geçirme isteklerini de yarıda kaldı. Savaşın sonuçlanması her iki devletin egemen sınıflarının yenilgisinin de ilanı oldu. Ama, bu durum her iki egemen sınıfın hulyalarını gerçekleştirmekten vazgeçtikleri anlamına gelmiyor. Savaş yenilgisi, gerek Turk, gerekse de Alman egemen sınıflarındaki yeni topraklar ele geçirme isteklerini daha da kamçıladı. İki savaş arası dönem, işte bu isteklerin gerçekleştirilmesi için yeniden girişimleri sürdurdukleri bir dönemdir.

I. Dunya Savaşı sonrasında dunya çapında önemli değişiklikler de meydana geldi. Bu değişikliklerde Alman ve Turk egemenlerinin ilişkilerinde de yansıdı. 19 yy. sonlarında kurulan ilişkinin bir benzerini her iki gucun yeni koşullarda sürdurmesi mumkun olmadı. Ama, her iki egemen sınıf da birbirlerinden oyle cok uzak da değillerdi. İlişkilerini bir savaş ortaklığına donuşturmemiş olsalar da, ekonomik, siyasi, askeri ve kulturel ilişkiler 19. yy. sonlarındakini de aşmıştı. Savaş sonrasında Alman emperyalizminin Turkiye'ye yonelmi daha bir yoğunluk kazanmıştı.

Savaş sonrası değişen koşulları, Turk ve Alman egemen sınıflarının içinde bulundukları durumu, bu donem ilişkilerine yon veren ortak cıkarları daha iyi gormek açısından izah etmekte yarar var.

Savaş sonrasında Türk ve Alman egemenlerinin durumu

I. Dünya Savaşı sonrasında Çarlık Rusya'sı toprakları uzerinde yeni bir devletin, proletarya diktatorluğunun yukselişine tanık olundu. Bu, dunya çapında iki sistemin, sosyalist ve emperyalist sistemin doğuşunun da başlangıcı oldu. Lenin onderliğinde Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin kurulması, yeni bir çağın doğuşuna da yol açtı. Ekim Devrimi'nin etkisi, sadece Çarlık Rusyası toprakları ile sınırlı kalmadı; dünya çapında etkili oldu.

Savaş sonrasında Ekim Devrimi'nin zaferinin pekişmesi, imparatorluk topraklarının gorde kalan Misak-ı Milli toprakları uzerinde bir TC devletinin doğuşuna da elverişli koşullar yaratı. Bolşeviklerin kazandığı zafer, yabancı işgale uğrayan Anadolu halklarının ulusal kurtuluş mücadelesine girişmesine de bir kamçı etkisi yaptı. Başta Turk ve Kurt halkları olmak uzere, Anadolu'da yaşayan diğer halkların da yabancı işgale karşı direnmelerinde Bolşevik devriminin etkisi buyuktur.

Savaş sonrasında, Kurt halkını "iki halkın devleti" gibi vaadlerle yanına almayı başaran M. Kemal, ulusal kurtuluş hareketinin başına geçerek TC'nin kuruluşuna gırmıştır. M. Kemal, once imparatorluğun yaşatılmasına çalışmış, padişaha karşı buyuk bir muhalefet olduğunu gorunce, bu kez muhalefetin başına geçmiştir. Başta, bir ulusal kurtuluşu hedeflememiştir. Padişahtan aldığı icazetle Anadolu'ya gider. Burada, padişaha karşı ofkenin buyukluğunu gorunce de, bu kez karşısında yer alır. M. Kemal'in bu ozelliği, Turk burjuvazisinin feodal devlet ve emperyalizmle işbirliği içinde oluşmasi, TC'nin kuruluşu ve sonrası durumunu da belirleyen ozelliktedir.

M. Kemal, daha İngilizlerle savaş içerisinde ilişki kurmuş, bağlılığını ifade etmiştir. Burdan çıkan sonuç şu: Ekim Devrimi'nin yaşanan etkisi altında başlayan Turk ulusal kurtuluş hareketi, M. Kemal onderliğine geçmiş ve bu hareket yarım kalmış, gelişmemiştir. Burjuva devrimlerinin anti-feodal ve milli yanı olmasına rağmen, M. Kemal hem feodalizme karş değil, hem de emperyalizmle işbirliği içerisindedir. Bu ozelliğini, komunistleri katlederek, Yeşil Ordu gibi hareketleri tasfiye ederek de gostermiştir.

Savaş sonrasında TC'nin durumu boyledir. Başa geçen M. Kemal azgın bir halk, işçi, komunist düşmanıdır. Ilk elde komunistleri ve ilericileri katletmesi, Kurt halkı uzerine saldırılar duzenlemesi de bu ozelliğini gosteriyor. M. Kemal'in ozunde faşizm vardır. Eğer Kemalizm, o gunku koşullarda bunu açığa vurmamışsa, koşulların buna imkan tanımamasında aramak gerekir.

Turk burjuvazisinin doğuşunda bu eğilimler vardır. Emperyalist amaçlar peşinde koşması, ulke içerisinde azgın bir halk düşmanlığı yapması, mayasının faşizme gotürecek nuveleri içinde taşıdığına da bir ornektir. TC'nin kuruluş yıllarındaki iç ve dış koşullar, SSCB'nin emperyalizmin saldırılarına karşı destek vermesi, içte proleteryanın ciddi bir tehdit haline gelmiş olması, Kemalizmin mayasının faşizme tutma surecini geciktirdi. Gerçi, aynı donemde M. Kemal komunistleri katlederek, Kurt halkını kırımdan geçirerek, halk düşmanlığı yaparak, bu konuda işaret de vermedi doğal.

Diğer taraftan Alman burjuvazisinin savaş sonrasında yukselişi vardır. Daha onceki bolumlerde, her iki devletin burjuvazisinin doğuşu ve iktidar olma biçimlerinin birbirlerine benzediğini belirtmiştik. İşte bu benzerlik, ilk yıllarla kalmayıp daha sonraki donemde de devam etti.

I. Dunya Savaşı sonrasında Alman emperyalist burjuvazisinde de faşist eğilimler gelişmeye başladı. Hitler'in yukselişi ve sonradan iktidara oturması da bu eğilimin bir sonucudur. Hitler, savaştan yenik çıkan, yaralı canavarın kızgınlığına benzer bir azgınlıkla dunya pazarına yeniden egemen olmak isteyen faşist-tekelci burjuvazinin bir temsilcisiydi. Alman emperyalist burjuvazisi yeni bir maceraya sürukleneen gemilerine kaptan olarak, egementik duygularına hitap eden Hitler'i seçtiler.

Hitler'in başa geçmesini, diğer ulkelerin emperyalist burjuvazisi de korukledi. Hitler'in anti-komunist propagandası, SSCB'ye saldırı ve tehditleri, bu emperyalist ulkelerin de faşizmin gelişmesini altan alta koruklemelerini birlikte getirdi. Boyle olunca, bu ulkeler Hitler'in allahlanmasına, savaş kışkırtıcılığını yapmasına goz yumdular.

1930'lu yıllara gelindiğinde her iki egemen sınıfın birbirine yakınlaşması daha da artar. Tamamıyla faşist bir yuzle ortaya cıkan Alman emperyalistleri savaş kışkırtıcılığını alabildiğine yaparken, hazırlıklarını da surdururler. Turk egemen sınıfları için ise durum farklıdır. Yine, Almanya'nın yanındadır, en yakın destekleyicisidir. Ama, Almanya ile birlikte bir savaşa girmeyi goze alamayacak bir durumdadır. Açığa vuramadığı faşist ozu, Turk burjuvazisinin Hitler'e ve hulyalarına daha fazla yakınlaştırır.

Faşist Almanya ile TC arasındaki ilişkiler

Almanya'da Hitler'in başa gelmesi, II. bir dunya savaşının kaçınılmaz olduğunu da gosterdi. Hitler, savaş hazırlıklarını açıktan yurutmeye başladı. Yeni saldırı hazırlıkları ve planları yaparken, bazı ulkeler de ilişkilerini geliştirmeye onem verdi. Bunlardan biri de "silah kardeşliği" yapmış olduğu Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkıntıları uzerinde yuksektme olanağı bulmuş olan TC'ydi. Hitler'in TC'nin, yeniden en yakın muttefiki olarak secmesi bir tesadut değildi. Bunda geçmişte Alman-Turk ilişkilerinin sıklığı kadar, her iki burjuvazinin de faşist bir mayadan oluşmalarının etkisi de buyuktur. Bu nedenle, M. Kemal'in başında olduğu TC ile ilişkileri geliştirmeye Hitler sıkı bir onem verir.

M.Kemal'e ovgu dizen ve insanlık tarafından nefretle anılan Hitler...

Madalyonun diğer bir yuzunde ise, Almanya'nın "Drang nach Osten" **Doğu'ya açılım** politikası vardır. *"Alman emperyalistleri, 1933 yılında faşist diktatorluğun kurulmasından sonra Avrupa'da egemenliği ele geçirme ve son olarak da dunya egemenliğine ulaşma yolundaki savaşımlarının ikinci donemine başladıklarında, Wilhelm donemnin Bağdat Demiryolu politikasına da başvurdular... Alman tekelcileri, faşist yoldan 'yeni bir duzene sokmak' istedikleri Avrupa ile sınırlı bağlamaya çalıştıkları Turkiye, İran ve Arap ulkelerini zengin ve aynı zamanda ucuz hammadde kaynakları olarak gorduyorlardı... Alman generalleri, I. Dunya Savaşında olduğu gibi, İngiltere ve Fransa'nın Yakındoğu'daki durumunu, Guney ve Kuzey Hindistan ile olan bağlarını Turkiye'yi çıkış noktası yaparak tehlikeye sokmak istiyorlardı. Ayrıca, Yakındoğu'ya giderek sosyalist Sovyet devletinin guney kanadına saldırma olanağı da doğuyordu."*[22] Almanya bu olanağı kullanmak için Turkiye'ye yeniden yakınlaşmaya başladı. Bu, yıllardır hayalini kurduğu Doğuya açılım politikasına da denk duşuyordu.

Abdulhamit'in yerini M. Kemal, Wilhelm II.nin yerini Hitler almış olsa da, faşist Almanya'yla TC arasındaki ilişkiler, onceesini aratmayacak duzeye ulaşır. Yontemler aynıdır. Teknığın gelişmesi, Alman emperyalizminin TC'ye nufuz etme yontemlerini çeşitlendirecektir. Yontemler çeşitlense de ozundeki ilişkiler aynı uygulamalar temelinde gelişecektir. Wilhelm'in Abdulhamit'e sunduğu desteğin bir benzerini de Hitler, M. Kemal'e sundu. Hitler'in Wilhelm'den aşağı kalan yanı TC'nin başkentine ziyaret duzenlememesidi.

Almanya'da faşist diktatorluğun işbaşına gelmesi ile birlikte, Dışişleri Bakanlığı ile propaganda Bakanlığına bağlı dış ulkelere yonelik çalışmaları yurutecek bir kumanda merkezi kuruldu. Bu kumanda merkezinin asıl amacı, Nazi devletinin propagandasını yurutmek ve etkinliğini geliştirmeye yardımcı olmaktı. Almanya'nın emperyalist saldırganlığını, bu daireler yonlandırıyordu, bunların yanısıra, Haber ve Basın Dairesi, Enformasyon Dairesi, Nazi Partisinin dış politika dairesi gibi kuruluşlar da, bu çalışmalara katılıyorlardı.

Bu kuruluşlar, yoneldikleri ulkelerde faşist çevrelerle ilişki kurarak, Nazi propagandasını yurutuyorlardı. Konumuzun ilgisi olan TC'ye de aynı daireler eliyle gerecektir. Turk egemenleri ile geliştirilen ilişkinin birçok ulkeden farklı yanları vardır. Tarihsel Turk-Alman dostluğu I. Dunya Savaşındaki silah arkadaşlığı, Nazi propagandasının en fazla kullanacakları yonler olacaktır.

Hitler'in propaganda kuruluşları Turkiye'yi bir muttefik veya dost ulke haline getirmek için sıkı bir propagandaya giriştiler. Bunun için ilk başvurdukları yontemler ise, tarihsel dostluğu yeniden canlandırmak oldu. Hitler'in propaganda kuruluşları, Prusya Kralı Friedrich II'nin Osmanlı Padişahı ile yaptığı anlaşmayı bulup çıkarmanın yanısıra, Moltke, von der Goltz, Liman Von Sanders gibi Alman askeri danışmanlarına ovgular dizerek bunların temelini attığı dostluk ilişkilerinden bahsediyorlardı. Almanya bu yoğun propagandasına Turkiye içinden de taraftar buldu. Onneğin, Berlin'deki Turk buyukelçisi Hüsrev Gereda *"Prusya'nın askeri eğitim ruhunun Turk insanının ozune uygun duştuğunu"*[23] soyleyecekti. Bir bakıma bu soz doğrudur. Prusya burjuvazisi ile Turk burjuvazisi arasındaki ruhsal yakınlık, Hitler ile M. Kemal arasında da vardır. Hitler açıktan faşizme yonelmiş, M. Kemal ise bu ozunu açığa vuracak koşullara sahip olmamıştır. M. Kemal savaştan once olmeseydi, belki Orta doğu'nun Hitler'i olarak savaşa girerdi. M. Kemal'in ozundeki faşist ruh, saldırganlık fırsat bulduğunda her an boyle bir gelişmeye yol açabilecekti. M. Kemal'in SSCB ile olan dostluk ilişkilerini bırakıp hızla anti-komunist yuzunu daha belirgin olarak açığa vurması, Almanya'ya eskısınden daha fazla yakınlaşması boyle bir sonucu olanaksız kılmıyordu.

Hitler, 1933 Temmuz'unda gorustuğu Turk parlamentosunun Dışişleri Komisyonu Başkanına, M. Kemal'in verdiği savaşın kendisini cok aydınlattığını soyler. Bu sozler, M. Kemal ile Hitler arasındaki yakınlığı da gostermektedir.

Hitler'in bu açıklamasından sonra, Goebbels'in propagandacıları yeni malzemelere kavuştular. Hitler ile M. Kemal'i "iki buyuk ulusal kahraman" olarak gosteren faşist propagandacılar, bufun ozelliklerinin ikisinin tek adammış gibi birbirine uyduğundan da bahsetmeye başladılar. Bunların yanısıra, Alman faşistleri, Avrupa'da kurmak istedikleri yeni duzen içerisinde Kemalizme ve Turkiye'ye yer olduğunu belirtmekten de geri kalmıyorlardı. Alman propagandası, savaş hazırlıkları arttıkçe yoğunlaşıyordu.

Bu propagandalar, Alman burjuvazisiyle ilişkiye yatkın olan Turk egemenleri ozerinde beklenen etkiyi kısa surede yapacaktır. Ancak, Turk burjuvazisi bu kez kurnaz davranacaktır. Açıktan savaşın bir tarafları olmayacaktır. Ama Almanya'ya en aktif desteği sunan devletlerin başında gelmekten geri kalmayacaktır.

Turk burjuvazisinin açıktan savaş taraftarlığı yapmasının nedeni Turk burjuvazisinin savaş istemediği değildir. Tam tersine, yeni topraklar ele geçirme ve hep hayalini kurduğu Musul ve Kerkuk'e yeniden sahip olma buyuk bir arzusuydu. Ekonomik ve askeri olarak zayıf olması, yeni bir dunya savaşına girmesi durumunda elindeki son toprakları da kaybetme tehlikesi, Turk burjuvazisini boylesi bir yaklaşım içerisine sokmuştur. Almanya'nın kesin zafer kazanacağına inansaydı, bir an durmaz yanında yer alırdı. Ama boyle bir guvencesi olmayınca da, savaşın bir tarafı olmaktan kaçınmıştır.

Buna rağmen, savaş oncesinde Almanya'yla ile olan ekonomik ilişkileri buyuk miktara yukselir. Almanya, 1933-38 yılları arasında Turkiye'nin başlıca hammadde alıcısı ve başlıca sanayi tesisleri satıcısı durumuna gelir. I. Dunya savaşı onguncunde de Osmanlı ve Alman imparatorlukları arasındaki ilişkilerin duzeyi de bu boyutlardaydı. Ekonomik ilişkilerdeki bu gelişme kendisini diğer alanlarda da gosterecektir.

Alman faşist propagandasının el attığı en onemli bir alan propaganda ve haberleşme araçlarıydı. Dışişleri Bakanlığının siyaset dairesinde Yakındoğu şubesinin 1938'a kadar mudurluğunu yapmış olan Werner-Otto von Hertling'in girişimleri bu konuda ornektir. Hertling, Turkiye'nin Arap alfabesi yerine Latin alfabesini seçmesini propaganda bakımından son derece elverişli bir durum olarak gorduyordu. Bunun yanısıra, Hertling'den once de bu konuya dikkat cekenler oldu. "Deutscher Orient-Verein"de (Alman Doğu Derneği)

Türkiye'de Alman propagandasının geliştirilmesine önem verdimesini istedi.

Almanya bunun üzerine Türkiye'de yaygın bir propaganda faaliyetine girişti. Türkçe yayınlanan **Yeni Dünya** gazetesinin yanısıra, **Beyoğlu, İslanbul, Signal** gibi gazeteler de Fransızca, İngilizce, Almanca ve Türkçe olarak çıkıyorlardı. Bunların yanında **Turkische Post**, yalnız Almanca yayınlanıyordu. Völkischer Beobachter, Deutsche Allgemeine Zeitung gibi gazeteler de Türkiye'de satılıyordu. Altı tane Alman haber ajansı da bültenlerinde Türkiye'yi ışıyor ve Türkiye'deki gazetelere haber dağıtıyorlardı.

Almanya yaygın bir sefer bertik biçiminde Türkiye'ye basın organları soktu. Yoğun propagandanın yanısıra, Türk basınının üzerinde de giderek etkinlik kurmaya başladılar. Özellikle de Alman tekelci sermayesi bu işe sıkı sarıldı. Daha 1933 yılında Deutsche Bank **Türkische Post** gazetesine 500 TL'lik yardımını 1000 TL'ye çıkardı. Hatta, gazetenin genel müdürünü, Alman tekellerinin çıkarlarını yeterince gözetlemediği için değiştirecektir.

Türk basınını etkileme yönünde de Alman faşistlerin gösterdiği çaba az değildi. Alman faşistleri kendi gazetelerinde daha çok nüfusun çok az bir kısmının okuryazar olduğu Türkiye'de Türk gazetelerinin iş göreceğini kavramışlardı. Türk aydınlarını yanına alması, Almanya'ya da kuçümsenmez bir olanak sunacaktı. Basın Almanya adına, Alman faşist propagandasını yürutecekti. Bu bakımdan Alman faşistleri Türk basınını etki altına alma çabaları içerisine girdiler.

Alman tekelleri çeşitli yöntemlerle Türk basınını etki altına aldılar 1944 yılına kadar, Türkiye'nin en büyük ticaret ortağı olan Alman tekelleri basına verdikleri ilanlarla, basını ekonomik olarak kendilerine bağladılar. Yine, Türk basınının ihtiyacı olan kağıtlar da Almanya'dan geliyordu. İşte Almanya bu imkanını kullanarak, kağıtları kendi politikasını destekleyen güçlere aktarıyordu. İlanları geri çekme ve kağıt kozları ile Almanya basın üzerindeki etkinliğini de kurdu.

Almanya'nın basın üzerinde etkinliğini kurmasının diğer bir yolu da rüşvet dağıtılmasıydı. Basın ve radyoda çalışanlara dağıtılan yüksek miktardaki rüşvetler, faşist Almanya lehine haberlerin çıkmasını sağladı. Alman faşistleri bununla da kalmayacak, Anadolu Haberler Ajansı'nda çalışan 26 Yahudi memurun işine son verilmesini de sağlayacaklar.

Diğer alanlarda da faşist Alman propagandacıları etkinlik gösterecekterdir. Film, tiyatro gibi alanlarda da Alman etkinliğini geliştirmeye büyük çaba harcayacaklardır. Alman filmleri ve tiyatro temsilleri, özellikle savaş yıllarına doğru hızla Türkiye'ye akacaktır. Eğitim alanında Alman okulları açılacak, Alman öğretmenler Türkiye'ye gelecektir. Almanya, lerde kendisine bağlı çalışabilecek bir kadronun oluşturulmasına büyük önem veriyordu. Bu nedenle, okulların açılmasını önemli görüyordu. Alman okullarının yanısıra, İstanbul Üniversitesi gibi yüksek okulların açılmasına da Alman eğitimcileri önayak oluyordu. Böylece, Türkiye üzerindeki nüfuz oranını daha da geliştirmek istiyorlardı. Türkiye'ye gelen eğitimcilerin, Nazi zulmünden kaçanların dışındakiler, Nazi-faşist görüşlüydüler. Bunlar faşist Almanya'nın ve faşizmin propagandasını yapıyorlardı.

Almanya'nın Türkiye'deki faaliyetleri tabii ki bunlarla sınırlı değildi. Hemen her alanda yaygın bir çalışma içerisindeydi. Tarihsel "Türk-Alman dostluğu" Almanya'nın Türkiye'ye girişini çok kolaylaştırmıştı. Almanya ile Türkiye arasındaki, bu sıkı işbirliği, savaşın sonuna kadar devam etti. Almanya'nın II. Dünya Savaşını da kaybetmesi, Türk-Alman ilişkilerinde geçici bir duraklamaya yol açtı. Bu da o günün koşulları içinde zorunlu bir pauzeydi.

II. Dünya Savaşında Türk egemenlerinin Alman ve diğer emperyalistlerle ilişkileri

Alman faşistleri savaş hazırlıklarını yoğunlaştırdıkları bir dönemde, I. Dünya Savaşındaki müttefiklerini de yanlarında savaşa katmaya büyük önem verdiler. Hitler, M. Kemal'le yürütülgü çabalarını, İnönü döneminde de devam ettirdi. Hitler, 4 Mart 1941 tarihinde İnönü'ye gönderdiği mesajında tarihsel "silah kardeşliği" tezine bir kez daha başvurdu. Böylece, eski silah arkadaşını, yeniden yanında görme isteğini açıktan vurgulamaya başladı.

Bu ilişkilere rağmen, zaman zaman Türk ve Alman egemenleri birbirinden uzaklaştılar. Bunda en önemli etken Türk burjuvazisinin savaşın durumuna göre tavır takınmasıydı. Türk egemenleri, müttefik kuvvetlerle Alman faşistleri arasında gidip-gelerek savaşta tarafsız kalmayı başardılar. Bu arada ustaca yararlandıkları durum nedeniyle vurgunlar vurdular.

Daha 1939 yılının başlarında Türk egemenleri kendisini savaşa çekmek isteyen her iki kuvvetten bazı tavizler koparmaya başladı. Örneğin; Fransa, Türkiye'nin Almanya'nın yanında savaşa girmemesi için Hatay sancağını Türk egemenlerine bıraktı. Türkiye bu taviz karşısında Almanya'nın yanında savaşa girmedi. Ancak, tarafsız görunum altında Almanya'nın savaşta acil ihtiyaç hissettiği ürünleri satmaktan da geri kalmadı.

Fransa'nın Hatay'ı Türkiye'ye bırakması Almanya tarafından tepkiyle karşılandı. Almanya bu adımın bir İngiliz, Fransız, Türk ittifakına yol açmasından çekiniyordu. Bunu önlemek için bir yandan Arapları kışkırtırken, diğer yandan ise Türk egemenlerine karşı tehditlerde bulunuyordu.

Türk hükümetine basın yoluyla yapılan bir uyarıda şöyle deniyordu: *"Türkiye'nin doğal gelişmesi, ne Balkanlar, Oniki Ada, ne de Kuzey-Doğu yönünde olabilir; bunun yönü ancak ve yalnız Güney-doğu, Irak ve Musul'a gider. Ankara, politikasında, bu gerçeği gözönünde tutmalı, İngiltere ve Fransa'nın onun bu birlik gelişme olanağından döndürmesine rezi olmamalıdır."*[24] Alman faşistlerinin Türk hükümetine karşı bu tutumları, Bağdat Demiryolunun Alman hülyasına açacağı topraklardan vazgeçmediklerinin de bir göstergesidir. Musul, Kerkük, Bağdat ve Basra Körfezi, Almanya'nın I. Dünya Savaşında da inmek istediği bölgelerdi. Aynı şekilde Türk egemenlerinin de bu topraklarda gözü vardı. İşte, Almanya bu tarihsel arzuyu yeniden canlandırmak, Türk egemenlerini bu temelde yanına almak için yeniden bu propagandaya sarıldı.

Almanya, Musul'a, Basra'ya kendi orduları ile inmekten çok, TC'yi kullanarak ulaşmak istiyordu. Tarihsel arzulara sık sık çağrışımlarda bulunmasının temelinde yatan da bu gerçekliktir.

Almanya'nın korktuğu başına gelmeyecek. Türk egemenleri İngiliz ve Fransızlara yanaşmaktan vazgeçip, Almanya'ya uzanan köprüleri daha da sağlamlaştıracaklardı. 18 Haziran 1941'de Alman-Türk Dostluk ve Saldırmazlık Paktı imzalanacaktır. Bu Paktın Almanya'nın SSCB'ye yönelttiği saldırının 4 gün öncesinde imzalanması, her iki egemen sınıfın dostluklarının temelinin neye dayandığını da gösteren ilginç bir örnektir.

Almanya'nın SSCB'ye karşı saldırıya geçmesi ardından, Türk ve Alman egemenleri arasında anti-Sovyet temelinde dostluk daha da gelişti. Daha sonra Federal Göçmenler Bakanı ve Pester Lloyd'un Berlin muhabiri olan Ernst Lemmer, Alman-Turk dostluğunun gelişmesinde hizmetleri geçen Türk başbakanları Saydam ve Saraçoğlu için övgüler diziyordu. Bu dostluk ise Sovyet düşmanlığı temeline oturtulmuştu.

Almanya'nın Kafkasya ve Volga cephelerinde giriştiği saldırıların en yüksek noktasına ulaştığı bir dönemde, bir basın heyeti Berlin, Viyana ve Doğu cephelerini gezdi. Buna karşı bir başka heyet de İngiltere ve ABD'ye gitti. Türk egemenleri her iki tarafı da idare etme politikalarını bu noktada de bir kez daha sergiledilar. Hem Almanya ile ilişkilerini koparmazken, hem de diğer emperyalist ülkelerle ilişkilerini sürdürdüler.

Aslında Türk egemenleri, Almanya'nın gütlüğü politikaya sıcak bakıyorlardı. Almanya'nın savaşta kazandığı başarılar, Türk faşistlerinin iştahını kabartıyordu. Türk devlet yetkililerinin büyük kısmı, Almanya'yı öven konuşmalar yapıyor, Almanya'nın yanında savaşa girilmesini istiyorlardı. Almanya savaşta başarı kazandığı sürece, Türk egemenlerinin bu tutumu devam etti.

Türk egemenleri I. Dünya Savaşının acı deneyini unutmadıklarından dolayı, Almanya'nın zaferinin kesin bir garantiye kavuşmasını bekliyorlardı. Böyle bir durum gördüklerinde savaşa bir an bile gecikmeden katılacaklardı. Almanya'nın yeniden bir yenilgi tatması karşısında ise, İngiltere ve Fransa'ya yanaşmaları için de onlarla da ilişkilerini kopermadılar.

Almanya ile Türkiye arasındaki ticari ilişkileri savaş içerisinde daha da geliştı. 1933 ten 1939'a kadar geçen süreçte Almanya ile Türkiye'nin ticareti 4 katına çıktı. Almanya ile Türkiye'nin ticareti Kliring* usulüne göre yapıldığından dolayı, Türkiye, Alman egemenliği altına daha fazla giriyordu. Türk egemenlerinin, döviz yokluğu nedeniyle ancak Kliring sistemi ile ihracaat ve ithalat yapması, Almanya dışında diğer ülkelerle ticarete girişmesini de olanaksız kılıyordu.

Türkiye'nin, Almanya'ya sattığı ürünler hayati önemde ve savaş hazırlıkları için gerekli olan krom, pamuk, hayvan yemi, kereste, hem deri, yün ve merinos gibi ürünlerdi. Krom cevheri silah yapımında kullanılıyordu. 1929-1937 yılları arasındaki dönemde, yılda 35.000 RM olan Alman ithalatı savaştan önce 3.437.000 RM'a çıktı. Almanya krom ihtiyacının %52'sini Türkiye'den karşılıyordu. Bu da Almanya'nın silah sayısını geliştirmek için ihtiyaç duyduğ krom çeliğinin büyük miktarını oluşturuyordu. Türk egemenleri Alman emperyalistlerine krom satarak, silah sanayisının gelişmesine büyük katkılarda bulundular. Almanya, Türkiye'yle olan kara bağlantısı nedeniyle de Türkiye ile ticari ilişkilerini geliştirmeye büyük önem veriyordu. Savaş döneminde, Almanya'nın Türkiye'deki kroma ve diğer hammadde ürünlerine duyduğu ihtiyaç gibi, tarımsal ürunlerin baş alıcısı da yine Almanya'ydı.

Türkiye ile Almanya arasında gelişen ticari ilişkiler sonucunda Türkiye'nin Kliring hesabında daha 1936 yılında 45 milyon Türk Lirası* alacak birikmişti. Almanya, bu alacağı ödemek için Krupp'un Germania Tersanesinde gemi inşa ettiler Türk egemenleri için. Aslında bu sistem Alman tekellerinin çıkarınaydı. Türk aktıllerinin fazlalığı Almanya'ya verilmiş bir kredi anlamına geliyordu. Türkiye bu borçlarını almak için de Alman malları ithal etmek zorunda kalıyordu. Bu nedenle de Almanya hem ihracaat yapıyor, hem de Türk egemenlerini bu yolla dış politika ve ticarette kendisine bağlıyordu.

Almanya, daha öncelerı olduğu gibi Türkiye'ye silah satışını sürdürüyordu. Denizaltılar, hafif toplar, zırhlılar vd. silahlar dalında Almanya, Türkiye'ye büyük miktarlarda satış yaptı. Bunun yanısıra, Göltcük Tersanesinin inşa işini de Alman firmaları üstlendi. Bu gelişmelere bağlı olarak, Alman uzmanlar ordusu da Türkiye'ye akmaya başladı. Bu uzmanlar içerisinde askeri subaylar her zaman olduğu gibi küçümsenmez bir yer tutuyordu. Moltke, Liman von Sonders, Goltz gibi subayların ardıları olan bu yeni uzmanlar grubu, Türk ordusu içerisinde Almanya'nın etkisi altında bir Türk subay grubunun yetişmesinde büyük ilerleme sağladılar. *"Türk Genelkurmayının haber alma servisi, Birinci Dünya Savaşında Alman gizli askeri servisinin şefi olan Dışişleri Bakanı Albay Nikolay'ın isteğine göre biçimlendi. Gerçekten ordunun orta ve üst dereceli subayları faşist öğretmenler tarafından eğitildi. Bu yuzden, Ankara'da Kellar ve Paper gibi Nazi diplomatlarının sık sık, Almanya'nın Türk subayları içinde sağlam siyasal dayanakları bulunduğunu söylemesine şaşmamalıdır. Bu subaylarla ilişkiyi 1936'dan bu yana Ankara'daki askeri ataşe Rohde sürdürüyordu."*[25] Bütün bu örneklerden de görüldüğü gibi, Almanya ve TC arasındaki sıkı ilişkiler, geleneksel kalıbına yeniden oturmakta kalmadı, onu daha da aştı. Turkiye'nin diğer emperyalist ülkelerle de olan ticaret ilişkisi devam ediyordu. Ancak, oran Almanya'yanın lehine değişiklik gösteriyordu.

Savaşın başlangıcında, emperyalist devletler Türkiye'yi SSCB'ye karşı saldırıya hazırlamaya başladılar. Almanya'nın Sovyetler'e saldırtılmaya hazırlanmasının yanısıra, Fin-Sovyet savaşı da Türkiye'nin Kafkaslara ve Ermenistan'a karşı işgal isteğini kızıştırdı. Batılı emperyalistler de TC'yi böyle bir savaşa hazırlamaya başladılar. Türkiye bir yandan askeri hazırlıklar yaparken diğer yandan da diplomatik manevralarla SSCB'ye karşı bir saldırıya hazırlanıyordu. Ancak, SSCB'nin savaş kışkırtıcılığına karşın ustaca manevralara girişmesi, bu kışkırtmaların sonuçsuz kalmasına yol açtı.

Savaşın ilk yılları Türk egemenlerinin de çeşitli manevralara girdikleri bir dönemdir. Başlangıçta İngiltere ve Fransa'yla sıklaşan ilişkiler, 1940-42 yıllarında Almanya'ya yöneldi. Almanya bilinen metodları ile TC'yi yanına almayı başarmıştı. Savaş içerisinde TC bir o cepheye bir bu cepheye giden tutumunu devam ettirecektir. Örneğin; 1940 ve 1941 yıllarında Amerika'ya büyük oranda krom madeni satışı yapacaktır. Buna karşı, Türkiye'de ABD'den tarım makinaları ve uçaklar satın alacaktır. Buna karşın, İngiltere Başbakanı Churchill'in, Türkiye'ye asker ve uçak gönderme önerisi, İnönü tarafından geri çevrilecekti. Churchill, Türkiye'nin Yunanistan ve Yugoslavya'yla ortak bir nota yayınlamasını istedi. Bu nota, her üç ülkenin Balkanlar'da savaşa karşı ortak bir tavır takınmasını içerecekti. Ama, bu başarı sağlamayacak bir girişimdi. Hatta, Almanya Balkanlar'a karşı saldırıya geçtiği bir dönemde, Türkiye saldırıda bulunmayacağına dair bir güvence vermek zorunda kaldı Almanya'ya. Yine TC, Almanya ile yaptığı anlaşmanın bir sonucu olarak, 1944 yılına kadar güneyde müttefik ülkelerden SSCB'ye yardım gelmesini engelledi. Bir yönüyle, Almanya'yı güney cephesinden korudu. Boğazlar ve Anadolu'yu müttelik kuvvetlerine kapatarak, SSCB'ye desteği engelledi.

Alman orduları SSCB içerisinde ilerlemelerini sürdürdüğü bir dönemde, Türk egemenleri eski Turancı ideolojilerini de yeniden canlandırmaya başladılar. Türk egemenleri, Almanlara SSCB içindeki Türklerin yaşadığı topraklar üzerindeki haklarını da duyurmaya başladılar. Türk egemenleri, SSCB'nin çeşitli bölgelerindeki "maşrı çıkarlarını" Alman egemenleri tarafından gözetilmesini de istiyorlardı.

1944 yılının başında Kızıl Ordu'nun Alman birlikleri karşısında peşpeşe başarı kazanması ve Romanya ile Çekoslovakya sınırına kadar dayanması, Türk egemenlerinde büyük bir hayal kırıklığı yarattı. İnönü, faşist savaşa katılma yanlısı olan Fevzi Çakmak'ı görevinden aldı. Bu, Türk egemenlerinin yeni bir manevraya girmelerinin başlangıcı da oldu. Almanya'nın yenilgye gittiği bu dönemde, Türk egemenleri savaş için hayati önemde olan malların ihracına devam ediyordu. Bu da Almanya'ya bir süre daha direnme gücü veriyordu. Türkiye ikili oynama rolünü devam ettiriyordu. Ancak, bu sefer müttelik devletler sert bir nota yayınladılar. Türkiye'nin Almanya ile olan ticari ilişkilerini keşmesini ve hiçbir anlaşmanın yenilenmemesi konusunda uyarılarda bulundular. Türkiye buna rağmen krom ihracaatını 20 Nisan 1944'e kadar devam ettirdi. Almanya'ya şu veya bu şekilde desteğini sürdürüdü. Buna karşın SSCB'in sürekli başarı kazanması, Türk egemenlerini de korkutan bir durumdu.

Müttefik devletlerin sürekli baskısı ve SSCB'nin ilerlemesi karşısında Türk egemenleri Almanya'ya karşı tutumunu değiştirmeye başladı. En son müttefik devletler 1 Mart 1945 yılına kadar Almanya'ya savaş açmamış olan devletlerin Birleşmiş Milletler kuruluş toplantısına katılamayacağını Türkiye'ye duyurunca Türk egemenleri 23 Subat 1945 te Almanya ve Japonya'ya karşı adım attı. Bu adımın sembolik bir anlamı bile yoktu. Almanya zaten yenilmiş durumdaydı. Bu savaş ilanı TC'nin daha çok uzun vadeli çıkarlarını hedefliyordu.

Yoğunlaşan Türk-Alman ilişkileri böylece ikinci kez zorunlu bir ara dönemine girdi. I. ve II. Dünya Savaşları Türk-Alman yakınlaşmasını kısa süreli de olsa aralayan süreçler oldu. II. Dünya Savaşının bitimi ile birlikte, her iki devletin egemen sınıfları savaşın yarattığı sonuçlar nedeniyle, zorunlu bir şekilde, bir dönem için birbirlerinden uzaklaşmaya başladılar. Her iki devletin, savaşın yaralarının sarılmaya başlanması sürecine kadar verdikleri bu ara, Türk-Alman ilişkilerinde yeni bir fırtınanın öncesindeki sessizlik dönemidir da.

DEVAM EDECEK

(22) Turkiye de Faşist Alman Propagandası- Johannes Glasneck, sayfa 9-10
(23) Age., sayfa 14
(24) Scobeman dan, aktaran Age. sayfa 17
* Kliring: Dış ticarette, iki ülke arasında yapılan alışverişin karşılıklı olarak mal ile ödenmesi
** Bu yıllarda Türk Lirası 1,98 RM'a
(25) Age., sayfa 77

MUZAFFER AYATA:

"Son nefesimde de ağzımdan çıkacak olan; bu kavganın isyan alevleri olacaktır..."

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

İhanetin (itirafın) yürürlüğe konulması: Düşman bizi teslim almakla yetinmemişti. Bizi, davamıza ve Partimize ihanet ettirmek ve bunu içerde bizim şahsımızda Kürdistan'a yaymak istiyordu. Bilim, işkencenin hizmetindeydi. Uzmanları, gece gündüz yok oluşumuzu planlayıp duruyorlardı. Çok bilinçli, planlı bir politikayla karşı karşıyaydık. Vahşet o denli boyutlanmıştı ki ihanet ettirme ortamı zaten oluşturulmuştu. Yaşam çekilmez bir haldeydi. Ya kişiliksizleşip ihanet edecek ya da çeke çeke ölecektik. Başka seçeneğimiz yoktu. Bu vahşet ortamıyla yetinmeyen düşman, ihaneti daha da hızlandırmak için özel işkence odaları hazırladı, işkence aletleriyle donattı. Tutsaklar işkenceye alınıyor, elektrik vb. her tür yöntem uygulanarak düzenlenen ifadeleri imzalamaya zorlanıyordu. Düşmanın bu politikası meyvelerini vermeye başlamış; hain Şahin Dönmez, Hıdır Akbalık, Yıldırım Merkit, Ali Gündüz ve ihanet ederek düşmanla beraber çalışıyor, çoğu tutuklluyu tanıdıkları için işkenceye aldırtıyor, bizzat kendileri de işkenceye katılıyorlardı. İddianameler, polis ifadeleri idarenin elinde, askeri savcıların katılımı ve yönlendirmeleriyle yoğun bir sorgulama ve itirafa zorlama gündeme geldi. Tabii ki, bu politika, üstten tespit edilmiş, kolordu komutanlığınca (kolordu komutanları Kemal Yarmak ve kurmay heyetiydi) yürürlüğe konulmuştu. Amaç hem bizleri mahkum etmek için delil toplama, hem de ihaneti genelleştirerek ülke çapında yayma ve PKK'yi yok etmeydi. Askeri savcı ve mahkeme idare birliği bu işi yürütüyordu. Mahkeme hangi sanığı önemli görüyor ve hakkında delil yoksa onları tespit ediyor, askeri savcılarla idare ise bunun gereklerini yerine getiriyordu. Askeri savcı ve mahkeme yargıçlarının Şahin Dönmez takımıyla görüşmesi, onlara güvence vermesi, bu işin asılını ortaya koymaya yeter. İtiraf furyası sürüp gidiyordu.

Biz hala, direnişe geçecek güç ve cesareti kendimizde göremiyorduk. Kendimize yeterince güvenememe "ya başaramazsam" korkusu en büyük aşmazımızdı. Biz, hücredekilerin de birbiriyle konuşması kesinlikle yasaktı. İtiraf politikası yürürlüğe girmişti. Buna dur demek, kaçınılmaz hale gelmişti. Ama, hiçbirimiz ilk adımı atmaya cesaret edemiyorduk.

21 Mart 1982'de; Kürdistan'da Newroz'un kutlandığı gün, Diyarbakır zindanlarında kopkoyu karanlığa saplanan bir kıvılcım çaktı. Mazlum DOĞAN, Kürdistan'da Direnişin kıvılcımını çakmıştı. Bu yaşamın artık kabul edilemez olduğunu, çıkış yolunun ne olduğunu göstermiş ve ilk adımı atmıştı yaşamını feda ederek. Kürdistan, karanlık ve zor günlerinde Çağdaş KAWA'sını yaratmıştı. "1981 direnişinde en büyük eksiğimiz ölü vermeyişimizdi" diyen Mazlum; bu eksikliği gidermişti işte.

Düşman, politikasının sekteye uğrayacağı telaşıyla, vahşeti daha da arttırarak, itiraf ettirmeyi hızlandırdı. Mazlum'un kendisini feda etmesi, onları durdurmaya yetmeyişi. Çok sayıda tutsağa itiraf ve pişmanlık dilekçeleri imzalettılar. Bunları mahkemelere sundular. Yargıçların keyfi de yerine gelmişti. Partiye, Marksizme, Kürdistan bağımsızlık mücadelesine saldırılıyor, toz duman kalıyordu. Cuntanın yedeğindeki basın bunları yayınlayıp PKK ve devrime düşmanlığını işliyor, halkın umudunu kırmaya ve yok etmeye çalışıyordu. Evet, Şıvkı bir tehlikeyle karşı karşıyaydık. Bir şeyler yapılmalıydı. Yapılacak tek şey duruşmalarda bu saldırılara cevap vermek; Partiyi savunmaktı. Basının sesimizi duyurması mümkün değildi. Tabii, yine de kıtlemize, ayakta kalabilme ruhunu vermeye çalışıyorduk. Bu yetmezdi. 17 Mayıs akşamı yeni bir olaya tanık oluyordu Diyarbakır zindanları ve Kürdistan... Tarihlmizde, tanık olmadığımız tarihi bir olay yaşanıyordu. Bu gidişe dur demek, ihanet politikasını işlemez hale getirmek için, Diyarbakır zindanlarında yeni bir meşale tutuşmuştu. Şavkı, Kürdistan'a, biz tutsakların yüzüne ve dünyaya vuruyordu. Ferhat KURTAY, Eşref ANYAK, Necmi ÖNEN ve Mahmut ZENGİN adlı PKK savaşçıları, elele tutuşarak bedenlerini ateşe vermiş; bu karanlığı yırtmak için kendilerini meşale olarak yakmışlardı.

Bu dört arkadaşın kerdisini yakıp yaşamlarına son vermesi de düşmanı durdurmaya yetmedi. Düşman azgındı ve gözü dönmüştü. Baskı vidalarını daha da sıktı. Diyarbakır zindanı artık bir şeylere gebeydi. Bu sessizlik, daha uzun süre devam edemedi.

Hayri artık kararını vermişti. Eylema geçecekti, Kemal, *"Tamam"* demişti. Haber bazı arkadaşlara da iletilmişti. Hayri ile aramızda bir hücre vardı. Ona en yakın hücre benimkiydi. Bana kısa bir not yazmıştı. Yıldırım Merkit'in itirafının okunduğunu, yetkililerin, bu nedenle yabancı basından muhabir getirdiğini, kendisinin de söz istediğini ama vermediklerini söylüyordu. *"Ve bu işe son vermemiz gerekir. Bunun için ölüm orucunu başlatalım diyorum. En yakın olan sensin. Sana da danışayım dedim"* diye yazmıştı. Artık bu işin böyle gitmeyeceği ortadaydı. Kendisine yazdığım şuydu: *"Düşman insanlık suçu işliyor. Bizi imha etmeyi, ihaneti hedeflemiş, o, bu açıdan suçludur. Biz de sessiz kaldığımız için onun suç ortağı oluyoruz. İtirafçılara cevap verme işi bittikten sonra başlatılmalıdır; beklatilmemelidir. Ben kendime güvenemiyorum, kendimi yokluyorum, buna cesaret edecek gücü bulduğumda beklemeden başlarım. Sen yalnız kendine güven, bize güvenme. Arkandan gelmeyebiliriz. Bir kişi de olsa bu işe sessiz kalmamalı, ses çıkarmalıdır. Kendini yalnız gibi hesaplaman en doğurusudur"* dedim.

Evet kendime güvenemiyor, korkuyordum. Veya korkuyordu. Ölümü göze alan, ölümden korkmayan çok sayıda arkadaş vardı. Bunun farkındaydık. Görüyordık. Zaten yaşam çektimez hale sokulmuş, yaşamın kendisi bize karşı düşman haline getirilmiş, hepimiz ölümü arar hale gelmiştik. Ölüm, o dönem en kolay olanıydı bizim için. Çünkü, çektiklerimiz ve gördüklerimizde, günde defalarca ölüp ölüp diriliyorduk. Yaşam, bize karşı düşman hale getirilmişti dedik. Kimse buna şaşmasın. Burada bu böyleydi. İhanete karşılık bize yaşam hakkı tanınıyordu ancak. Yaşamımız, ihanet etmemiz, her şeyimize düşman ve yabancılaşmamız, faşist politikanın aleti olmamızın aracı olmuştu. Bu şekildeki bir yaşam, siyasi intihar, bitiş ve ihanetti. Ya ölümü, ya da ihaneti tercih edecektik. Ama ölüme, doğru irademizde adım atmaya korkuyordık. Bu halimizle, belki bir süre daha ihanetten kendimizi koruruz avuntumuz vardı. Direnişe geçersem, dayanamayıp, işkence sonucu düşersem, bu düşüş artık bitişti. İhanet olacak korkusuydu bizi bağlayan. Yoksa ölüm korkusu değildi. Genel olarak eylema adımı atmamızı engelleyen, cesaretimizi kıran, dayanamayız, düşersek ihanete gideriz korkusuydu.

Ana devanın önemli sanıklarından birıydım. İtiraf için yakama yapışacaklarını biliyordum. Nitekim, işkenceci Esat Oktay gelip, itiraf yapmamı istedi. Yapmayacağımı söyledim. O dönem ilk olarak yaşamıma kendi elimle son verme düşüncesi bende oluştu. Ve bunda kararımı kıldım. Kemal'a yazdığım kısa bir notta da, *"Üzerime gelindiğinde, dayanma gücümü kaybettiğimde yaşamıma son vermeye karar verdim, bilgin olsun"* dedim. Kemal de, *"Yok yok, bekle"* dedi. Çünkü eylem hazırlığı yapıyordu o günlerde İhanete zorlanır, dayanma gücümü kaybedersem; kendimi ortadan kaldıracaktım. Halka ve Partiye karşı kullanılan bir malzeme durumuna getirilişime musade etmeyecektim. Nitekim, Partiye bağlı başka arkadaşların da bunu düşündüğünü daha sonra gördüm.

İşte, 1982 ölüm orucu bu ortamın bir ürünüydü. 14 Temmuz 1982 de M. Hayri DURMUŞ, mahkemede Diyarbakır zindanlarındaki itiraf politikasını, Partiya karşı hazırlanan komployu, savunma yapma hakkımızın ortadan kaldırıldığını, artık, bu koşullarda yaşamı sürdürmenin bizim için anlamının kalmadığını belirterek bu durumu protesto etmek için ölüm orucuna girdiğini açıkladı. *"Mezar taşıma, bu adam halkına karşı borçlu gitti diye yazın"* dedi. Yine, *"Kürdistan'da devrimcilik ve yurtseverlik iddasında bulunan herkes, Kürdistan bağımsızlık mücadelesinin alishli mücadeleyi geçtiğini bilmeli, silahlı mücadeleyi temel almalıdır. Bunun dışında, Kürdistan'da bağımsızlık olanaklı değildir"* deyip, son sözlerini bu şekilde noktaladı. Hayri'nin ardından Kemal PİR, Ali ÇİÇEK ve üç arkadaş daha ölüm orucuna katılacaklarını açıkladılar. Zindana dönüşümüzde Akif YILMAZ da katıldı.

Ölüm orucu başladıktan sonra, tüm Partililere az çok ruh gelmiş, kısmen de olsa kendilerini biraz toparlamışlardı. Ancak eylema geniş boyutta bir destek ve katılım olmadı. Hayri onlar, eylema başladıktan sonra içim içime sığmıyordu. Sanki zaferi kazanmıştık, çekingenlik ve korkumu büyük oranda yenmiş, kendime olan güvenimi kazanmıştım. Eylema başlamak için sabırsızlanıyor, etrafımda olup bitenleri gözüm görmüyor, ben hücremde, ama, aklım fikrim ve ruhum Hayri onların yanında. Eylema bir müddet sonra başlamayı, direnişi uzun boylu kılmayı daha uygun bulduğumuz için bekledik. Mahkemeye çıkıp bunu açıklayacaktık. Ancak bizi mahkemeye çıkarmadılar. Katılımımız bu yüzden gecikti. Eylemin 40. günü, biz anlaşan arkadaşlar da başladık.

Düşmanın geri adım atmayacağının bilincindeydik ve kesinlikle ölüme gideceğimizi, anlaşma olamayacağına göre adımımızı atmıştık. Son günlerinde bu arkadaşlarımızla bir arada bulunma ve direnmiş olmanın mutluluğunu yaşadık. İki yıl aradan sonra ilk olarak insan olduğumuzu farkettik. Yaşaklarımızı atmış, sohbet ediyor ve dertleşiyorduk. K. PİR, *"Oh! Direnmek ne güzeldir"* deyişi duygularımızı iyi ifade ediyordu. Yine, ***"Bazı bedbahtlar yaşamdan bıktığımızı söyleyecekler. Oysa biz, yaşamı seviyoruz. Öyle çok seviyoruz ki, uğrunda ölmesini bilecek kadar"*** sözleri, insanca yaşama olan yaklaşım ve özlemimizi açığa vuruyordu.

Bu büyük insanları burada anlatamam. Onlar unutulmamalıdır; Kürdistan halkına mal edilmelidirler. Hayri, Kürdistan devriminin dervişiydi. Tam bir halk önderi, çileksiz, halka alt olan her şeyi kendinde birleştirmiş, halk değerleriyle bütünleşmişti. Kürdistan insanının kahrı, sevdası, özlemi, acısı, umudu; kısacası, her şeyidi O. Kendisini tanıyan mücadele arkadaşları onu Kürdistan halkına maletmeli, yeterince tanıtmalı ve bunu bir görev olarak önüne koymalıdırlar. Bu görkemli direnişte, her biri bir ülkeye bedel; Hayri, Kemal, Ali ve Akif'i şehitler kervanına katık.

Düşman, bu ölümlerden sonra gelip bizimle görüşerek pazarlık etmeye başladı. İşkenceye son verileceği, doğal ihtiyaçların karşılanmayacağı, savunma hakkının tanınacağına dair "asker ve namus" sözü verdiler. Bizde bunun üzerine eylema son verdik.

Eylemi sona erdirmemize rağmen, düşman yine sözünde durmamış, verdiği "asker-namus" sözü unutulmuştu. Anlaşmaya kitle sahip çıkamadığı, harekete geçemediği için bunu rafa kaldırmak kendileri için zor olmamıştı. Biz eylema katılanları da ayrı bir hücre bölümüne (eski 37. şimdiki 36. koğuş) götürüp tamamen tecrit ettiler. Ancak, Hayri onların ölümü, kıtlemize cesaret vermiş, onlara kurtuluş yolunu göstermiş, teslimiyetin kurtuluş olamayacağını herkese kavratmıştı. Düşman da, yazılı savunma yapma hakkımızı, baskı ve kıstlamaya rağmen yine de tanımak zorunda kalmıştı. Savunma yapmamamız için tehdit, şantaj, işkence devam ediyordu. Savunma yazmaya zaman bırakmamak için, marş söyletme ve askeri eğitim saatlerini arttırmışlardı. Tutsaklar, geceleri gizlice de olsa yazıyor, savunmalarını hazırlıyorlardı. Arama bahanesiyle yaztanların bir kısmına el konuyordu. Duruşmaya götürülen, siyasi savunma yapmaktan caydırılamayanların savunmaları sansürden geçiriliyor, zindanlardaki vahşetle ilgili hiçbir şeyin yazılmasını kabul etmiyorlardı. Evet, savunma hakkımızı bu şekilde koparmıştık.

14 Temmuz eylemi, Diyarbakır zindanında olduğu gibi, Kürdistan ve PKK tarihinde de önemi büyük tarihsel bir dönüm noktasıdır. İçerde, düşman bizi yoketme, ihanete götürme politikasını işletememiş; bu eylem buna son vermiştir. Kürdistan, Türkiye ve dünya kamuoyunda, faşist cuntanın işkenceci yüzünü teşhir etmiş, dünya kamuoyunun dikkatlerini Kürdistan ve Diyarbakır zindanlarına çekmeyi sağlamıştır. Halka direniş ruhu ve azmi vermiş, Kürdistan devrimine ve devrimcilere olan inancını sağlamıştır. Partiye direniş mesajı vermiş, ne yapılması gerektiğini göstermiştir. 14 Temmuz eylemi zindan mücadelemize damgasını vurmuş, devrim ve halk tarihimize altın harflerle geçmiştir. Yeri gelmişken, bu devrim şehitlerinin anısı önünde eğildiğimi belirteyim.

Bu ruh ve mirasın üzerinde daha fazla yatamazdık. Hem şehitlerimize layık olamaz, hem de değerlerimize ters düşerdik. Biz hücredekiler, hazırlıklarımızı yapmaya başladık. Koğuşlarla hala bağlantımız kesikti. Ancak, duruşmalarda güvendiğimiz arkadaşlara direniş sinyali veriyor, hazır olmalarını söylüyorduk. Hücredekiler, artık örgütlüydük. Asgari örgütlenmemizi yaratmıştık. Ve 1 Eylül 1983'te 20 kişilik bir grup, ölüm orucunu başlattık. Hedefimiz, teslimiyet zincirini kırmaktı. Taleplerimiz, tüm tutsakların talebiyle çakışıyordu. Eylemin başlatılması, gereken yankıyı yapmıştı. 5 Eylül'de sayısı üç bine varan tutsaklar, ***"Kahroluşun işkence, yaşasın ölüm", "İnsanlık onurumuz işkenceyi yenecek", "Yaşasın PKK"*** sloganlarıyla Diyarbakır zindanının karanlıklarını yırtıyorlardı. Artık askeri kurallara uyulmuyor. Faşist marşlar söylenmiyordu. Üç yıl aralıksız süren, faşist marş seslerinin yerini sloganlar almıştı.

Mazlum, Ferhat ve Hayrilerin ektiği direniş tohumu yeşermiş, gün yüzüne çıkmıştı. Buna ölü vermemize rağmen, hiçbir dirençe katılmayan, dışımızdaki hareketler de, kıtlemizin coşkun katılımı, ortak insani talepleri hedeflemesinden ötürü katılmak zorunda kalmıştı. Teslimiyetçi, küçük-burjuva hareketlerinin çoğunun yönetici unsurları, istese-iz olmasına rağmen, tabanına söz geçiremez olmuş, katılmak zorunda kalmıştı.

PKK'nin dağıalandırdığı direniş bayrağı, Diyarbakır zindanlarının tepesine dikilmiş, diğer hareketleri de sel gibi akışımızın önünden kurtulamamış, sürükleyip önümüze katmış, ve Üç yıla yakın süre Diyarbakır zindanlarında süren köleilik statüsüne son vermeyi başardık. Düşman, direnişin görkemliliği karşısında şaşırmış, paniğe kapılmıştı. *"Herkesi teslim aldım, sindirdim, hizaya getirdim"* diyerek rahat hareket eden düşman bu patlama karşısında neye uğradığını şaşırmış, ne yapacağını bilemez duruma düşmüştü. Ve ölüm orucunun 27. günü, öne sürdüğümüz insani talepleri kabul etmek, anlaşmak zorunda kalmıştı. Üç yıllık kölelik zincirini, teslimiyet sta-

tüsünü parçalamayı başarmıştık.

Ülke içinde de Diyarbakır zindanı, faşist cuntaya karşı tek muhalefet odağı olmuş, onun işkencesi yüzünü tüm insanlığın gözü önüne sermiş, teşhir etmeyi başarmıştı. Bizim şahsımızda; insanlık onurunu, yurtseverliği, devrimciliği ayaklar altına alıp, silip süpürmek isteyen düşman, bu amacına ulaşamamış, hesapları boşa çıkarılmıştı. Ülke içinde kendisine karşı direniş odağı görmeyen faşist devlet, Diyarbakır zindanında muhalefetle karşılaşmış, geri çekilmek zorunda kalmıştı. Bunca ölünün çıktığı Diyarbakır'a, artık az çok dünya kamuoyunun da gözü çevrilmiş, gündemine girmişti. Ancak, gerçek anlamda yeterince bir destek görmüş değildik. Şimdiye kadar da gerçek anlamda bir destek görmedik.

Diyarbakır zindanındaki 1 Eylül eylemi, örgütlü, programlı başlattığımız bir direnişti. Örgütlüdüğün varolma da, ayakta kalmadaki belirleyici rolü, bu mücadele alanında ortaya çıkmıştı. Düşman baştan beri, ilk hedefi olarak örgütlü yapımızı dağıtmayı önüne koymuştu. Ve teslimiyet döneminde bunu tamamen dağıtmayı başarmış, rahat hareket etme olanağına kavuşmuştu. Örgütsüz kitlelerin amaçlarına, hedeflerine varabilme şansları yoktur. Örgütlülük, mücadelenin canalıcı ve baş koşuludur. Eylem öncesinde biz hücrelerdik, örgütlenmiş, eylem süresinde, koğuştaki arkadaşlarımızın da asgari örgütlenmesini yaratmasını sağlayabilmiştik. Ortak tavır, ortak hareket birliği sağlanmıştı. Nerede olursa olsun, direnişler, ulusal kurtuluş savaşları ve, bir halk öndersizse; köle kalmaya mahkumdur. Nitekim, biz örgütsüz yaşadığımız üç yıl süresince, kölelik statüsündeydik. İrademize göre hareket etmiyor; düşmanın iradesi yönünde yaşamımız yönlendiriliyordu. Varolmanın koşulu, mücadele örgütlerinin yaratılmasından geçer. Bu gerçek, bir an olsun akıldan çıkarılmamalıdır.

Dışımızdaki reformist-milliyetçi, küçük-burjuva hareketlerin önderleri ve yöneticí kadrolarından bir kesimi de içerdeydi. Ancak Kürt halkının önderi iddiasında olan bu şahıs ve örgütler, hiçbir direniş kaygısı taşımadığı gibi, ne bir girişimleri ne de bir çabaları oldu. Koşullar ve uygulamalar, rahat yaşamalarını olanaksız kıldığı için, bundan hoşnut değildiler. Ama harekete geçmek için parmaklarını bile kımıldatmıyorlardı. Kendilerini akınbıya bırakmış, düşman nereye sürüklerse oraya sürüp gidiyorlardı. Bu teslimiyetçi ruhlarını gizlemek için, direnişe cesaret eden bizlerin direnişini basit göstermeye, karalamaya çalışmaktan da kendilerini alıkoymuyorlardı. Öyle ki, 14 Temmuz Ölüm Orucunda şehit düşen arkadaşlara dil uzatmaya kadar işi vardırabiliyorlardı. "Kemal'le, Hayri intihar etti. Kitlesini boş bir direnişe sokup, düşmana teslim etmenin suçluluğuyla vicdan azabından kurtulmak için bunu yaptılar" diyen ruhsuzlar bile çıktı. Bunları söyleyenler, sözümona bir zamanlar Kürdistan halkının önderi iddiasında olanlardı. Bunlar, önderliği düşmana yaranma yarışına girerek yapıyorlardı. Teslimiyetlerini, ruhsuzluklarını, kitleden, tabandan gizlemek için, başvurmadık kurnazlık bırakmıyorlardı. Doğrusu bu alanda epey de yaratıcıydılar. Haklarını yememek lazım. *"Kürdistan halkının bize ihtiyacı var, ne yapıp edip burda sağ kalmayı başarıp, dışarıya çıkmaya bakmalıyız. Dışarı çıkıp mücadeleyi yürütürüz"* diyenlerı de az değildi. Sanki "zindanlarda mücadele yürütülmez" diye bir kayıt vardı da dışarıda, sadece dışarıda mücadele edilebilirmiş. Oysa köleliğe ve tutsaklığın olduğu her yerde, zindanda, dışarıda, fark gözetilmeksizin, köle ve tutsağın yapacağı tek şey, zincirlerinden kopmak olmalıdır. İnsanlık değerlerini, insanlık onurunu koruyamayanlar, korumak için parmağını kıpırdatmayanların mücadeleci olmaları, mücadeleyi sürdürmeleri de sözlerin, Kemallerin, Mazlumların ve onların yolunda yürüyenlerin acı ve fedakarlıklarıyla önlenmiş, bu hain planı boşa çıkarabilmeyi başarmıştık. Diyarbakır zindanı ihanetin yayılığı bir merkez olma durumundan çıkarılmış, buna müsade edilmemiş, tersine Diyarbakır zindanları Kürdistan'da direnişin ruhu ve sembolü olmuştur. Faşist cuntanın, Türk devletinin yenilmez olmadığını, Kürdistan halkına göndermiş, PKK kadro ve savaşçılarına direniş ruhunun gıdası olmuştur. Kürdistan halkının tarihindeki en kritik bir dönemeçte, çıkar yolu gösterme gibi, tarihsel bir işlevi görebilmiştir. Zindan direnişi, faşist cuntanın ezici baskısı ve katliamları altında bunalan Kürdistan'da direnişin önderliğini yüklenme gibi bir işlevi olduğu kadar, herhalde, tarihte hiçbir ülkenin tutsaklarına nasip olmamıştır. Kürdistan'da bu kerenlik yıllarda direnişin sembolü ve önderi Diyarbakır zindanındaki direniş olmuştur. Bu, bizim kendimize biçtiğimiz bir rol değildi. Çoğumuzun aklından bile ülke tarihinde böylesine önemli bir rol oynayacağımız düşüncesi geçmemiştir. Ancak, ihanet etmememiz, yerlerde sürüklenirken bile, halka ve Partiye sımsıkı sarılmışız. Ayağa kalkmak için direnişten başka yol olmadığını kavramamızla bunun gereklerini yerine getirmemiz, Kürdistan'da böylesine önemli ve tarihsel bir rolü oynamamızı beraberinde getirdi. Ölmek üzereyken dirildik. Bizi dirilten, yaşatan direnişti. Kürdistan'da bir daha "Direnmek Yaşamaktır!" gerçeği ve "Sessiz bir halk olarak barış içinde eriyip yok olmaktansa; direnerek, savaşarak varolmayı" kendisine çıkış noktası yapan PKK'nin tespitlerinin doğruluğu, Diyarbakır zindanında zorlu bir sınavdan sonra ispatlanmıştı. Teslimiyetin ihanete, direnişin zafere götürdüğünü yaşamımızla gördük.

Sabri Ok, Rıza Altun ve Muzaffer Ayata ziyaretçileriyle

konusu olamaz. Halka önderlik eden, her alanda halkın önünde yürümesini, önünde olmasını bilmelidir. Halkın, evlatları ölüme giderken, arkada kalanlar halkın önderi olamaz. Olsa olsa şarlatan ve kuyrukçu olurlar. Halka önderlik edenler, halkın özlemini en çok özleyabilenlerdir. İsteğini en çok isteyenlerdir ve. Halkın kurtuluşu için ölmesi gerekliğinde ölmesini bilenler ancak halkın önderi olabilir, halkın gözünde, mücadelesinde yaşayabilir. Halkımızın gerçek önderleri olan Mazlumlar, Hayriler, Kemaller, Kurdistan halkına, önderliğin nasıl yapılabileceğini göstermişlerdir. Diyarbakır zindanları gerçek halk önderleriyle, önder güçleriyle, sahte önderleri, güçleri birbirinden ayıran, açığa çıkaran iyi bir ayıraç olmuştur.

Diyarbakır zindanındaki direnişlerimiz, dışımızda, örgüt olma, devrimci olma iddiasında olanları da kurtarmış, insani ve siyasi kimliğine kavuşmasını sağlamıştır. Koyduğumuz direnişler olmazsa, bunlar bırakalım siyasi kişiliğini, insani kişiliğini dahi koruyamayacaklardır. Nitekim, insani değerleri alçak bırakanlar hiç de az değildi. İçlerinden, biraz dürüst davranmayı bilenler, *"İnsani ve siyasi kimliğimizi korumayı sizlere borçluyuz, PKK olmasaydı kendimizi koruyamazdık"* demişlerdir. Bunları söyleyenler bile, dışarı çıktığında, Avrupalara kapağı attığında, Diyarbakır'daki yaratımlardan kendilerine pay çıkarmaya, direnişin, yüce değerlerin tüccarlığını yapmaktan geri kalmamışlardır. Kan-ter, acıları yoğrularak yarattığımız değerleri sahiplenmeye çalışan bu fırsatçı teş kargalarını duydukça, içimiz paralanıyor. Devrim şehitlerine, çiftekeşlerine, dünyada ancak bu kadar saygısızlık yapılabilir. İsteğimiz, insanlığın böyle ucuz propagandalara itibar etmemesi, böyle devrim tüccarlığı yapanları, tüccarlıklarıyla başbaşa bırakmasıdır.

Düşmanın, Diyarbakır zindanlarından, teslimiyet ve ihaneti, biz PKK'li tutsaklar şahsında Kürdistan alanına yayma planları, Hayrilerin, Kemallerin, Mazlumların ve onların yolunda yürüyenlerin acı ve fedakarlıklarıyla önlenmiş, bu hain planı boşa çıkarabilmeyi başarmıştık. Diyarbakır zindanı ihanetin yayılığı bir merkez olma durumundan çıkarılmış, buna müsade edilmemiş, tersine Diyarbakır zindanları Kürdistan'da direnişin ruhu ve sembolü olmuştur. Faşist cuntanın, Türk devletinin yenilmez olmadığını, PKK kadro ve savaşçılarına direniş ruhunun gıdası olmuştur. Kürdistan halkının tarihindeki en kritik bir dönemeçte, çıkar yolu gösterme gibi, tarihsel bir işlevi görebilmiştir. Zindan direnişi, faşist cuntanın ezici baskısı ve katliamları altında bunalan Kürdistan'da direnişin önderliğini yüklenme gibi bir işlevi olduğu kadar, herhalde, tarihte hiçbir ülkenin tutsaklarına nasip olmamıştır. Kürdistan'da bu kerenlik yıllarda direnişin sembolü ve önderi Diyarbakır zindanındaki direniş olmuştur. Bu, bizim kendimize biçtiğimiz bir rol değildi. Çoğumuzun aklından bile ülke tarihinde böylesine önemli bir rol oynayacağımız düşüncesi geçmemiştir. Ancak, ihanet etmememiz, yerlerde sürüklenirken bile, halka ve Partiye sımsıkı sarılmışız. Ayağa kalkmak için direnişten başka yol olmadığını kavramamızla bunun gereklerini yerine getirmemiz, Kürdistan'da böylesine önemli ve tarihsel bir rolü oynamamızı beraberinde getirdi. Ölmek üzereyken dirildik. Bizi dirilten, yaşatan direnişti. Kürdistan'da bir daha "Direnmek Yaşamaktır!" gerçeği ve "Sessiz bir halk olarak barış içinde eriyip yok olmaktansa; direnerek, savaşarak varolmayı" kendisine çıkış noktası yapan PKK'nin tespitlerinin doğruluğu, Diyarbakır zindanında zorlu bir sınavdan sonra ispatlanmıştı. Teslimiyetin ihanete, direnişin zafere götürdüğünü yaşamımızla gördük.

Şurada, dünya hukuk tarihinde belkide eşine rastlanmayan Diyarbakır askıyönetim mahkemelerinin hukukun ırzına nasıl geçtiğine kısaca değinmeden geçemeyeceğim. Yüze yakın tutukluya zorla, ıtıraf adı altında ifadeler düzenletilmiş, mahkemelere sunulmuştu. 14 Temmuz Ölüm Orucunun yarattığı güven ortamının etkisiyle cesaretini biraz toplayan tutsaklar, mahkemelerde bu ifadelerin onların özgür iradesinin ürünü olmadığını, kendilerine zorla imzalatıldığını açıkladılar. Mahkemeler, bu "suç" işleyenlerin (ki, kendileri de suç ortağıydı) hakkında suç duyurusunda bulunacaklarına, tutsakları suçladılar, hakaretlere boğdular. Ve bu zor ürünü olan ifadeleri hukuki delil olarak kullandılar. Tutsakların "bize zorla imzalattırıldı" açıklamasını geçersiz saydılar. Diyarbakır askeri mahkemeleri işkence ürünü olan polis ifadelerini ve bu "itirafları" esas alarak, ama gerçekte tamamen siyasi amaçlı olarak bizlere en ağır cezaları, hukuki yargılama adı altında verdiler.

Ocak saldırısı: 1 Eylül 1983 direnişindeki başarımızdan dolayı, geri adım atışını düşman sindirmiyor ve yarak bir canavara benziyordu. Bunun acısını çıkarmanın hesaplarını, planlarını yapmaya başladı hemen. Bu süre zarfında bizde kısa da olsa bir soluk almış, örgütlenmemiz asgari da olsa yaratabilmiştik. Ancak kendimizi toparlayabilme fırsatı vermeye niyeti yoktu düşmanın. Bize nefes aldırmak istemiyordu. Faşist cunta, aldığı yaranın acısını bizden çıkarmak için hemen saldırıya geçti. 1 Eylül Direnişi, 27 Eylül'de sonuçlanmıştı. 3 Ocak 1984'de, ise düşman Diyarbakır zindanındaki tutsakların üzerine kara bir bulut gibi abandı yine. Üç yıl süresince görülmeyen bir vahşetle saldırıya geçti. Koğuşlar basılıyor. İnsanlar işkence tezgahına yatırılıyor, beton duvarların arası yine can pazarına dönüştürülüyordu. Biz de direniyorduk. Düşman, yine bize teslimiyeti, emir-komutayı dayatmıştı. Bir daha teslimiyeti kabul edemezdik. Yeterince tanımıştık onu. Canımızı dişimize takarak, kıran kırana bir direnişe geçtik. İki ay, aralıksız olarak bu saldırı sürdü. Ancak, tutsakların çoğu direnişe devam ediyordu. Ölüm orucunda Orhan KESKİN ve Cemal ARAT ile üç tutsağın yaşamını yitirmesinden sonra, geri adım atmazlığımız kararlığımızla yine ona geri adım attırdık. Teslim olmadık. Ancak bu vahşette kıtlemizi ayakta tutmak için tek tip elbise giyme tavizini verdik.

İnsanlığın, ülkemiz insanının düşmanı daha iyi tanıması, direnişin ne olup olmadığının biraz anlaşılması için çok kısa olarak Diyarbakır zindanını anlatmayı gerekli gördüm. Diyarbakır zindanında, düşmanın, vahşetini vermek için ciltler dolusu kitabın yazılması gerekir ki, yazılacaktır. Her şeyin günyüzüne çıkarılması insanlığın bilgisine sunulması gerekir. Üç yıllık süre içinde Diyarbakır zindanında 40'a yakın tutsak yaşamını yitirdi. Kırk ölünün çıkması, Diyarbakır zindanını dile getirmeye yetmez. Düşman, öldürmeken çok, teslim almayı ve ihanet ettirmeyi koymuştu önüne. Binlerce tutsağın, binlerce defa ölüp ölüp dirildiği, ölümü arar hale geldiğini söylersem, işin boyutu hakkında bir fikir verebilir sanırım. Saygon zindanları ve Nazi kamplarında ancak benzeri yaşanmıştı; burda yaşananların.

Niye Diyarbakır zindanı?

Diyarbakır, Kürdistan'da merkezi bir il ve kolordu karargahının bulunduğu bir yerdir. Kürdistan bağımsızlık mücadelesini yürüten PKK kadro , sempatizan, taraftar ve yurtseverlerin, tutsak düşenlerin toplandığı yardı. Mücadelemizin en yoğun olduğu bölgeler, Diyarbakır askıyönetim bölgesiydi. Ve Diyarbakır'da yargılamalar yapılacaktı. PKK'nin önder kadroları olmak üzere, binlerce savaşçısı ve taraftarı Diyarbakır'da tutuklanmıştı. İşte bu, Diyarbakır askeri cezaevinin önemini ve konumunu belirliyordu. Diyarbakır geçmişte de kanla boğulan isyanların merkezi karargahı olmuştu. Faşist cunta, diğer askeri cezaevlerinde de baskıları ve tek tip insan yaratma programını yürütüğe koymuştu ama, hiçbir cezaevinde Diyarbakır'a yönelidiği gibi yönelmemişti. Diyarbakır'ın Kürdistan'da politik merkez konumunda olması, PKK'li tutsakların toplandığı yer olması, ona devletin yaklaşımını anlamaya yeterli bir gerekçe olmasını sağlıyordu. Türk devleti, Diyarbakır zindanlarında PKK'li tutsakları teslim alma ve ihanet ettirmeyle önüne baş sorun olarak koyduğu Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini boğma, ihaneti ülke çapına yaymayı, tutsakların şahsında yapmaya çalışıyordu. Devlet politikası olarak işkence, vahşet, Diyarbakır zindanlarında işte böylesine hain ve tehlikeli bir planın parçası olarak bu boyutta, başka yerde uygulanmayan boyutta uygulandı. Diyarbakır zindanının bu özel konumundan ötürü, bu ince ve özel politika güdülüdü.

Anlatımlarımda, Diyarbakır zindanlarında biz savaş esirlerine uygulanan uygulamaları vahşet deyimi ile ifade etmeye çalıştım hep. İşkence deyimini kullanmak, gerçeğin karşısında silik kalacağından, vahşet deyiminin de esas içeriği vermekte yetersiz kalacağı görüşündeyim. İşkence deyimi yetersiz kalır. Çünkü, bir insanın allesiye görüştürülmemesi, biraz dayak atılması, bazı doğal ihtiyaçlarının kısıtlanması da işkencedir; bir insanı öldürmek için yapılan işkenceler de işkencedir. Ama, Diyarbakır zindanındaki, uygulamalar böyle şeylerle kıyaslanamaz ve ifade edilemez. Başta da belirttiğim gibi, yaşamda olmamız, yaşamımız bize karşı düşman haline getirilmişti. Binlerce insanın ölümü arar hale gelmesi ancak vahşet ve daha ötesi bir deyimle ifade edilebilir.

Kürdistan zindanlarında Direniş mirası:

Kürdistan devrim tarihinde köklü bir direniş mirasımızın olmadığını, bu alanda bir miras devralmadığımızı vurguladım. Teslim almada, daha fazla acı çekmede bu mirassızlığın, deneyimsizliğin tabi ki, payı olmuştur. Ve biz, teslimiyetin acı şerbetini tadarak, büyük kayıplar ve ecelar pahasına, Kürdistan devrim tarihinde zindan direniş mirasını oluşturabildik. Kürdistan ulusal kurtuluşunun önderi olan PKK zinan direnişinin yaratıcısı ve öncüsü olma tarihsel rolünü de oynamış, bu alanda halk mirasımızı yaratabilmiştir.

Biz, zindanlarda mirasımız, deneyimimiz yoktu diyebildik. İçine düştüğümüz tanetlenecek dönemi anlatmaya çalışırken, bunu bir gerekçe olarak gösterebildik. Artık bizden sonra tutsak düşenlerin bu gerekçelerini ellerinden almış, Kürdistan zindanlarında bir direniş mirasımızın olduğunu, yaratıldığını, Kürdistan savaş esirlerine düşen görevin bu mirası korumak ve geliştirmek olduğunu belirtmek ve her yerde, her koşulda direnişten taviz vermemesini, bir yaşam, ve kültür biçimi olarak benimsemesi gerektiğini vurgulamak isterim.

Diyarbakır zindanında alçatmanın, soysuzlaşmanın, ihanetin, bilmişliğin, her türlüsünü görüp yaşadığımız gibi, en yüce direnişleri, fedakarlıkları, kendini halka adamışlığı da yaşadık. Varolmanın yegane koşulu, örgütlü olma ve direnişte. Kürdistan'da özgürce bir yaşam için, bundan başka seçenek yoktur. Düşmanın eline tutsak düşen, bağımsızlık savaşçılarının ve yurtseverlerin görevi, zindanlarda yaratılan, bu mirasa ve değerlere dört elle sarılmak; Parti ve halk değerlerini korumak için kendini feda etmekten sakınılmamalıdır.

PKK'ye!

Öncelikle, şunu belirteyim ki, PKK saflarında yerimi olarak kutsal bağımsızlık kavgasına katılmakla mutluluk içindeyim. Bana bu mutluluğu yaşatan Partime her şeyimi borçluyum. Onun uğruna bin defa da ölümleri yaşasam yine de borcumu ödeyemeyeceğime tüm kalbimle inanıyorum. Zira, PKK bana insanlığımı verdi. Sömürge ülkem, köleleştirilmiş, halkımın olduğu gibi, benim de elimden tuttu; dünyaya gözlerimi açtı. Sömürgecilikçe hayvanlaştırılıp kişiliksizleştirilmek istenen halkımın yol göstericisi ve kurtarıcısı oldu. Bana, hayvanlaşmaya ve kişiliksizleşmeye karşı kavgayı öğretti. Son nefesimde de ağzımdan çıkacak olan; bu kavganın isyan alevleri olacaktır. Kavgamızın gururu ve onuru ile, ipe giderken Partime layık olmaya çalışacağım.

Partilileri

Arkadaşlar, ülkemiz koyu karanlık içinde, halkımıza zindan olmuştu. Ve yokoluşun soğuk, ölümcül yüzüyle halk olarak karşı karşıyaydık. Tam da bu aşamada Partimiz doğdu ve soylu bağımsızlık, demokrasi görevini üstlendi. Bu uğurda hiçbir şeyden çekinmeden, kanla, emekle ve acılarla mücadeleye koyuldu. Daha dün, bize bakıp alay ederek gülen sözde halk önderleri ve düşmanı hayal kırıklığına uğratık. Ülkemizde devrimi filizlendiren Partimiz, yarın da bağımsızlığın meyvelerini toplayacaktır. Bunun için devrimmizin her aşamasındaki ağır yükü Parti kadrolarımızın omuzlarındadır. Tarih, bu soylu görevi sizlerin sırtına vurmuştur. Daha yolumuz uzun ve sorumluluklarımız her gün biraz daha da artacaktır. Sizler, devrimin temel taşlarısınız. Devrimmiz, sizlerin ellerinde yükselecektir. Şunu unutmayınız ki, devrimimiz bölgede Vietnam devrimi etkisi yaratacaktır. Hangi yönüyle bakarsak bakalım; bu gerçek çıkıyor karşımıza. Biz, bölge devrimlerinin garantörü olacağız adeta. Devrimmiz, Vietnam devriminden de ağır olacaktır. Bu bakımdan, kadrolarımızın gelişkinliği, ileri görüşlülüğü, politize olmuşluğu, ataklığı ve engin komunist fedakarlığı ile katışıksız Partı kişiliğine erişmeleri ve her bakımdan devrimin tüm yükünü omuzlarında taşımaları gerekmektedir. Öncelikle kavramamız gerekenlerden biri, hatta başlıcası Parti birlik ve disiplinini korumak ve tam anlamıyla Apocu ruh ve uyanıklıkla donanmamız gerekmektedir.

Sizlerden istemeyerek ayrıldığım için üzüntülüyüm. Birlikte, yanlarımızın baharında yaşamak isterdim. Fakat düşman yaşamı bizden koparmada elini çabuk tutmak istiyor.

Bilmenizi isterim ki, düşmana bu zevki tattırmayacağım. Son nefesimde ona en azından moral yönünden darbe vurmaya çalışacağım.

Biz, Parti kadrolarının en büyük eksikliği ideolojik ve siyasi yeterszlığımız oldu. Şayet bir nebze de olsa siyasi gelişkinlik ve pratik olarak APO'ya ayak uydurabilseydik, devrimmiz daha az risklı ve hızlı olacaktı. Kendim dahı, karşılaştığım birçok arkadaş, Partimin erişmiş olduğu siyasi boyuta ayak uydurmamayrak onu geriden izledi. Oysa siyasi gelişkinliğimizi pratik ataklık düzeyine çıkarmadan geriliğimizi aşamayız.

Kürdistan bağımsızlık mücadelesi uğruna ölümden sakınmayacağımızı biliyorum. Bu sevinilecek, övünülecek bir durumdur, halkımız için. Ancak, şunu unutmayın ki, Kürdistan devrimi için ölmek yeterli değildir. Bizler artık ölümü, günlük, sıradan bir iş olarak görebilmeliyiz. Devrimmiz için ölmeyi bilmenin yanısıra en çok çalışmasını, canımızı düşmüze takarak tüm enerjimizle devrimi örgütlemeyi önümüze koyarak bir an bile bunu aklımızdan çıkarmamalıyız. Kürdistan devriminin başarısı, çalışmak, daha çok çalışmak ve yine çalışmaktan geçer. APO'nun ve Partinin gösterdiği hedeflere tüm yetenek ve enerjimizi harcayarak ulaşmak için didinin. Son olarak söyleyeceğim şu ki, APO'yu ve Partiyi koruyun. Sehitlerimizin yaratığı değerlere ve değerlerin bize hayat verenı olun, direnişe bağlı kalın! Biz değerlerimize bağlı kalarak yeni değerler katarak bağımsızlığımızı sağlayabiliriz.

ARGK'ye!

Silah arkadaşlarım; dünü getiriyorum gözlerimin önüne. Silahımız ya bozuk bir 7.65 ya da bir dinamit lokumuydu. Kimi yerde bunları da bulamayarak bir sopa ile idare ediyordık. Bugün, elimizdeki silahlar, yetersiz de olsa savaşı yürütmeyi sağlayacak güçte, geçmişte silahsız insanlar olduğumuzu, mücadele araçlarından yoksun olduğumuz günleri unutmayalım.

Bırakın bugün silahsız insanlar olduğumuzu, silahlı bir halkız artık. Düşman, dün yurdumuzun her köşesini rahatlıkla çiğnerken, bugün en ufak bir operasyona dahı ecel terleri dökerek çıkıyor. Yüzyıllarca, halkımız çağdaş kurtuluş kuvvetlerinden yoksun olarak boynu büyük yatım gibi yaşadı. Sizler artık halkımızın kurtuluş umudusunuz. Dağlarımızı kurtarın, bir çığ olup ovalarımızdaki emeğimizin, hazinelerimizin üstüne oturmuş, tüm zenginliklerimizi imansızca gasp ve talan eden düşman üstüne inin. Düşmanı isyan ateşimizle boğun.

Siz silahlı kuvvetlerimizin oluşacağı, kavgayı başlatacağı günleri sabırsızlık ve hasretle bekledik. Artık gözümüz açık gitmeyecek. Bizlere, bugünleri gösterdiğiniz için sizlere minnet borçluyuz. Kavgada, elde silah sizlerin yanında olmayı ne kadar isterdik. Ama kavgayı dam sehpasında yürütmek de güzel. Coşkulu yüreğimle hep yanınızda, düşmanın üstüne patlayan silahlarınızla olacağım. Partimin gösterdiği hedeflere ulaşmaya, direnişi ülkeye yaymaya çalışarak ancak şehitlerimizi ve devrimimizi yaşatabilirsiniz. Bunu unutmayın.

Halkımızın özgücü ERNK'ye!

Halkımın başına bin yıllardır bela kesilen talan, işgal, sömürgecilik, köleik ve her türden çağdışı baskıya karşı ayaklanmada, çağa uygun bir kavga vermede en büyük engel olan; halk olarak parçalanmışlığımız, senin şahsında sona erdi artık.

Artık yerli halın feodallerimiz, aşiret reislerimiz, ülkemizi bölge bölge, halkımızı aşiret-aşiret, düşmana peşkeş çekemeyecekler. Halkımız, hain işbirlikçi takımının elinde bir piyon olmaktan çıkıp, ERNK'nin saflarında ve emrinde takım-takım, bölük-bölük, ordu-ordu kavgaya girecektir. Ülkenin her karış toprağı, senin bayrağın altında saf tutmuş, halkımın kanıyla sulanacak, analarımız, bacılarımız en güzel türkülerini senin saflarında birleşmiş halkımın başarılarına, en acı ağıtlarını senin kayıplarına yakacaklar.

Ve artık, tüm dünya halkları ERNK'nin şahsında Kürdü ve Kürdistan'ı anacak! ERNK'yi Kürt ve Kürdistan bilecek. Dünya halkları, senin şahsında örgütlü, bilinçli, ileriye dönük dost bir halk buldu. Sen ulusal yok oluşun kapkara günlerine doğan PKK güneşinin ışınısın, ERNK... Sen, dost ve düşman tüm güçler nezdinde halkımın özgür

istemi ve dileğisin, ERNK... Sen, ölüme gideceğimiz son anda, bize güç veren olacaksın ERNK... Sen, ölümlerde yaşamlar yaratarak, halkımın gür sesisin ERNK... Kürdistan halkı senin saflarında her gün daha da sıkışacak ve birleşecektir. Saflarına koşmalıdır, seni yaşatmalıdır.

Halkıma!

Bağrında PKK gibi bir güç çıkarabildiğin için çok şanslısın. Bu güne kadar özgücünle, PKK gibi çağdaş önderini yaratamamış olman; tutsaklığının baş nedenlerinden biridir. Artık, üzülüp hayıflanma. Seni kurtaracak olan evladını doğurdun. Bundan sonra analık görevini yerine getirmen kalıyor geriye. Evladını, besleme, büyütmek, ve her türlü tehlikeden koruman gerekiyor. Özgücün, evladın partine, bugüne kadar her türlü desteği verdin. Kurtuluş yolunun en zor yanlarından biri, kurtuluşu sağlayacak gücü doğurmaktadır. Görevini bu alanda başardın. Şimdi bağımsızlığı almamız gerekiyor. İşlimizin en zor ve zahmetli kısımlarından biri de bu.

Kürdistan'da, kanımız yüzlerce yıl sürekli hiçbir sonuç elde edemeden akmıştı. Düşman bizi bölüp parçalayarak kendisini gizlemeye, birleri de birbirinmize düşman göstermeye çalışmıştı. Artık düşmanın yüzünü her Kürt insanı tanımaya başladı. Biri namusumuza el atınca silahımıza sarılıyorduk. Ama, sömürgecilik, vatanımıza; Kürdistan'ımıza saldırınca sessiz kalıyorduk. Birisi, dinimize saldırdığında karşı koyuyorduk. Fakat düşman Kürtlüğümüze saldırdığında aynı şekilde karşı koyamıyorduk. Birisi, aşiretimize ve ailemizden birine saldırdığında intikam alıyorduk. Ama halk olarak bize saladırdığında sömürgecilerle kavgaya tutuşmuyorduk. Sömürgecilik bizi, şehirli, ovalı, dağlı diye bölmüştü. Alevi-Sunni olarak birbirimizden ayırmıştı. Aşiretlere parçalamıştı. Bizi, birbirimizden nefret etirir hale getirmişti. Yıllarca çalışıp çabalamamıza rağmen, iki yakamızı biraraya getiremez olmuştuk. Sömürülerek sefalet ve yoksulluk içinde olmamıza rağmen, yoksulluğumuzun, sefaletimizin nedenlerini başka yerde aramaya başlamıştık. Neden böyleydik? Yoksa, biz Kürt, ülkemiz Kürdistan değil miydi? Hayırı Biz, bir halktık ve Kürtlük. Ülkemiz Kürdistan'dı. Bunları hepimiz biliyorduk ama, düşman bizi o kader güçsüz bırakmıştı ki, ne olduğumuzu, kim olduğumuzu dahı anlayacak halde değildik. Güçten-takattan düşürülmüştük. Düşmana karşı baş kaldıramıyorduk. Düşman bizi katlediyordu. Su gibi kanımızı akıtıyordu. Bu şekilde başarısız isyanlarımız, gözümüzde korkular olmuştu. Yani, biz Kürtler, namusumuza, topraklarımıza, Kürtlüğümüze saldırıp zenginliklerimizi talan, eden, bizleri katleden sömürgeci düşmanlardan korkar olmuştuk. Oysa halklar korkmamalıdır. Korku, düşmana sessiz kalmak; bizi yokedecek olan düşmana boyun eğmektı. Düşman hele Türk sömürgeci düşman zalimdi. Kanımızı emmeye doymuyordu. Bizi tarihten silmek istiyordu. Niçin böyle olmuştukı Türk sömürgeci devletiyle başa çıkamaz diye Kürtlüğümüzden umut keser olmuştuk. Çünkü, artık kendimize yabancılaşıp, Türkleşme yoluna girmiştik. Çünkü, Kürtlüğümüzden umudumuzu keser olmuştuk.

Peki, bu hallere nasıl gelmişlik. Her şeyden önce düşman bizi bölmüş ve bizda birlik sağlayamıyorduk. Hep birlikte kavgaya katılamıyorduk. Başkası katılan ben sonra katılayım diyorduk. Biz, durup seyrederken, düşman bu defa bize saldırmıştı. Tek kalmıştık, ne düşmandan kaçabiliyor ne de ona gücümüz yetecek durumdaydı. Çünkü, biz, nasıl ki, başkası isyana katılsın ben sonra katılırım dediysek; şimdi de başkaları durmuş bizim sonumuzu seyrediyor. Oysa, Hakkari ayaklanınca, Siirt sessiz kalırsa, düşman Hakkari'nin işini bitirip Siirt'e saldıracaktır. Yalnız iki memleketimiz değil, tüm Kürdistan'da hep beraber Kürtlük isyanına, vatan kavgasına katılmak için birbirmizi beklemek değil, yarışmalıydık.

Ayrıca, bizi düşman karşısında boyun bükmeye götüren en önemli şeylerden biri de, başımızı çeken, umudumuzu, her şeyimizi bağladığımız önderliklerin yetersiz, yanlış ve bizi esaretten ve sefaletten kurtaracak nitelikte olmayışlarıydı. Başımızı aşiret ağaları ve onların örgütleriyle, teslimiyetçi, düşmanla anlaşmaya hazır, kurtuluşumuzu sadece dil ve kültür özerkliğiyle bölgesel özerkliklerle sınırlı tutan, örgütler ve güçler oldu. Mücadeleden korkan, kendi küçük hesaplarını düşünmekten, hâlâ olarak tüm çıkarlarımızın bağımsız ve demokratik bir Kürdistan'da olduğunu görmediler. Düşmanın karşısına yiğitçe ve cesaretle çıkamadılar. Biz, peşlerinden gidip umudumuzu bu sahte örgütlere bağlayıp ölümü ve tüm zorlukları göze alırken; bunlar bizim kanımız üzerinde düşmanla yapacakları pazarlıkların hayalleriyle yaşadılar. Böylesi önderlik tabiki bizi, değil kurtuluşa, hayal ettikleri küçük hesaplara dahi kavuşmalarını önledi. Çünkü, düşman her zaman anlaşmaya hazır bu teslimiyetçi, uzlaşmacı ve reformist güçleri ve örgütleri ciddiye bile almıyorlardı. Hem ciddiye alsa bile ne olacaktı. Sadece, Kürtçenin serbest bir dil olması ve Kürtçe okulların olması, Kürdistan'ı düşmandan kurtarıp sefaletimize ve yoksulluğumuza senki çare mi bulacaktı? Biz esirlik boynumuzda düşmanın zinciri varken; silahı göğsümüze dayamışken ve açıkta, sefalet içindeyken, Kürtçe konuşmamız neye yarardı. Dert anlatmaya mı? Biz derdimizi, bizi bu hale koyan düşmana mı anlatacağız. Hayırı Biz düşmana dert anlatmayacağız. Çünkü, dertlerimizin nedeni düşmandır. Düşmana kin ve nefret duyağız. Çünkü, o, bizim dert ortağımız değil, boynumuza taktığı zinciri koparacağız. Göğsümüze dayadığı silahını elinden alacağız. Ve elimizden vatanımızdan zorla aldığı servetlerimize sahip çıkıp sefaletimize son vereceğiz. Bizim görevimiz buydu. Bundan başka yol bize haramdır. Başka yol yoktur. Ya esir olarak yaşayacağız, ya da kanımızla, emeğimizle, korkmadan vatanı ve kendimizi düşmandan kurtarmaya katılacağız. Bizim seçeceğimiz, yol budur.

Mazlum Kürt halkımı

Tam üç bin yıldır yabancılar seni esir etti. Çevrende, eline silah alan her zaman senin vatanını gaspetti. Bugün de hala. Türk, Arap ve Acem zorbalarının elindesin. Vatanır param parça edilmiş. Bu kölelik bu esirlik yeter artık. Ayağa kalk Cesaretini topla! Düşmanlarının seni bölmesine, parçalamasına esir etmesine, servetlerini yağma etmesine müsade etme! Kininı ölkeni düşmana yönelt. Vatanın sömürge, senı esir eder Türk devletidir. Düşman seni sömürgeciliğe peşkeş çeken, senin kanın emen, sömürgecilerle işbirliği içinde çıkarlarını birleştirmiş olan Kürt hakim ağalarıdır. Düşman, senin esaretine ve sefaletine bakmadan sömürgecilerle dost olanlardır.

Sen bir halksın! Hiçbir güç sen yenmeye ve esir etmeye güç yetirmez. Yeter ki, silahına sarıl ve düşmanına karşı koy. Bunu yeparsaneğer, düşmanların senin önündediz çökmeye mahkumdur. Dünekadar senin uğruna savaşacak ölümlerde kurtuluş yolunu açacak evlatların yoktu. Bugün ise, vatanımızın dağları, düşmana sıkılar silahlarla ses vermekte. Kurtuluş kuvvetin ARGK, senin ordun olma yolunda. ARGK'ye sahip çık ve evlatlarını ARGK kuvvetlerine kat. Saygıdeğer Kürt anaları! Evlatlarını ARGK'nın kahramanlık destanlarıyle büyüt. Zalim ve kan emici düşmana karşı büyüteceğin çocuklarına dağları beşik, yastıkların taştan yap! Ninnileri bağımsızlığın silah sesleri olsun. Zira, isyanımız büyük, kavgamız çetin, umudumuz silahlı kuvvetlerimizdir. Geçmişte birlik ve bütünlüğünü sağlayacal bir gücün yoktu. Bugün artık, ulusal cephen olan ERNK var. Artıı dağınık ve bölünmüşlük geridı kaldı. ERNK ulusal birliğini sağlayacak. Düşman karşısında birliğimizin temeli olan ulusal örgütümü: ERNK, bizi bağımsızlığa götürecek Düşmana karşı, bağımsızlıktaı yana olan her Kürdistanlının görevi; cephe içinde yeralmak ve cephemizi kuvvetlendirmektir. Bağımsızlık cephemiz ERNK, bu güne kadar yaratılan en büyük ulusal örgütü lanmedir. Onu, vergücümüze katılarak destekleyelim ve koruyalım

Size kurtuluşu ve tüm imkanları sağlayan ve bize bağımsızlığı kaplarını açan Partimiz PKK, allahı kuvvetlerimiz ARGK ve ulusal örgütümüz ERNK'yi yaratarak, bağımsızlığımız ve yarınlarımızı garanti altına aldı. Halk olarak, sahipsiz değiliz artık. Bize sahip çıkan Partimiz PKK, Ordumuz ARGK Cephemiz ERNK var. Kendi kendi

mize sahip çıkmasını öğrendik. Bize, kendi kendimize sahip çıkmamızı sağlayan Partimiz PKK oldu. Bundan sonra bize düşen görev; Partimize, Cephemize ve Ordumuza sahip çıkmak ve yaşatmaktır. Yoksa, köleliğ zincirini asla boynumuzdan çıkaramayız. Düşmanın zulmü altında, halk olarak yok oluruz. Sefalet içinde boğuluruz. Dünya halkları artık sesimizi duyuyor. Mazlum halklar acılarımızı paylaşıyor. Demokrat ve sosyalist halklar mücadele ve direnişimizi yakın ilgi ile izliyor. Çok geçmeden dünya halklarının desteğini de alacağız. kendimize ve davamıza güveniyoruz. Bağımsız ve mutlu bir halk olacağımıza inanıyoruz.

Bu inanç ve şevkle bağımsızlık mücadelesini büyütmek boynumuzun borcudur.

Şayet biz, kendimize sahip çıkma arzusunda mazlum bir halk olmasaydık, ben bugün sıradan bir insan olacak ve yaşama bezgin olacaktım. Buna bağımsızlık kavgasının bir ferdi olma imkanını sağladığınız için çok mutluyum. Size ve olan bağlılığımı ve güvenimi bir kez daha ispat etmek için asılmaya giderken, sevginiz yüreğimizde olacak ve bana verdiğimiz emeğe layık olacağım.

Türkiye halkına!

Kardeş halkımız! Senin acıların da bizimki gibi büyük. Bizim ülkemizi işgal eden sömürgeci devlet, senin üstünde de en yoğun sömürüsünü sürdürmekte. Bu devlet senin devletin değil. Senin üzerinde zulmü ve zoru uygulayan sömürgeci faşist bir devlettir. Bu devlet senin üzerinde işkence makinasıdır. Bir avuç patron devletidir. Amerikan uşağıdır. Yurdunu emperyalizme peşkeş çekendir. Senin umudun, senin kurtuluşun demokratik-devrimci güçlerdedir. Evlatların senin kurtuluşun, senin için darağaçlarında satılandılar. İşkencelerde katledildiler. Hain faşist pusularda can verdiler. Bunların hepsini senin için yaptılar. Hakim sınıflar, sensi daha iyi sömürmek için, sömürüye dur diyen onbinlerce yiğit gencini haplahanelere doldurdular. Senin sınıf düşmanın, Türk işbirlikçi-tekelci burjuvazi ve devletidir. Senin evlatlarını, senin uğruna acı çekenleri sana düşman olarak tanıttılar. Oysa demokratik-devrimci güçlerin, senin yaşama umudundur. Türk hakim sınıfları sömürülerini gizlemek için kardeşin Kürt halkını yok sayıp; onları biz PKK'lileri sana düşman diye tanıttılar. Yunan, Bulgar, Rum ve Sovyet halklarını sana düşman diye anlattılar. Bu halklar senin düşmanın değil, dostundur. Senin düşmanın, seni sömüren Türk hakim sınıfları ve faşist devletidir.

Biz Kürtler, her zaman sizleri dostumuz, kardeşimiz olarak kabul ettik ve edeceğiz de. Sizi sömüren düşman, bizimde ülkemizi ve hakkımızı gaspetmiştir. Bu yüzden kurtuluşumuz, birbirimizle olan kardeşçe ilişkiye ve işbirliğine bağlıdır. Sömürgeciliğe ve faşizme karşı iki halk olarak tavır koymamız gerekir. İkimizin de düşmanı olan Türk sömürgeci faşist devletine karşı, ortak mücadele edersek, daha çabuk kurtuluşa kavuşuruz. Biz yurdumuza ve bağımsızlığımıza kavuşup kölelikten kurtuluruz. Sizde sömürü ve sefaletten kurtulup emekçilerin, işçi ve köylülerin devletine kavuşursunuz. Türk sömürgeciliği, bizi Türkleştirmek için, ülkemizi kendi tatan alanı yapmak için, halkımızın emek değerlerini gaspetmek için uğraştı. Oluk oluk kanımızı akıtı. Şimdi da kavgamızı kanla boğmak için, senin evlatlarını asker edip, kurtuluş kuvvetlerimizin ve halkımızın üstüne salmaktadır. Evlatlarına, bizim, sizlerin kardeşleriniz olduğumuzu anlat. Düşman bizi acılara boğmasın. Analar evlatlarına ağıt yakmasın. Kürdistan'ın, evlatlarına mezar olmaması için, batağa saplanmaması için, üstüne düşeni yap. Seni sömüren, işsiz bırakan, evlatlarının gelecektlerini çalan Türk hakim sınıflarının devletine verdiğimiz bağımsızlık savaşımızla, onu zayıflatıkça; sizlerin de kurtuluşu daha rahat, kolay ve acısız olacaktır. Bunun için bizim meşru müdafa devamıza sahip çıkın, bizden desteğinizi çekmeyin. Düşman yalanla dolanla sizi halkımızın bağımsızlık savaşına kışkırtmasına müsaade etmeyin.

Türkiye, devrimci-demokratik güçleri, iktidar için birleşin. Türkiye ve Kürdistan halkının ortak cephesini oluşturma mücadelesini verin. Türk halkına, bizim davamızı en iyi siz anlatırsınız. Eğemen sınıfların ve faşist devletin, bağımsızlığımıza ve PKK'ye karşı, halka yönelik propagandalarının önüne geçin.

Türkiyeli analar! İşçiler, köylüler, kardeş halkımız! Türk sömürgeci devleti, Kürt halkını yok etmek istiyor. Bize vereceğiniz en büyük destek, kendi emekçi iktidarınızı kurmak için mücadelesiz ve uzatılmamız dost eli tutmaktır. Son nefesimi verirken, Kürt ve Türk halkarınkardeşliğini haykıracağım. Size olan sevgimi dile getireceğim. Yaşasın bağımsızlık ve proleter enternasyonalizmi, sloganlarımdan biri olacak, sizlere devrimci-demokratik mücadelenizde başarılar dilerim.

Bölge ve dünya halklarına!

Bölgemiz Ortadoğu, emperyalizmin, başta petrol ve Sovyetler Birliğinin varlığına karşı olmak üzere, çok yönlü çıkarları mevcuttur. Ortadoğu, emperyalizmin yaşamsal çıkarlarını oluşturduğundan, emperyalizmin bölge üzerinde, her türlü oyunu oynamaktan çekinmemektedir. Emperyalizm, bölgede kendisine bağlı kukla ve işbirlikçi devletler oluşturarak; çıkarlarını büyük oranda bunlar eliyle sürdürmektedir. Bölgede en ufak radikal anti-emperyalist, milliyetçi, demokratik ve devrimci güçlerin varlığına tahammül etmemekte, hatta gerektiğinde bölgeyi bir savaş alanına çevirmekten kaçınmamaktadır.

Bugün emperyalizm ve emperyalizme bağlı her türlü gericilik, bölgede, demokratik güçlere karşı tam bir savaş ilan etmiş durumdadır. Ortadoğu halklarının, yaşamsal çıkarlarını koruyabilmek için, emperyalizmin çıkarlarına güçlü bir darbe indirmek gerekir. Ama nasıl? Bölge halklarının topluca bir devrimle kurtuluşu sağlamanın da sosyo-ekonomik, siyasat, kültürel ve tarihsel olanakları yoktur. Filistin devrimi de , Ürdün-Mısır-Suudi vb. Arap devletlerinin, İhaneti, Filistin kurtuluş güç ve örgütlerinin, savaşı Filistin topraklarına kaydırabilmek için, güçlerini birleştirmeyip, savaşı, fiili savaştan çıkarıp diplomatik alana kaydırmaları ve son 82 Beyrut yenilgisi ile, bunu çıkgi haline getirmeleri, bölge demokrasi cephesini, olumsuz yönde etkilemeyle kalmayarak, Filistin devrimini de bilinmeyen bir geleceğe itilemiş oldu. Çok geçmeden, bölge dengesinde yeni bir güç olarak doğan PKK önderliğindeki Kürdistan bağımsızlık savaşı, emperyalizmi tehdit eder duruma geldi. Kürdistan bağımsızlık mücadelesi, çok hızlı ve güçlü bir şekilde gelişmektedir.

Bölgede anti-emperyalist cephede, Vietnam etkisi yapacak yeni bir Vietnam gerekmektedir. Bölge demokrasi güçleri, nesnel bir gözlem incelemeye tabi tutulursa; bölgedeki bu gücün PKK önderliğindeki, yükselen Kürdistan devrimi olduğu görülecektir. Hiç abartmasız söylebiliriz ki, Ortadoğu'nun Vietnam'ı Kürdistan olacaktır. Bunu, belki ben görmem. ama, yaşayanlarımız, tanığı olacaktır.

Kürdistan devrimi emperyalizmin çıkarları hesaplandığında; çok kanlı ve zahmetli olacaktır. Ama, bir o kadar da görkemli ve saygın olacaktır. Emperyalizm ve bölge gericliğinin PKK önderlikli, Kürdistan devriminden yiyeceği darbe ölümcül olacak ve bir daha kendisini toparlayamayacak, bugüne kadar bölge halklarına vurduğu zincirler bir bir kırılarak; bölge halkları peşpeşe bağımsızlıklarını alacak ve bölge demokrasileri böyverecektir. Emperyalizmin, stratejik olarak en zayıf olduğu, baskının en yoğunlaştığı, bölge jeopolitik konumunun en müsait olduğu, subjektif koşulların bir Vietnam yaratmak için en güçlü olduğu yer Kürdistan'dır.

O halde, Kürdistan'da bizler bu olanakları sağlayacak, emperyalist zincirin en zayıf olduğu halkasında devrim gerçekleştirecek olan PKK önderlikli bağımsızlık mücadelesine omuz verin. Olanaklarınızı, devrimimizin yanına katmada gerekli politik, askari ve ekonomik yardımları yapmaktan çekinmeyin. Yapacağınız tüm yardımlar, vereceğiniz tüm destekler, anti-emperyalist mücadeleye destek ve sonuçta kendi mücadelenize katkı olacaktır. Kürdistan devrimi çok zor ve zahmetlidir. PKK önderlikli Kürdistan devrimine yapılacak yardım ve verilecek destek de büyük olmalıdır.

Ayrıca, emperyalizm bölgedeki çıkarları çok yönlü ve yaşamsaldır. Bunun için, devrimci-demokrat ve radikallerin, Ortadoğu'yu kapsayacak olan anti-emperyalist bir demokrasi cephesi oluşturmaları gerektiği, her geçen gün önemini biraz daha ağırlıklı olarak hissettirmektedir. Ortadoğu'da bağımsızlık ve demokrasinin hükümran olduğu, barışın kurulup yaşatılmasını görmek en büyük mutluluğumuz ve özlemimizdir.

Saldırgan emperyalistlerin, denge politikalarının, çekingen davranmayla, caydırılmayacağı, geri adım attırılmayacağı ortadadır. Emperyalist saldırganların savaş çığırtkanlıklarına papuç bırakılmalı, bölge savaşı, çıkar endişesine kapılıp, eli-kolu bağlı emperyalistlerin Ortadoğu'da ai koşturmalarına göz yumulmamalıdır. Ortadoğu'dan emperyalizmin defedilmesi, tutarlı anti-emperyalist, proleter önderlikli ulusal halk hareketiyle ancak olanaklıdır. Başta sosyalist sistem olmak üzere; sosyalist güçler, PKK önderliğinde gelişen, boyutlanan Kürdistan devrimine dört elle sarılmalı, ona karşı enternasyonalist görevlerini yerine getirmede gecikmemelidir. Sosyalist ülkeler kamuoyu, devrimimize kayıtsız kalmamalı, gelecek, sömürüsüz, savaşsız, özgür günleri birlikte kucaklayalım. Özgür yarınları kurmada, elele, kolkola yürüyelim.

İlerici insanlık, demokratik barıştan yana tüm devrimci güçler, özgür ve mutlu yarınlarımızı kurmak istediğimiz için, işkence tezgahlarına yatırıldık, öldürüldük ve halkımız katliamlar, sürgünlerle dağıtılmak, yokedilmek isteniyor. Kürdistan ülkesi açık bir cezaevi durumuna getirilmiş, Sömürgeci Türk devleti, ülkemizi bizim için yaşanmaz bir duruma getirmiş, insanlık değerleri ayaklar altına alınmış, insan haklarına, uluslararası hukukun bağlayıcılığına, savaş kurallarına tamamen düşmen bir uygulama içerisindedir. Ülkemiz üzerinde, dilimizi konuşmak, Kürt olduğumuzu söylemek yasak olduğu gibi, Kürtlükle ilgili her şey yokedilmek istenmekte; ülkemiz, TC'nin sınırları içinde tutularak, halkımız Türkleştirilmek istenmektedir. İşte, en doğal hakkımız olan varolma savaşı verdiğimiz için, katliamlara, işkencelere maruz bırakıldık. XX. yüzyılın son çeyreğinde iletişim olanaklarının ve tekniğin bu denli geliştiği dünyayı küçültdüğü çağımızda: Türk sömürgeci faşistler, Kürdistan'da insanlık suçu işlemekten çekinmemektedir. Dünya insanlığı karşısında, yeterince tavır koymadığı için böyle rahat davranabilmektedir. Özellikle bu, zindanlardaki tutsaklara yıllarca amansız işkenceler uygulamış, onlarca insanı öldürmüş, yüzlercesini sakat bırakmış, ve şahsımızda, tüm insani değerler, insanlık onuru pervasızca ayaklar altına alınıp çiğnenmiştir. Ne yazık ki, yıllarca işkenceye karşı verdiğimiz insanlık mücadelesinde dünya kamuoyunun yeterli ilgi ve desteğini alamadık. İsteğimiz; insanlığın, insani olmayan uygulamalara gerekli tavır koyması, insani değer ve yaralmlara sahip çıkmasıdır. Bu, insan olmanın gereğidir. Bir daha Diyarbakır zindanlarında yaşananlar yaşanmasın. Diyarbakırlar olmasın...

Emperyalist burjuvazi ve onların yamağı çevreler, ulusal kurtuluş mücadelemizi, dünya kamuoyunun gözünden çıkarmak için, "terörist, ayrılıkçı" ve propagında ve ajitlerle damgalamak çabasındadırlar. Binlerce özgürlük savaşçısı zindanlara tıkılmış, binlercesi şehit olmuş, ve dağlarda elde silah zulma karşı savaşan bir ülkenin, bir halkın; özgürlük mücadelesi nasıl terörizm olabilir? Vietnam, Cezayir vb. ulusal kurtuluş savaşlarının terörizmle nasıl damgalandığı hala bellekterdedir. Emperyalist sömürgeci propagandaları boşa çıkarın. Bizler de sizler gibi varolmak, özgür bir ulus olarak geleceğimizi kendimiz belirlemek istiyoruz. Bu da bizim en doğal hakkımızdır. Birleşmiş Milletlerde, özgür uluslar ailesinde, özgür bir ulus olarak yerimizi almak istiyoruz. Tüm dünyada sömürgeciliği kınayan kutlamalar ve yapılırken; biz ülkemizde sömürgeciliğe karşı elde silah savaşıyoruz. Bağımsızlık savaşımızda tüm insanlığı yanımızda görmek istiyoruz. Kürdistan halkının iradesi olan öz örgütü PKK. önderliğinde gelişen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine omuz ve destek verin. Gelecek özgür günleri ve savaşsız bir dünyayı birlikte kuralım.

APO'ya!

PKK'nin Kürdistan devriminin mimarı ve klavuzu, halkımın ulusal önderi, bizlerin, ülke ve devrim gerçeklerimize gözlerimizi çevirip açtığın için, biz ve Kürdistan, her şeyimizi sana borçluyuz. Bize ve Kürdistan halkına kişilik kazandırdın. Engin bir yurtseverlikle halkı ve ülkeyi sevmemizi öğrettin. İdeolojide, mücadelede bize bolşevik ruh verdin; devrime başkoymayı öğrettin. Seni anlamak ve tanımak, ülke ve devrim için ne yapmamız gerektiğini anlamak ve tanımaktır. Çünkü sen, Kürdistan ülkesi ve devrim gerçeğiyle, bütünleşmiş, kendini bununla özdeşleştirmesini başarmış, Kürdistan halkının çıkardığı ilk öndersin. Seni dinlerken, insan öyle bir derinliğin içine dalıyor ki, hiç kimsenin göstermeyi beşeremediği ülke ve halk gerçeğini gün yüzüne tüm çıplaklığıyla çıkarıp gösterebiliyor; engin bir coşku ve ruh sanden, elralına ve dinleyenlere dalga dalga yayılıyor. Öyle ki, senin bu erişilmez özelliklerinden, yurtseverlik ve devrimin coşkunluğunun taşkınlığı, bent vurulmaz, önüne geçilmez, tüm engelleri aşıp dalga dalga yayılan ve Kürdistan toplumunun geleceğinin garantisi olan kişiliğin, cezaevindeki karanlık günlerimizde bizi ayakta tutan gücü kaynağı oldu. Biz, tüm Parti darbe yese de, APO, yatmız yaşasa Kürdistan devrimi onunla yeniden dirilir. Örgütlenir diyorduk. Buna inancımız sonsuzdu. Çünkü, seni tanıyorduk. Sen herkesin ölüdü bildiği, yokoluş uçurumunun kenarına gelmiş Kürdistan toplumuna ruh verdin. Önce kafaları silahlandırdın; sonra elleri. Kürdistan'da ihanetin, teslimiyetçiliğin, burjuva milliyetçiliğinin, feodal ilkelliğin, bencil, bireyci çıkarların, kişiliksizlerin ilğrençleştiği bir ortamdan çıktın. Nasıl bir tarihi dönemeçte ortaya çıktığını, Kürdistan devriminin örgütlendiğini en iyi bu halk bilir. Senin hangi koşulların ürünü olduğunu bilmeyenler, seni gerçek anlamda tanımayanlar, anlayamazlar. Zaten, böyleleri de her gün gittikçe eriyen bir avuç dar kafaklardır.

Kürdistan gibi, çağdışı bırakılmış bir ülkeye, uluslararası komünist hareketin bir üyesi PKK'yi armağan etmenin önderi olma şanını yakıladın. Marksizm-Leninizmin yaratıcı ruhunu, ağırlığını, Leninist bolşevik çizgisinden hiç taviz vermeden, bolşevizmin evrenselliğinin hiç bir zaman önemini yitirmediğini gösterdin. Dünya komünist hareketi, Orta-doğu pratiğinde senin şahsında yeni yaratımlar ve yeni deneyimler kazanıyor. Bizse daha şimdiden bunun gururunu yaşıyoruz.

Kürdistan toplumunun direniş maysası, toplumu, ruhu, özü, herşeyisin. Kemallerin, Hayrilerin, Mazlumların önderi ve yaratıcısın.Hayri'de, Kemal'de, Mazlum'da bu gerçeği şöyle ifade ediyorlardı: ***"Bizi yarattı, ama biz hiçbir zaman onun ufkunun genişliğine, çalışma temposuna ve pratiğine erişemedik. Onun gerisinde kaldık. Ona ayak uydurabilmeydik, bu gün mücadelemiz başka noktada olacaktı."*** diyorlardı. Bu söylenenler bizim seninle ilgili düşünce ve duygularımızın ölümünü kapsadığı için başka söze gerek kalmıyor.

Tüm PKK'liller, seni tanımak, öğrenmek ve korumak için kanla başla çalışmalıdır. Çünkü, seni tanımak ve korumak, Kürdistan toplumunu ve devrimini, mücadele çizgisini, ruhunu tanımak ve korumaktır.

Yaşadığımız süre boyunca sana layık olmaya çaktık. En büyük arzumuz da seni çalışmalarımızla sevindirebilmekti. Ama bunu, iyi bir biçimde, sana layık olacak ölçüde yapamadık. Bunun kabahati bizdedir. Sen bize öğrettiğeck her şeyi öğretmiştin. Yaşamımın son dönemlerinde, hayalinle, coşkun ve ruhunla yaşayacağımdan mutluluğum büyüktür. İdam sehpasında seni anacak, seni haykıracağım.

—Yaşasın PKK, ERNK, ARGK!
—Yaşasın Orta-doğu halklarının devrim mücadelesi!
—Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!
—Yaşasın bağımsızlık ve özgürlük!
—Kahrolsun emperyalizm ve sömürgeciliki
—Yaşasın APO!

23.4.1987
Muzaffer Ayata

Yurtsever Kürdistanlı emekçileri

Ulusal kurtuluş mücadelemize yönelik her türlü saldırı komplo ve provokasyonları boşa çıkaralım ve ezelim!

Hiçbir güç ve saldırı ulusal kurtuluş savaşımızı engelleyemiyor. Ulusal kurtuluş savaşımız her türlü karşı çabaları ezerek her gün daha da şiddetleniyor. Emperyalizm, TC ve uşakları savaşımızın böyle boyutlanmasından son derece telaşlanıyor, ürküyor ve onun önüne geçmek için akıl almadık bütün tasfiye biçimlerine ve oyunlara başvuruyor.

Partimiz PKK önderliğinde yürütülen ulusal kurtuluş savaşı 4 yıldır süren amansız bir direnişe, bütün yoketme ve geliştirmeme çabalarını ait ederek bugüne geldi. TC ve emperyalizm daha savaş başlamadan önce kapsamlı tasfiye ve provokasyonlara başvurarak silahlı direnişimizin önüne geçmek istediler, ancak başarmadı. 15 Ağustos tarihi çıkışıyla ülkemizdeki her türlü sömürgeci varlığa karşı ulusal kurtuluş savaşımız başlatılınca, bu sefer de silahlı direnişin ezilmesi, halk zemininde tutunamayan dar bir kadro hareketi olarak kalması için bütün tasfiye biçimleri dayatıldı. Kürdistan yeniden boydan boya tamamen işgal edildi. Her türlü ödün karşılığında "pişmanlık" denilen ihanet yasasıyla sonuç alınmaya çalışıldı. "İstersen 100 kişi öldürmüş ol, yeter ki gel" denildi. 30-40 yıllık mahkumlar bile "affedilerek" mücadelemize karşı kullanıldı. Yine, aşiretçilik ve gericilik zemini üzerinde geliştirilen çeteciliklerle savaş Kürdistanlılaştırılmak istendi. Yüzlerce trilyonluk GAP projesi ateşlecek bitirilmeye çalışıldı. Ulusal kurtuluş savaşını canevinden vurmak için Parti ve savaş faaliyetlerimize provokasyon ve komploculuk dayatıldı. Ancak emperyalizm, TC, yerli işbirlikçi hainler ve Parti içindeki uzantıları tasfiyeci provokatörlerin başvurduğu bütün bu karşı faaliyetler amacına ulaşamadan boşa çıkarıldı.

Bugün ülkemiz Kürdistan'da ciddi gelişmeler yaşanmaktadır. Gelinen aşamada kapsamlı patlamaların yaratılmasının koşulları alabildiğine olgunlaşmaktadır. Halkımızın bir kesimi direniş içinde yer alırken, bir kesimi de her türlü desteğini sunmanın yanısıra, ayağa kalkış hazırlığı içerisindedir. Sömürgeci egemenliğe karşı ulusal kurtuluş savaşına bu katılımı her geçen gün daha da artmaktadır. Artık, namusu, şerefli olmanın tek ölçütü ulusal kurtuluş mücadelesinin dayattığı görevleri yerine getirme biçiminde anlaşılmaktadır. Diğer hiçbir yaklaşım tarzı meşru görülmemektedir. Yüksekten savaş kitlelere gereken güveni vermiştir. Bu gerçeklik kitlelerin tek kurtuluş umudu ve direniş gücü olarak Partimize akın etmelerini sağlamıştır. Halkımız, Partimiz PKK önderliğinde ERNK ve ARGK saflarında savaşan, bu savaşın kitlesel karakterle birlendirilen devrimci direniş dışındaki tüm yaşam biçimlerini ihanet olarak değerlendirmektedir. Hangi ad altında olursa olsun farklı bir yaşam biçimini dayatanları hain olarak görmekte ve gereken tutumu takınarak ihanetli yargılamaktadır. Sağlam ve güçlü önderliğe kavuşan ulusal kurtuluş savaşımız tüm halka mal olmuştur.

Ulusal kurtuluş savaşımız bugün artık, dar gerilla eylemliliğini aşmış, geniş çaplı muharebeler düzeyinde sayrıatmektedir. Bu, görüldüğü gibi, halk savaşımızda yeni bir düzeydir. Her muharebemizde düşmana yüzlerce kayıp verdirilmektedir. Eylemsel faaliyetlerimiz her koşul altında sürekli ve ülkenin dört bir yanında yayginca gelişmektedir. Güçlerimiz bu alanlardaki bazı mıntıkaları yarı açık üsler biçimine getirmiştir. Faşist TC güçleri gerilla kuvvetlerimizin üzerine öyle sıradan bir yönelimle gelemektedir. Birliklerimiz artık küçük gerilla gruplarını aşarak, takımlar, bölükler, taburları aşan düzeyde güçlerle savaşı yürütmektedir. Dinamik ve yurtseverlikle dopdolu yüzlerce Kürdistanlı genç sınırsız bir fedakarlık ve direnişle halk ordumuzun çelik bünyesini oluşturmaktadır. İşte, TC'yi ve onun her türlü uşaklarını çıldırtan, savaşımızın böyle kitlesel karakter kazanması ve milyonların örgütlenmeye hazır hale gelmesidir.

Bu dönemde ülkenin her tarafında kitleler yaygın ve geniş bir biçimde siyasal cepha örgütlenmesi içine alındı. Çeteciliğe vurulan etkin darbelerle TC'nin "köy koruculuğu" politikası tamamen iflas etti. Yine, en çok güvendiği ve üzerinde oynadığı aşiret kesimleri de dahil olmak üzere bir bütün olarak halkımız savaşa aktif düzeyde katılmadan tutalım en sıradan hizmetler sunmaya kadar adeta yarış halindedir. Özellikle her gün Botan'da yaşanan şiddetli, geniş çaplı ve başarılı eylem ve muharebelerde halk savaşımının esas biçimi ortaya çıktı. TC kendi "milli kurtuluş savaşında" bile karşılaşmadığı muharebelerle, savaş olaylarıyla Botan'da karşılaşarak başları sona yeniği aldı. Şehirler; örgütsel faaliyetlerin ağ gibi yayıldığı, halkların, işkencecilerin ünü üste cezalandırıldığı ve düşman için kâbuslar kenti haline geldiği alanlar oldu.

Ulusal kurtuluş savaşımız, faşizmin kanlı şiddetinin önüne geçtiği gibi, Türkiye kamuoyunun nezdinde de faşist ordunun içyüzünü ortaya koydu. Açıktır ki, Kürdistan'daki direnişin gelişmesiyle, faşizm Türkiye ve Kürdistan halkları, özellikle de siyasal tutuklular üzerinde terör ve baskısını en uç noktaya götürecekti. Bugün bütün bu nedenlerle PKK ve önderliğindeki gerilla savaşımız Türkiye emekçi halkının güven, umut ve temel çıkar olgusu durumundadır. Bu gerçeklik Türkiye halk kitleleri tarafından da kesin kabul görmüş ve günlük tartışma konusu haline gelmiştir.

Boyutlandırdığımız savaş sonucu, Kürdistan sorunu, uluslararası alanda gündemleşerek dünya devletlerini bu konudaki politikalarını belirlemeye zorlamıştır. Emperyalizm sorunun aşırı ciddiyetinden dolayı, hızla siyasal çözüm yollarını aramaya koyulmuştur. Özellikle, ABD'nin başını çektiği, Avrupa'nın ittifak halinde olduğu bu yeni yaklaşım, Kürdistan'da sonuca çıdıleceğini kanıtlayan bağımsızlık savaşının önüne geçmek için siyasal çözüm(!) yollarıyla durumu kendi lehine çevirmek istemektedir. Açıktır ki, bu politika Türkiye için sahte demokrasi ve Kürdistan için de kültürel özerkliği öngörmektedir. Bu plan kapsamlı olup, salt Kuzey-Batı Kürdistan'la sınırlı değil, daha geniş bir saha için düşünülmektedir. İlkel-milliyetçilerden her boydan Kürt küçük-burjuva örgütlerine ve TKP ya kadar bütün bu güçleri içine almaktadır. Özellikle 1988 yılında ülkemizde yaşanan gelişmeler sonucu bu plan acilen hızlandırılmış ve sözkonusu güçler de buna en sadık cevabı vermişlerdir.

Bu, ulusal kurtuluşumuza dayatılan kapsamlı tasfiye hareketidir. Bu hareket, Ağustos Güney Kürdistan saldırısı dönemindeki gelişmelerle somut uygulamalara kavuştu ve net olarak ortaya çıktı. Bağımsızlık savaşımızın tasfiyesi için, ilkel-milliyetçilik, TC, emperyalizm, Saddam rejimi işbirliği ve anlaşmaları derinleştirildi. Bu anlaşmanın ilk pratik adımını atan ilkel-milliyetçilik, Güneyli halkımızın direnişçi potansiyelini TC ve emperyalizme satti. ABD'nin bazı güçlerle yaptığı bu yönlü somut görüşmeleri ve anlaşmaları daha önceden baştatılmıştı. Yine, TKP en alçakça bir şekilde ulusal kurtuluş savaşımıza karşı başlıca projelerden biri olarak ileri sürüldü.

Burda hedef; Güney'deki direniş potansiyelinin tasfiyesinin akabinde Kuzey-Batı'daki direnişin de tasfiyesidir. TC önderliğinde bütün "sol", Kürt küçük-burjuva ve ilkel-milliyetçilik de dahil tüm güçler aynı potada birleştirilerek, sahte demokrasi oyunuyla, Türkiye devrimine gelişme olanağı verilmemek, Kürdistan sorunu ise, geniş bir sahada işbirlikçi tarzda karşı-devrim lehine halledilmek isteniyor. Bunun için, zaten Kamran İnan, Veli Yıldırım vb. piyonlar hızla hazırlanıyor. 2000'e Doğru, Nokta, Tempo gibi yayın organlarına bu yönlü özel görevler veriliyor. Zaten Irak yönelimiyle de bu yönlü belli bir anlaşma yapılmıştır.

İşte bu somut plan önünde PKK tek engel durumundadır. Bunun için, PKK'nin ve önderliğindeki direniş savaşının tasfiyesi en acil çözülmesi gereken başlıca sorun oluyor. Bu nedenle, içinde bulunduğumuz dönemde, Partimize ve silahlı savaşımıza yönelik yeni saldırı ve provokasyon hareketi hızla gündemleşiyor. Silahlı saldırılarda her türlü tekniğe ve sayı üstünlüğüne dayanılarak pespeşe askeri hareketler düzenleniyor, mekanize birlikler sık sık harekete geçiriliyor. Kimyasal zehir güvendiği en önemli kozlardan olarak birçok çatışmada kullanılıyor.

TC her türlü siyasal ve askeri tasfiye hareketlerinin yanısıra, ajan-provokasyon faaliyetlerini de aniden ortaya çıkardı. Daha önce, TC'nin ağır bir yenilgisiyle başarısızlığa uğrayan birçok ajan-provokatör faaliyetten sonra, tam da Saddam'ın Güney Kürdistan seferinin ortasında yeni bir ajan-provokasyon faaliyeti hızla ortaya çıkarak Partimize, Parti Önderliğimize, silahlı direnişimize şimdiye kadar görülentlerin içinde en alçakça saldırı ve karalamalardan bir tanesine başladı. Avrupa sahasında ortaya çıkan bir-kaç ajan-provokatör tamamen düzmece yalanlarla ve en kutsal değerlerimizi çok kaba bir şekilde kullanmaya çalışarak, Partimize ve Parti Önderliğimize saldırdılar. Güncel bazı olayları planlı bir şekilde kullanarak ve çok düzmece yalanları sıralayarak Parti Önderliğimizin en temel özelliklerine saldırıya geçtiler. Parti Önderliğimizin direnişe art çevirdiğini ve kendilerinin güya silahlı savaşa sahip çıktıklarını savunacak kadar alçak ve bir o kadar da gülünç iddiayı ortaya attılar. Bu "sol" görünümlü çıkış nedendir? Çünkü, bugün her şeye ölçü olan, başarının temel unsuru silahlı direnştir. Bu nedenle güya Parti Önderliğimize, Partimize yönelik saldırıda ajan-provokatörler "sol" çıkış yaparak ve silahlı direniş olgusunu böyle kullanarak başarı sağlamak istiyorlar. Çünkü, eski ajan provokasyon, sağ görünümle direnişe saldırmakla anında ezildi. Şimdi yenileri bundan dersçıkarmış olarak, tutunabilmek için bu yöntema başvurdular. Yine her zaman geçerli akçe olarak demokrasi peygamberliğini yaparak, Kürdistan'da büyük demokratik hareketin yaratıcısı olan Partimizin Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşa bunun adına en alçakça bir şekilde saldırıda bulundular. Ajan-provokatörler yine başta Parti Önderliğini hedef alarak onun şahsında devrimimize ve halkımıza saldırdılar. Ulusal kurtuluş mücadelemizi yaratan, onu her türlü tehlikeden koruyan ve bütün karşı saldırılara rağmen savaşımızı bu boyuta ulaştıran Parti Önderliğimizin bu tarihi rolü ve yüce emeği artık bugün dost, düşman ve her kuşak tarafından çok iyi bilinen bir gerçektir. 1984'ten bu yana savaşı TC'nin tezgahladığı bütün tasfiye ve tıkatma tehlikelerinden kurtararak 1988 boyutuna ulaştıran Parti Önderliğimizdir. O'nun teorik, pratik çabaları, ardıcıl müdahaleleri ve engin politik öngörüsü olmasaydı, açık ki, böylesi gelişmelerin yaşanması diye bir şey asla mümkün olmayacaktı. Savaşı kendi potasında eritmek isteyen, onun başına çöreklenerek gelişmesine olanak tanımayan ve düşmanın her türlü tehlikesine açık hale getiren tasfiyeciliği, komploculuğu kendi güncel çabaları ve tarihsel III. Kongre çıkışıyla kesin alıştı. Yine, önü tıkatılmış olan savaşın askeri ve örgütsel planda yeni düzenlemelerle önünün açılmasını sağladı. Düşmanın her türlü açık askeri saldırıları ve siyasal manevralarına karşı Parti yapısının sürekli bir uyanıklık içinde tutulmasını ve bu temelde mücadelenin kendisini bu tuzaklardan kurtarmasını sağladı. Parti Önderliğimizin bu soylu çabaları sayesinde ulusal kurtuluş savaşımız içte ve dışta büyük sonuçlar yaratacak konuma ulaştı. Eğer vatan toprakları üzerinde özgür iradeyle geleceğin onurlu yaşamı bugünden yaşanıyorsa ve insan soyunu yaraşır bir fedakarlık timsali durumuna geliniyorsa, yine barbar bir sömürgeci güce karşı durma cesareti gösteriliyorsa, bu Parti Önderliğimizin sayesindedir, ve sonuna kadar böyle devam edecektir. Bu açık gerçek nedeniyledir ki, emperyalizm ve TC halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine Parti Önderliğimizin şahsında saldırmaktadır. Parti Önderliğimizin kişiliğine yönelik karalama ve her türlü iğrenç yönelimin ne anlama geldiği burada çok rahatlıkla anlaşılmaktadır. Düşman böylece amaçları olan Partimizi ve ulusal kurtuluş savaşımızı temel güç kaynağından yoksun bırakarak tasfiye etmek istiyor. Çünkü düşman böylesi bir yönelime girmekle Partimizi başsız bırakarak istediği darbeyi vurmak, kanşıklık, bunalım yaratmak ve provokasyona açık hale getirmek istemektedir. Parti hareketimizi ve tamamen fiziki olarak imha etmek ya da onu salt gerçekliğinden soyutlayarak teslim alınmış, işbirliğine yatırılmış bir konumda ele geçirerek kendi planlarına dahil etmek istiyor. Böylece, bu kadar değer ve gelişmeyi yaratmış olan Partimize dayanarak kendi planlarını hayata geçirmek, düşmana göre en başarılı yoldur. Zaten Türk basınının da, "Bundan sonra aşiretçi güçler gelişmez, gelişecek olan, güçleri toplayacak olan PKK'dir" biçimindeki sözleri de bu güçlerin niyetlerini ortaya koymaktadır. Dışarda her türlü özel ve açık savaş yöntemleriyle halkımızın tek umut kaynağı olan Partimize karşı yoğun bir saldırı başlatırken, içteki uzantılarıyla bu saldırıların daha da pekiştirmek istemişlerdir.

Daha kısa bir süre öncesine kadar Parti Önderliğine, Partiye bağlılıkta şampiyonluğu kimseye kaptırmayan bu hainler, sahiplerine olan sadık uşaklıklarını, piyonluklarını açık bir biçimde ortaya koymuşlardır. Uygun fırsatı kollayarak yatmış oldukları pusudan aniden çıkarak, yüklenmiş oldukları hainane görevlerini yerine getirmek istediler. Tam da Saddam'ın Güney Kürdistan'a saldırısının gerçekleştiği zamanda ortaya çıkmaları tesadüf değildir. Emperyalizm, TC, Saddam ve ilkel-milliyetçiler arasında varılan anlaşmalarla PKK'nin tasfiyesi gerçekleştirilmek istendi, ve bunu tamamlayıcı unsur olarak da ajan-provokatörler aynı anda Avrupa'da piyasaya çıktılar. PKK'yi tasfiye etme planı çerçevesinde kendilerine verilen rolü oynamaları ve hiçbir ahlaki, insani çerçeveye sığmayan karalamalarda bulunmaları ajan-provokatörlerin efendilerine ne kadar sadık olduklarını gösterdi. Ancak nafile! PKK'nin direnişi ve yüzlerce şehidin kanıyla örülen çelikten duvarına çarparak en ağır şamarı yediler. Çıkışları gibi sonları da o kadar kısa olmuştur. Başarısızlığa uğradıklarında yüzlerindeki tüm maskeleri indirerek, sahiplerine bağlılıklarını son bir kez de olsa yerine getirmek için, ellerindeki bazı olanaklara dayanarak, en alçakça bir şekilde ihbarlarda bulunarak Partiye darbe vurmaya çalışmışlardır. İstanbul'dan Adana'ya kadar peşpeşe tutuklamalar, işte bu provokatörlerin sayesinde olmuştur. Böylece kendilerine göre işkenceci katil Esat Oktay Yıldıran'ın öcünü almaya çalıştılar. Yine Diyarbakır'daki tutuklamalar, Diyarbakır-Hani'de dokuz devrimcinin şehadeti, Almanya'daki 16 devrimcinin yakalatılması da bu alçakların eseridir. Aynı zamanda maktuplarla, telefonlarla cezavinden Kara'a kadar provokasyon faaliyetlerini uzatmak istediler. Ancak hainlerin tüm bu emelleri yerlebir oldu. Evet, yurt içinde ve dışında, her yerde uğradıkları başarısızlık onları en alçakça saldırılara yönelttiği, fakat hiçbir şey onları kurtaramamıştır.

Fedakar, yiğit, yurtsever emekçileri

Bize insanlığımızı veren, en onurlu, en şerefli ve en yüce kimliği kazandıran; en özgür ve diryatlı mücadele yaşamı sunan, yurtsever, demokrat ve sosyalist meziyetleri sağlayan, yine geleceği insanca yaşamanın yolunu ve olanaklarını gösteren Parti Önderimiz Abdullah ÖCALAN yoldaşa, Partimize ve halkımıza olan bağlılığımızı hiçbir güç engelleyemez. Bu temel değerlerimize bağlılığın gereği olarak Parti Önderliğini, Partiyi ve halkımızın çıkarlarını esen yelden bile sonuna kadar canıpcarana korumak, savunmak ve mevcut tarihsel görevlerimizi leyiklyla yerine getirmek insan olmanın ölçütüdür. Tarih-

Devamı 27. sayfada

Kürdistan'da aile kurumu, kadın sorunu...

Başlarafı 13. sayfada

eser kalmamalıdır, dedik. Ve biliyorsunuz, eski ilişkiler —normal ilişki de olabilir— aşılarak bu yeni ilişkilere ulaşılmıştır zaten. İnsan hem eskiyi, hem yeniyi aynı anda yaşayamaz. Hele hele bunu sürekli hiç yaşayamaz. Bunlar sürekli mücadele içindedir. Yeninin güçlü temsili, eskinin güçlü bir aşılmasına bağlıdır. Yeni ilişkilere tamamen açık olmak isteyen birisinin, bütün eski ilişkilerini, bağlıklarını önemli oranda aşması gerekir. İşte, bu bu konuda da böylodir. Aileden ayrılmak çoğunuza zor gelir, eşten, dosttan, yakınlarınızdan hatta mahalli bolgenizden ayrılmak zor gelir. Lakin, başka türlü ulusal kurtuluşa, yeni toplumsal ilişkilere yönelim ve savaşımı kazanmak da olmaz. Biz bunu, ilıklerimize kadar yasadık ve bildiğiniz gibi Parti ilkesine, ulusal kurtuluş ilkesine, yoldaşlık ilkesine ve bunların uygulanma gücune, ancak kendimizi boylesmo fedakarlığa tabi tutarak ulaşabildik.

Bu konuda biz, devrimde geliştirilmesi gereken ilişkileri gozardı etmiyoruz. Bilakis ailelerimizin devrimcileştirilmesinin onemini dozenle ciddi devrimci bir gorev olarak onumuze koyuyoruz. Ailesini devrimcileştirmeyenin devrimcilliği eksiktir diyoruz. Kadın-erkek ilişkilerinde devrimcilliği tutturamayanın devrimcilliği de eksiktir diyoruz. Kadının devrimcileşmesine gereken onemi vermeyen militanın eksik bir militan olduğunu soyluyoruz. Ozellikle burada kendisini eşit-özgür kılan militan, toplumu eşit-özgür kılmada onemli bir olçuyu tutturmuştur deriz.

Yaklaşımın ana esasları bunlardır. Uygulama gücünü militan kendisinde görmelidir. Ve sorunu ele alırken, tamamen objektif bir olçuş tarzı hakim olmalıdır. Siyasi amaç başta olmalıdır. Karşımızdakini öncelikle bir kadın olarak değil, bir devrimci aday olarak görmek ve bu konuda kesinlikle ikiyüzlü olmamak gorekir. Bu konularda durust olan adam, güçlu adamdır.

Yoldaşça ilişki düzeni geliştirilip, gereken saygı esasları yerleştirilmelidir. Bu konudaki duygusal yaklaşım yorini, devrimci-sosyalist bir anlayışa terketmek zorundadır. Kı, burası başlıbaşına bir yaratma alanıdır. Yani bir köle kadını ele almak, ayağa kaldırmak ve yürutmek öyle sanıldığı kadar basıt bir sorun değildir. Kurdistan kosullarında kole bir kadından tam içtenliği ve durustluğuyle iyi savaşan kadın bir militan yaratan devrimciye en değme adam sizsiniz, dememek elde dağıldır. Ve yino bir kadın devrimci adayımız kendi kurtuluş sorununu butun ozgurluk ve kurtuluş sorunlarımızla içiçe ele alan, buna yeterli çabayı sarfeden bir konuma ulaşmışsa onun çok yaman bir devrimci olduğunu kabul etmemek mumkun değildir. Görülüyor ki, bu konuda güçlu konumda olmak, öyle basit değildir. Bizim halen bu konuda kendimizi yetkinleştirmemiz ve daha ileri gelişmeleri yaşamamız için, özgurlük problemini çoşatlı yonlerıyle ele almamız sozkonusudur. Yani çoğumuzun karşılıklı anlayışında kadın nedir, erkek nedir, nasıl ele alınmalıdır konularında duz kalıplardan kurtulduğunu da pek sanmıyoruz. Dın kitaplarına bakarsınız, en çok ıblisliklerin sozkonusu olduğu olan dısarak kadın ve aile sorunu işlenir.

Çok sayıda militanımız halk arasında faaliyette bulunuyor. Ne kadar devrimci ilişki yaratti? Kaç kadın devrimci ortaya çıkardı? diye sorsak alacağımız karşılık bir ingir çekirdeğini bile doldurmaz cinstandır. Hatta ailesini ne kadar devrimin eskisi altına aldı? Dersek alacağımız cevap açık...Çok az. Sorun artık duygusal albisesinden çıkarılıp tum tarihsel ve her turlü toplumsal düzeyi gozonune getirterek ele alınmaya cesaret edilmelidir. Ve bir mücadele sorunu olarak esas alınmalı. Bunda ikiyuzluluk kesinlikle etkili olmamalıdır. Burjuva-feodal etkilerle kestırmeden cozum yollarına sapmamalıyız. Zor olanı, ama işi sureklı geliştırecek olanı tercih etmeliyiz. Doğru devrimci tutum budur.

Ozellikle pratiğe yonelırken, kadın ozgurluğune ve devrimci kadın yaratma çalışmalarına ozen gosterılmelidir. En azından Parti ilkesinin doğru uygulanıp uygulanmadığı sürekli denetlenmelidir. Doğrusu yapılmıyorsa, kesinlikle yanlışın yapılmasına da goz yumulmamalıdır.

Devrimlerin de bir doğası, bir konumu vardır. İşte biz, şimdi onun etkisi altına girmişiz. Bu normal dönemden tamamen farklı, olağanustu bir dönemdir, dolayısıyla yaşamı da bütünüyle olağanustüdür. Yaşama bir de boyle olağanüstü yaklaşmak gorekir. Size normal duzende son derece makul gorullen, akla uygun ve hakkımız olan çok şey burada bir tarafa dıln. Bu boyle oldu diye, ortaya çıkan durum anlaşılmazdır, kabul edilmezdir denemez. Bugun PKK ortamında yürürlukte olan devrimci yaşamdır. Bu, bütünüyle eski ile çelişan, eskiyi aşan bir konumdadır. Bu atmosferi, bu ortamı kendimize yedireceğiz. Buna yenı alemiz, hele hele Kurdistan halkı sozkonusu olduğunda. Kurdistan halkının en önde oluşan en yeni ailesi diyeceksiniz. Temeli kanla, emekle dosenan aile! Ona yuce bir doğre vereceğiz. Ve alle ocağımız boyle yenidon ust bir duzeyde somutlaşırsa, dertlerimizi burada gıderir, her şeyi yoldaşça paylaşırız. Güç kaynağımız burası olur. Yeni dunyamızı birlikte burada yaratırız. Bu bir gonel soyutlama da değildir, gunlük olarak yaşadığımız bir gerçektir. Hepimiz boylesine bir alleyi klasik alle yerine geçirecek, yine klasik alle ilişkileri yerine kendi ailemizin yuce yaşamını esas alacağız. Yine, kıle ve çok çarpık, eşitsiz kadın-erkek ilişkisi yerine, eşitliğin ozgurluğun kok saldığı kendini yaşamın ayrılmaz bir parçası haline getiren, eşit-ozgur ilişkilerin yaklaşımını haklım kılacağız. Bu bizim hayat ılkemızdır. Bundan aşağısını kabul etmemeliyiz. Köleleştırmeye, kolelığe boyun eğmeye asla istekli olamayız. Bütünüyle kırımdan bile geçsek bile yuce ilişkilerimizden taviz vermeyeceğiz. Özgurluk ilkesinin Parti yaşamında egemen olmasının anlamı budur. Bu ilişkilerde de özgurlük ilkesine yuce değer vermek, onu kırtatmemek, onunla oynamamak aslıdır, devrimcileşme, bu ozgurluk ilkesinin gereklerini yaşatmak demektir. Öyle inanıyoruz ki, köleliğin en çok icra edildiği, yürürlukte olduğu bu alanı boyle değerlendırmemiz, bu temelde bilinçlenme, organlanma ve mücadeleyi Partinin onune bir gorev olarak koymamız yerindedir. Yine tum militan yapımızın gorevlerini bu temelde kavramaları, gereklerini yerine getırmeleri, vazgeçılmezdır. Her alanda, sağlanacak devrimci başarılar şuphesiz bu alandaki başarılarımızı belirleyeceği gibi, bu alandaki gorevlerimizle sağlayacağımız başarılarda mücadelemizin genel gelişmesini etkileyecektir. Kapsamlı olarak ele alınan bu konuların uygulanmasını artık sizlere bırakacağız. Bu gorev sizlere düşmektedir.

Bu konuda da yaptığımız açılımlar kapsamlıdır. Gerek onceki konuşmalarımda ve gerekse de bu değerlendırmede soruna nasıl yaklaşılması gerektiğini, çozumun ne olduğunu ortaya koyduk. Biraz once de ifade ettiğim gibi, sorunun çozumu artık sizlere kalmaktadır. Doğru çozum ve yaklaşımın ne olduğu ortaya konmuştur. Bunun uygulanması ise sizin omuzlarınızdadır.

Bunun için de yoldaşça yaklaşım temel alınmalı ve bu gıderek bütun halka da taşınılmalıdır. Biz sevgiyi bu kadar genelleştirınşek, kişi halkın genel çıkarlarına bu kadar kendisini amade ederse; bu kişi için meselelere çoğunlukla çozulmuştur diyebiliriz. Boylesi bir kişi gırdığı her ılşkıde devrımcı sonuçlarla çıkar, onemli devrımcı degişıkliklerı yaratır. Yani militanlarımız bu konuda da doğru onderlik anlayışına ulaşmalıdırlar.

Eğer militanlarımız, boylesi bir duzeye ulaşır, Partinin doğru yaklaşımının uygulayıcıları halıne gelırlerse, devrımın guclu bir yedeği de harokete geçırılmış olur. Ayakbağı olan bir ilişki, guclu bir devrimci enerji kaynağına donuşür, boylece devrımımızın kapsamı daha de derinleşir ve toplumsalleşir. Ulusal kurtuluşun sınıfsal boyutu yanında cinsel boyutu daha da gelişer ve bunun gelecekteki ıfadesi cok daha anlamlı ve cok daha buyuk olur. Bunu biz Parti saflarında ne kadar geliştırırsek, guclendırırsek genelde kitlelere, toplume o kadar daha fazla taşırmış olacağız ve bu da devrımımızın daha yuksek bir seviyeye ulaşma başarısını ifade edecektir.

Ulusal kurtuluş mücadelemize yönelik...

Başlarafı 26. sayfada

ten beri en karanlık dönemleri yaşayan, sürekli zulüm, yağma, talan, katlıam, ihanet, provokasyon ve komplolarla adeta tarumar edilen ve kendisi için olmaktan çıkarılan halkımızın birlıcik kurtuluş umudu, insanca ve özgürce yaşama özlemının gerçekteştırıcısı Partimize, Parti Onderlığimiz Abdullah ÖCALAN yoldaşa her şeylmızle bağlıyız. Düşman, tekerrur etırmek istedıği o zulüm tarlhini bir daha asla yaratamayacaktır. Düşman artık tarihte olduğu gibi, ne katlıamlar, ne siyasal oyunlar, ne aldatmalar, ne ihanetler ve ne de provokasyonlarla Partimızin onderlığınde ve buyuk onder Abdullah ÖCALAN yoldaşın yanılmız komutası altındakı ulusal kurtuluş savaşımızı yokedebilir.

Biz bu bilinç, bu tarihi sorumluluklu, Partimize, Parti Onderlığimiz Abdullah ÖCALAN yoldaşa ve halkımıza olan bağlılığımızı her an her koşul altında yerine getirmenin ıçlen çabası ıçınde devrimci gorevlerimizi layıkıyla yerine getiriyoruz, getireceğiz. Bu, kendisine "insanım, özgürlukçüyüm, yurtsever-demokratım" dıyen her Kurdistan insanının temel gorevidir. Bu nedenle, her turlü saldırıya karşı Partimizi, en buyuk tedakarane tutumla koruyacak, onları her gun daha da yuceltmenin bıtmez-tukenmez uğraşı ıçınde olacağız. Düşmanın butun askeri şiddetine, siyasal manevralarına, ihanet ve alçakça dayatmalarına, yine bütun tasfiyeci, komplocu ve her turlü ajan-provokasyon faaliyetlerine karşı, silahlı direnişi, şehıtlerımızın bize bıraktığı temel amanet olarak Kürdistan'ın her yerinde uygulayarak geliştireceğiz ve zafere kadar götureceğiz.

İşte bugun nerede olursa olsun bütün halkımıza, yurtsever devrimci ve demokratlara düşen gorev; uğruna kan akıtılan ve bir tarih boyunca çekilen acılar sonucu yaratılan değerlere sahip çıkmaktır. Bu nedenle kimden, nereden, nasıl ve ne zaman gelırse gelsin, hangi tehdit ve tehlike unsurunu gosterırse gostersin, hangi sahte vaadler, yalanlar altında olursa olsun, yine hangi düşunce çıkarlar dayatırsa dayatısın aldanmayacağız ve karşısında duracağız. Bunun ıçın, Parti Onderlımız Abdullah ÖCALAN yoldaşa, direnış şehıtlerımıze ve halk çıkarlarımıza yonelik her turlü saldırı, tasfiye ve ajan-provokasyon faaliyetlerine karşı sız emekçi halkımızı, devrimcı-demokratları uyanık olmaya çağırıyoruz.

Avrupa'daki yurtseverler, devrimciler, demokratlar, bir avuç hain dışındaki tüm Kürdistanlılar!

Özellikle ajan provokatorlerin biraz daha rahat hortlama olanağını buldukları ve emperyalizmin şemsıyesi altına sığınabıldıkleri Avrupa zemininde yaşamak zorunda bırakılan bütun durust, namuslu, yurtsever-demokrat insanlarımıza daha çok gorev duşmektedir. Evet, bizim gibi silah elde ozgur yaşama imkanınız yok. Yine vatandan uzak, insanların duşurulduğu, her şapmaya açık ve en alçakça senaryoların sergılendiği alanlarda yaşamak durumunda bulunuyorsunuz. Ancak bu ortamda Partimizin direnış bayrağı altında birleşerek, APOCU İradeyle en yuce dırenişi sergileyebilırsınız. Oralarda, sağladığı imkanları kullanarak yuzlerce şehidin kanı ve yuce emeklerıyle yaratılan değerlerimize sahip çıkmanın ve guclendırmenin buyuk olanakları da vardır. Partimiz ve Parti Onderımız Abdullah ÖCALAN yoldaşın şahsında tum halkımıza ve değerlerimize saldırıyorlar. Daha dun Ağrı'daki Dersım'deki, Bagok'taki, Kozluk'taki ve daha nice yerlerdeki onbinlerce Kürt insanı ve Kürt bebelerinin temiz kanıyla boyanmış Türk faşızminin ığrenç kusmuğu ajan provokatorler şimdi yenıden özgur geleceğin temınatı olan Parti Onderlığımızın şahsında halkımıza saldırmaya curet ediyorlar. Onlar tarih boyunca somurgecıler tarafından corak hale getirilmiş olan kutsal vatan toprağını gunumuzde gurleyerek yenıden yeşerten çağdaş PKK ırmağını kaynağından kurutmak istıyorlar. Yani onlar Yuce Onderımız Abdullah ÖCALAN yoldaşa goz dıkıyorlar. Halkımız ve Partilileri oyuna getirmek istiyorlar. İğrenç emellerini gerçekleştırmek ıçın sız Avrupa'da bulunan insanlarımızı kullanmak istıyorlar.

Kendisine "yurtseverim, devrimciyim" dıyen hıçbir kimse buna goz yumabilir veya sessiz kalabilir mi? Bu alçaklar bız ulkedekı dırenişçılere hıçbir zaman yaklaşma cesaretini gostermezler. Ama, onlar Avrupa koşullarından yararlanarak, sizlerin her tarafta tuzaklarla çevrili olmanızdan yararlanarak sizi oyuna getirmek istiyorlar. Bolgecılık ve daha bırçok zayıflıklara sesleneren düşurmeye çalışıyorlar. "Nasıl olsa silahlı dırenişin ıçınde değıller, bu nedenle gerçekleri bılmezler, bu kadar degerin nasıl yaratıldığını, hangi çaba ve emeğin urunu olduğunu fazla bılmezler; bir de rahat yerde yaşıyorlar" vb. alçakça duşuncelerı ıçınde sizlerin uzerinde hesap yapıyorlar ve bir nebze de olsa amaçlarına ulaşmaya çalışıyorlar. İşte, bunun iyi farkında olun. Onlar karşınıze geçip ığrencce gulerek, "ölüsünüz ölü, ıldınuz bir dela. Zaten Irak'ta da gordunuz Saddam, ilkel-milliyetçilerle birlikte oranın da işini bıtırdı. Bir tek APO'nuz kalmış, APO'nuza guvenıyorsunuz. Ama, O'na da yonelıyoruz. APO da alternatıf degıldır sizin ıçın. Kurdistan halkı ıçın tek yol teslimiyettir. O eski karanlık tarihe donerek onu kabul etmektir" dıyorlar. Bu suprutulerin butun ığrenç çabalarını boşa çıkarmak ıçın dıkkatlı ve duyarlı olalım, gorevlerimize sarılalım. Partiye, Parti Onderlığine, direnış şehıtlerine bağlılığın gereği olarak Parti ve Cephemiz ERNK'nin saflarında organlanma ve bunu ulkeye taşırma gorevlerınız vardır. Ajan provokatorlere en guclu şamar uyanık davranılarak organlanmaktan geçer. Bunun ıçın herkesi sorumluluğa davet ediyoruz.

Bu alçakların amaç ve niyetlerini iyi gorerek uzerine yuruyelim ve gorulduğu yerde başlarını ezelim. Her turlu oyunlarını, karalamalarını sinsi ve entrikacı çabalarını anında ortaya çıkaralım ve kararlıca ezelim.

Ulusal Onder Abdullah ÖCALAN yoldaşımız, PKK'mız ve silahlı dırenişımız bızım temel guvencemızdır. Bu degerlerimizi gozumuzun nuru gibi koruyalım.

Biz, sizlerin her zaman olduğu gibi, bundan sonra da Partimize, ve Parti Onderlığımıze, yine silahlı dırenişımıze yonelik her turlu tasfiyeci, komplocu, ajan-provokasyon faaliyetlerinin karşısında kararlıca duracağınıza; Kürdistan dağlarındakı bağımsızlık ve özgurlük dırenişini maddi ve manevi olarak daha fazla destekleyeceğınıze guvenıyor ve butun ıçtenlığımızle inanıyoruz.

Ajan-provokatorleri yargılıyoruz, yargılayacağız. Hakkettikleri cezayı, İskandınavya'ya degil, dunyanın neresine ve kımlere sığınırlarsa sığınsınlar gormekten kurtulamayacaklar.

Avrupa'dakı Kurdıstanlı ışçıler, kadınlar, gençler; buyuk Onderımız Abdullah ÖCALAN yoldaşa, halk olarak varlığımıza ve ulusal kurtuluşumuza 12 Eylul faşizminin salyalı ağzıyla saldıran her cınsten ajan-provokatorü saklandığı ınınden çıkartıp hakkettiği cezayı vermek ıçın gorev başına!

—Yaşasın büyük Önderimiz Abdullah ÖCALAN!
—Yaşasın Partimiz PKK!
—Yaşasın silahlı direnişimiz!
—Kahroluan faşist Türk sömürgeciliği!
—Kahroluan her türlü tasfiyeci, komplocu ve ajan-provokatör faaliyeti!

Serhed Eyaleti
Van Eyaleti
Botan Eyaleti 1. Bölgesi
Parti, Cephe, Ordu yönetimleri ile tüm kadro ve savaşçıları
Benavok Direniş Şehitleri Eğitim Devresi Öğrencileri
15 Ocak 1989

Mazlum ve Mahsum yoldaşların anıları
'Bir parça özgür vatan toprağı yaratma'
mücadelemizde sönmeyen ölümsüz meşalelerdir!

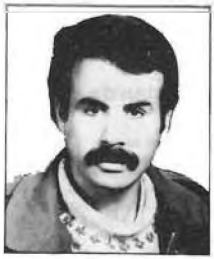

PKK 1978

1989

NEWROZ